ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-18-Ledova_spolecnost-Svatokradci.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-18-Svatokradci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.4.2004
Modification Date: 20.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
16. Ledová společnost - Svatokrádci

1

Svatokrádci

Na Ragusově chovné farmě propuklo třeštění. Odevšad se sem hnali dělníci ozbrojení puškami, příbuzenstvo opouštělo svá vzdálená pracoviště na plošinových vagonech, poháněných metanem. Porážka jatečních sobů byla přerušena. Lienty Ragus, upoutaný na svém invalidním vozíku, nepřestával zuřit. Každá obrazovka, kterou pustil, přinášela obraz úplné dezorganizace podniku.

„Přestaňte," řval, „nechte toho! Přece to není poprvé, co jsme dostali hlášení, že k nám míří obrněné jednotky."

„Otče," řekl starší syn, „jedou si pro toho tvého bratrance. Určitě je to kvůli němu. Proč by to jinak dělali?"

„Mlč a upaluj do mlíkárny. Chci, aby se všichni vrátili ke své práci."

„Ale přece je sem nepustíme bez boje?"

„Nejspíš chceš Transevropské vyhlásit válku, co," zeptal se ho ironicky invalida, „teď, když se podepsalo příměří se Sibiřskou, je to podle tebe zřejmě nejlepší okamžik?"

Lien Rag usoudil, že nastal čas, aby se do toho vložil:

„Váš syn má pravdu. Jedou si pro mě. Ještě pořád můžu včas zmizet, pokusit se prokličkovat."

„Ale ne s tím strojem, na kterém jste sem přijel. Myslím, že nemusíte propadat beznaději. Jak můžou vědět, kdo jste? Příští amnestie se bude vztahovat na trestné činy, spáchané během války. Nebudou se bavit hledáním kdejakého dezertéra, jinak by museli v téhle Společnosti zavřít čtvrtinu obyvatelstva mužského pohlaví."

Byl pyšný na své dílo, bližní v něm viděli patriarchu, cítil se nezranitelný. Lien Rag se obával, aby se teď nedočkal kruté ztráty iluzí.

„Všechny tratě jsou uzavřeny," ohlásil anonymní hlas domácím rozhlasem. „Společnost nám přestala dodávat proud. Jsme úplně odříznuti."

Lienty Ragus svraštil husté obočí a pojížděl na vrčícím vozíku po kanceláři. Zvedl telefon a potřásl hlavou.

„Spojení je přerušeno. To je divné."

„Používají prostředků těžkého kalibru," řekl Rag. „Od chvíle, co jsem objevil těla rodiny Bermannových, mě pronásledují po celém světě."

„Transevropská nemá s tímhle masakrem nic společného... Tarphysovce správní rada přece nezná."

„Lady Diana má všechno pod dohledem. A tahle Společnost potřebuje její pomoc, aby znovu povstala z trosek. A já se jim hodím, něco za něco."

Pořád myslel na spektrografické vyšetření, které nedlouho předtím podstoupil, právě než dorazil sem na polární farmu. Díky této proceduře bylo možné jedince identifikovat, i když předtím podstoupil plastickou operaci.

„Jestli si železniční policie myslí, že mě zastraší..." „Možná, že to není ani Železniční policie ani Bezpečnost," řekl Lien Rag a zamířil k televizním obrazovkám.

„Pusťte čtyřku."

Objevily se obrysy obrněného hlídkového vozu, ale bez vnějšího označení Společnosti.

„Operace Komando?"

„Docela to tak vypadá," řekl LienRag a rychle přepínal jeden záběr za druhým.

Všechny tratě, dokonce i soukromé, které spojovaly hlavní farmu s dalšími usedlostmi, rozmístěnými v několikakilometrové vzdálenosti, se ocitly pod kontrolou obrněnců.

„A co světelný panel," řekl Ragus. „Stiskněte modré tlačítko."

Liena by v životě nenapadlo, že je síť kolem zemědělského podniku tak hustá.

„Měly by zůstat dvě volné tratě, jednokolejka směřující na sever. Málo se v poslední době využívá. Používali jsme ji při těžbě guana. Ale důl už je od loňského roku vytěžený."

„Trať je slepá?"

„Ne. Guánový důl byl koncernový podnik, podíleli se na něm další čtyři farmáři. Kdybyste se dostal až tam,. mohl byste nabrat potřebný směr. Jenže tyhle čtyři bohatí zemědělci jsou pevně svázáni se Společností, každý z nich vlastní dokonce balík akcií. S jejich pomocí se nedá počítat. Ale mohl byste prokličkovat mezi jejich skleníkovými kulturami."

„A ta druhá trať?“

„Tu vám nemůžu moc doporučit. Jsou tam potíže s mořským ledovcem.“

Použil domácího telefonu a zavolal si místního šafáře. Starodávné označení jeho funkce vlastně znamenalo, že mistruje zdejším dělníkům.

„Je k dispozici drezína se dvěma motory?“

„Dokonce stojí nedaleko odtud,“ odpověděl muž. „Nádrže na olej jsou plné.“

„Děkuji.“

Přistoupil ke schématu regionální železniční sítě.

„Nejdřív se dostanete na oficiální síť. Drezína je vybavena žlutou skříňkou, což vám umožní získat alespoň částečnou přednost. Sice nic moc, ale pojedete alespoň rychleji než nákladní vlaky, naložené zbožím bez strategického významu. V drezíně byste měl v zásadě najít všechno, co potřebujete...

Co peníze, máte nějaké?“

„Ujde to.“

Invalida vytáhl z jednoho sejfu na pojízdném vozíku svazek transevropských dolarů.

„Vezměte si je:“„

„Uvedl jste mě do rozpaků.“

„Máte tu věc?“

„Nosím ji pořád s sebou. Jen co to bude možné, nechám ji analyzovat.“

Ragus si povzdychl.

„Pochází odjinud... Jsem o tom přesvědčen... V propasti, kde vlkodlačí sfingy střeží záhadný oheň, musí existovat důkaz, potvrzující moje tušení. Nezbývá nám už čas, abychom organizovali expedici“která by to umožnila ověřit...

Teď musíte odjet, bratranče...“

Lien Rag se dojatě usmál. Patřili ke stejné rodině. „Střílejí po nás laserem,“ zaječel vyděšený hlas.

Na obrazovce číslo čtyři hlídkový vůz právě rozprášil vyrovnávací komoru u hlavního vchodu a zvolna postupoval vpřed.

„Bez předchozí výstrahy,“ vykřikl pobouřeně invalida, „To by si Železniční policie nikdy nedovolila... Utíkejte, na co ještě čekáte, honem pryč!“

Šafář na něj čekal u malé drezínky, která vypadala úplně jako nová. Malý klenot. Málem jako lokocar s nevelkou obytnou kabinou.

„Vlastní pohon vám vystačí nejméně na dvě stě kilometru. Pak už bude lépe jet na elektřinu... Tady máte rozpis tratě od chvíle, co se dostanete na síť Malého polárního kruhu.“

„Děkuji,“ řekl Lien... „Děkuji za všechno.“

Jednokolejka vedla kolem autoklávů s organickou hmotou, kam ústily veškeré kanalizační systémy, pak přes rozsáhlé skleníky, kde sobi vedli svůj krátký, ale klidný život. Zabíraly celé kilometry. Výstupní komora se ovládala ručně. Za ní už, byl jen nerovný pustý ledovec, plný závějí, mezi kterými se proplétaly kolejnice.

Pokusil se navázat radiové spojení s Lienty Ragusem, ale rušení bylo přI1iš silné. Neznámé komando obsadilo celý kraj a úplně ho odřízlo. Jak to, že jim tahle malá, už rok opuštěná trať, mohla uniknout?

Lien Rag téhle šťastné náhodě moc nevěřil, domníval se, že za ním na konci spadne klec.

Co se asi stane s Ragusem, jeho početnou rodinou a rozsáhlým hospodářstvím? Nechají je zmizet, jeho i desítky jemu blízkých, aby zakryli ohavné tajemství?

Jen co se přiblížil k dolu, našel odstavené řady polorozpadlých starých vagonů, které sloužily k přepravě guána, vy těženého ze starého ostrova, na němž kdysi sídlili ptáci. Staré stroje pokryté ledem, odpad všeho druhu a nakonec hlavní křižovatka s další čtveřicí tratí. Všechny byly soukromé a všechny vedly k rozsáhlým zemědělským statkům, kde by mu nepopřáli sluchu. Ragus mu žádný z nich nedoporučil, a tak si zcela náhodně vybral výhybku, vedoucí směrem k Malému polárnímu kruhu.

Záhy uviděl před sebou obří pěstitelské skleníky. Bude jimi muset projet z jednoho konce na druhý, strávit tam celé hodiny, než se zase dostane ven. S průjezdem komorou nebyly žádné zvláštní potíže, za ní objevil nekonečné pole trpasličí pšenice s gigantickými klasy. Farmář využíval konec někdejšího Golfského proudu a svých dvanácti stupňů tepla dosahoval pomocí horkovodných čerpadel s vysokým koeficientem. Mluvilo se o deseti až dvanácti. Tahle technologie udělala obrovský krok kupředu. Pšenice měla necelého půlmetru do výšky. Stačila jí trochu vyhnojená půda a skoupé světlo. Naproti tomu potřebovala velké množství vody a minerálních solí. Přetopené prostředí bylo nasyceno vlhkostí a Lien si musel rozepnout kombinézu.

Opodál sklízely obří kombajny dozrálé klasy. Využívaly kolejí, ukrytých pod strništěm.

Na rozměrných, širokých a hranatých strojích nebylo nikoho vidět. Ukusovaly svou sklizeň a zanechávaly za sebou jenom slámu. Žádný prach, žádný hluk. Užasl nad tou podívanou.

Jakmile se přiblížil k zalidněným částem, zpomalil a snažil se získat nějakou představu o železničním zařízení. Jel po hlavní trati s četnými odbočkami, řítil se přímo k jednopatrovým pojízdným obydlím, jejichž hlavní budova měla bíle natřené sloupové průčelí.

Už chvíli museli o jeho příjezdu vědět, protože byl náhle nasměrován na odstavnou kolej, která končila zarážkou.

Blížili se k němu dva muži vyzbrojení loveckými puškami - kráčeli klidně, nijak zvlášť nepřátelsky.

„Bloudím,“ řekl, když otevřel u své malé drezíny dveře. „Chtěl jsem se dostat na síť Malého polárního kruhu.“

„Musíte vyjet východní bránou,“ řekl mu jeden z mužů. „Ale brzy bude tma a to byste ji těžko hledal. Pojedeme s vámi.“

Nepatrně zaváhal: „A jak se vrátíte zpátky?“

„Nebojte se. Nějaké vozidlo se vždycky najde.“

Po cestě mluvili o kulturách arktické pšenice, kterou mohl vidět ve světlé reflektorů. Golfský proud dodával teplo, ale i tak mělo hospodářství potíže s pohonnými hmotami pro stroje a vozidla.

„Používáme rybího oleje, když nějaký seženeme. Teď když je po válce, jde všechno lépe.“

Lienu Ragovi připadali sympatičtí a nakonec zapomněl na všechny Ragusovy rady. Do té míry, že když projeli východní branou skleníků, byl nepříjemně zaskočen namířenými puškami.

„Sebemenší pohyb a rozprskneš se do všech světových stran. Víme, kdo jsi. Drezína přijela od toho blázna Raguse. Bude to krátký proces.“

Z opačné strany ledové země nikoho přijížděl obrněný hlídkový vůz. Rag se dusil temným,hněvem. Těch dvou chlapů se měl zbavit dřív, m;ž ho zajali, a pak projet bránou.

„Tady máte, poručíku, tu svini.“

„Díky, Crawalle. Vaše hlášení jsme dostali... Guvernér provincie bude s vaší spoluprací nadmíru spokojen.“

„Tušili jsme, že sem dorazí. Naše radary ho zachytili hned u bývalých guánových dolů.“

Obě komanda, doprovázející poručí]ca, Liena Raga obklíčila a spoutala mu ruce za zády.

„Chtěl bych si vzít své věci.“

Měl na mysli paměti své praprabáby, které nechtěl v drezíně nechat.

„Nemějte obavy, Liene Ragu, vezmeme s sebou, všechno,“ poznamenal poručík.

Podařilo se mu ovládnout a pokrčil rameny.

„Jmenuji se Kleen...“

„To víme také.“

Bylo zle, ale doufal, že je bude co nejdéle vodit za nos. Zavedli ho do hlavní kabiny hlídkového vozidla, která sloužila zároveň jako řídící i velitelské stanoviště. Usadili ho do kouta, pravé zápěstí spoutané želízky mu přikurtovali k teplovodnímu potrubí.

„Kam mě to vezete? Jsem občanem Společnosti Mořského ledovce. Nemáte právo mě zatknout bez předchozího obvinění. „

„Ale my nejsme žádní policisté,“ opáčil poručík „Patříme k Vojenské Bezpečnosti.“

„Jenže válka už, skončila.“

„Ale kdepak, pouze se, podepsalo příměří. A to je rozdíl.“ Důstojník nevěděl nic o důvodech, které vedly k zatčení, prostě ho pral jako nepřátelského špiona.“

„Kam jedeme?“

„Do River Station v 17. provincii. Jsme vám na,stopě už celé týdny.“

„Co jste udělali s Lienty Ragusem a jeho bližními?“ Nedostal žádnou odpověď.

2

Svatokrádci

Ačkoliv měla hlídková souprava absolutní přednost, sunula se hlemýždí rychlostí a cesta do River Station byla nekonečná. A proč vlastně do River Station, ptal se sám sebe Lien Rag. Snad proto, že už tam celá léta ležel jeho spis, a snad i proto, že v hlavním městě 17. provincie byli lidé, kteří ho mohli s naprostou jistotou identifikovat.

Jak tak čekal, pořád ještě spoutaný, v malé velitelské místnůstce páchnoucí mazutem, zoufale fyzicky trpěl. Tihle vojáci bez jakéhokoliv označení s ním zacházeli drsně. Měl nárok jenom na jedno mizerné jídlo denně, jak pes trčel připoutaný v koutě za pravou paži k trubkám. Vysvobozovali ho jen čtyřikrát během čtyřiadvaceti hodin, aby si mohl dojít na úzký páchnoucí záchodek v malém služebním voze.

Poručík Parky, který na něj hned vypálil jeho skutečné jméno, se očividně vyhýbal velkým sídlům, objížděl je velkými oklikami po vedlejších tratích, někdy i po těch nejpomalejších, které sloužily jen místnímu obyvatelstvu. Lienu,.Ragovi se vlastně ulevilo, když ho hned namístě identifikovali. Pod jménem Kleen mohl být bez prodlení odsouzen pro špionáž k trestu smrti, anebo odeslán do vězeňského vlaku a strávit v něm zbytek života. Se svou skutečnou identitou se mohl nadít víceméně normálního soudního procesu, i když. určitě dlouhého a složitého. Byla to slabá útěcha, ale pořád lepší než viset na oprátce.

Nikdo na něj nepromluvil, vyjma vojína, co mu nosil stravu a hlídal ho na záchodku. Ale i tak z něj lezly jen suché povely a často jednoslabičné odpovědi. Poručík Parky na jeho dotazy nereagoval vůbec. Jen z řídkých slovních výměn mezi členy osádky vytušil, že jednotka záměrně provádí zdržovací taktiku. Takovýhle vlak by do River Station musel dojet za čtyřiadvacet hodin - a oni už jedou týden.

Přes kulaté okénko z tvrzeného skla viděl jenom strupaté nebe. Někdy i konvoj, se kterým se míjeli v protisměru nebo který je předjížděl, zatměl tohle modrozeleně zkalené oko do černa. A to bylo všechno.

Většinu času se tvářil, že spí, ale ve skutečnosti přemýšlel, bilancoval svou minulost. Po nejrůznějších shodách okolností a podivných událostech nabyl vnitřního přesvědčení, že jeho osud je nějakým způsobem dlouhodobě plánován dopředu. Ale nevěděl jak. Třeba měl ve svém genetickém kódu určitou složku, která byla zprvu po celých 25 let tlumena a posléze z nějakých neznámých důvodů zaktivována.

Před šesti lety byl jenom druhořadým inženýrkem, bezvýznamným glaciologem. Snažil se v tomhle nelidském světě ledovců a železničních Společností přežít, jak to jen nejlépe šlo. Byl tak trochu v opozici, ale spíš z vrozené paličatosti.

Pětadvacet let ho například moc nezajímal osud Zrzavých lidí, kteří žili nazí, oděni jen svou srstí, za branami vyhřátých měst. Lidé z Chladu vytvářeli četné kmeny, z nichž většina po ledové planetě kočovala. Zbytek, snad s vidinou teplého jídla, přistoupil na to, že bude pro lidi z Tepla pracovat. Zrzavci obvykle tábořili na staničních báních, skleněných krytech či kopulích, a celý dlouhý den oškrabovali led, který se na těchto průhledných střechách nepřetržitě vytvářel. Za to dostávali na oplátku stravu, ale víc nic. Ostatní, kteří byli ještě bezmocnější, si svou obživu obstarávali na skládkách odpadků, případně v páchnoucích odpadních vodách z železničních měst.

Glaciolog se chtěl dozvědět, odkud vlastně tihle lidé pocházejí. Byl jedním z mála, kdo o nich mluvil jako o lidech. Většina považovala Zrzavce za divokou, nestydatou zvěř. Tyto představy obyvatelstva z Tepla byla vlastně přiživována přítomností Zrzavců.

Zrzavci mohli žít v nejdrsnějších mrazech, procházeli se, i když bylo třeba minus sto stupňů. Byli svobodní, mohli se vzdálit od kolejí, aniž by zakoušeli pocit viny či frustrace, vůbec jim nevadilo souložit před vytřeštěnými zraky obyvatel stanic, zkrátka a dobře, představovali svým způsobem budoucnost této planety, okupované ledem.

Už jen to, že Lien k tomuto závěru o lidském původu Zrzavců dospěl, bylo neslýchaně troufalé. Jen pár originálních myslitelů, nejkvalitnějších mozků došlo stejně daleko, ale ti hlásali, že jde pouze o intelektuální hypotézu a ne o vnitřní přesvědčení, zatímco Lien Rag postupoval obráceně.

Chtěl vědět, odkud Zrzavci pocházejí, a scházel se proto s etnologem Had Mernem a jedním míšenec kým důstojníkem Bezpečnosti, kteří se snažili vyluštit stejnou záhadu. Věřil ve své krásné domýšlivosti, že se mu podařilo prokázat původ Zrzavců jako výsledek genetické manipulace, provedené šíleným vědcem na stovkách pokusných morčat. Ve skutečnosti se spojila Transevropská Společnost s Neokatolíky, aby mu obratně podstrčili řešení, o němž se domníval, že je jeho vlastní.

Později se zamiloval do zrzavé ženy Jdrou a měl s ní chlapce Jdriena. Dítě, které bylo obdařeno udivujícími schopnostmi, jako je telepatie a možnost napájet dálkově elektronické obvody a libovolně je ovládat, bylo kmeny Zrzavců považováno za Boha, za jakéhosi mesiáše.

Od té doby pochyboval, že ho jen pouhá náhoda přiměla milovat Jdrou a zplodit s ní dítě. Jdrou byla zabita lovci Zrzavců, ale poté, co ji našli uchovanou v ledu, uctívali ji lidé z Chladu coby bohyni.

Protože se podobné shody náhod množily už drahnou dobu, rozhodl se, že vysvětlení své předurčenosti najde ve vlastních rodových kořenech.

Našel tedy svého předka, ženu, narozenou kolem roku 2182, která se jmenovala Ragus. Následkem toho byli pronásledováni všichni Ragusové, kromě vedlejší větve, kde si obezřetně zkrátili prokleté jméno na Rag.

Dvakrát se Lien Rag dozvědělo mimozemských expedicích ke vzdáleným hvězdám a vůbec se nedomníval, že jde o náhodný objev. V jedné rybářské stanici v Antarktidě našel vyvražděnou rodinu, před šedesáti lety vyznávala kult

někdejšího astronauta. Johna Bermanna. Ten se před Velkou Panikou a ještě předtím, než vybuchl Měsíc a navždy zahalil Slunce snažil na palubě lodi Terra doletět k souhvězdí Hadonoše.

Dříve než byl zatčen poručíkem Parkym, podařilo se mu s pomocí svého bratrance Lienty Raguse proniknout do jedné odlehlé propasti, na jejímž dně střežili vlkodlaci tajný oheň. Vynesl odtud jakýsi předmět ze zvláštní keramiky, podobný půlce škeble, který ještě nesl stopy vypálení v obrovském, nepozemském žáru.“

Všiml si, že hlídková souprava znovu stojí na jakémsi odlehlém místě. Dieselový motor bušil jako srdce. Z pístů se valily proudy páry, které pak končily v ledových slzách na kulatém okénku.

„Mám žízeň,“ řekl.

Přinesli mu misku teplé vody zbarvené do hněda, ale čaj to nebyl. Možná pražený ječmen. Pomalu ji vypil.

Jdrien se nacházel kdesi na rozsáhlém mořském ledovci nad někdejším Tichým oceánem. Trpaslík Kid, vysloužilý kabaretní konferenciér, se pokusil o vybudování říše, nové Společnosti, která by se vymykala diktátorskému formalismu ostatních Společností, jenže brzy byl donucen přijímat taková rozhodnutí, která byla zcela v rozporu s původními představami. Lienův syn Jdrien žil s Yeuze, jednou ze dvou jeho životních partnerek. Druhá z nich, Leouan, pocházející z rodu Zrzavců, nejspíš opustila Společnost Mořského ledovce, aby se vrátila se svými bratry do Západní zóny. Byla to koncese, kde se nejvyspělejší Zrzavci pokusili zřídit jakési útočiště pro všechny lidi z Chladu.

Vůz se dal znovu do pohybu a Lien Rag spatřil míhající se střechy osobních vagonů. Vlak neměl konce. Možná to bylo celé město. Stačilo jedno“ano či ne a správní rady hned přestěhovaly stanici o celé tisícovky kilometrů. Někdy to bylo z ekonomických důvodů, ale nejčastěji, aby se potrestalo příliš vzpurné obyvatelstvo.

„Kde to jsme?“

Nikdo neráčil odpovídat. „Kdy budeme v River Station?“ Ani se k němu neotočili.

„Nechci už být připoutaný. Chci kabinu, klidně i těsnou.

Potřebuji se natáhnout na lehátko a spát, aniž bych musel mít zvednutou paži. Mám nesnesitelné bolesti, ruka se mi odkrvuje. Ponesete odpovědnost za sněť, která mi takhle hrozí.“

Zbytečná námaha. Lomcoval zápěstím, až želízka řinčela o trubky. Hluk byl nakonec tak intenzivní, a rušil některé přesné přístroje, jako naph1dad detektor celistvosti kolejnic. Dokonce natolik, že spustila servobrzda a zablokovala kola.

„Nechte toho,“ řekl poručík Parky neústupně.

„Až se mi bude chtít.“ .

Vrhli se na něj dva vojáci a spoutali mu zápěstí za zády. Jen co poodešli, odvalil se až k nohám signalisty a poručíka.

Tentokrát použili dalšího páru želízek a za zápěstí pořád ještě spoutaná za zády ho připoutali ke kanalizaci. Jeho nepohodlí se ještě zvýšilo, ale rozhodl se, že bude ve své vzpouře pokračovat. Buď ho ztlučou, nebo mu vyhoví.

Vydrželi jeho zlobení půl hodiny a pak ho“odvlekli do nákladového prostoru pod podlahou. Pouta mu tentokrát nenasadili, přesto tloukl, rukama a nohama do podlahy a kovových příček jak šílený.

„Co chcete?“ zeptal se ho poručík, který vešel dovnitř a očividně ztrácel nervy.

„Víte to dobře, chci své kupé.“

„Nemáme. Jedině že bych vám přenechal svoje,“ dodal uštěpačně.

„Proč by ne?“

„Uklidněte se, nebo nedostanete nažrat.“

„To je jedno, stejně zahajuju hladovku.“

Poručík vypadal zmateně.

„Za dva dny budeme v River Station.“

„Nesmysl. Tomu nevěřím. Dřív jak za týden to nebude.

Zvolili jste úplně protilehlou trasu. Co si vůbec myslíte? Umím si zjišťovat orientační parametry; Celá léta jsem jezdil po ledovci bez přesných opěrných bodů.“

„Čekáme na rozkazy, které se vás týkají.“

„Jaké rozkazy?“

„o tom nevím o nic víc než vy.“

Lien Rag od té chvíle odmítal potravu, pouze pil. Hlídkový vůz se na víc než čtyřiadvacet hodin zastavil nedaleko jakési zemědělské staničky. Zdálo se mu, že slyší bučet krávy a kokrhat kohouty. Pokoušel se představit si, jak tohle místo vypadá a skoro se nad vlastní představou dojal. Byla místa, kde se dobře žilo, kde se lidé pokoušeli vtisknout svým pojízdným domům a zakrytovaným stanicím pod sklem vzezření někdejších měst. Pěstovaly se tu květiny a stromy, zakládaly hostince i malá divadla. Některé takové staničky pak byly líbivější než velká města pod kopulemi.

„Jestli nebudete jíst, dostaneme to do vás infuzí,“ pohrozil mu poručík.

„Vy jste lékař?“

„Máme tu zdravotníka.“

„Vytrhnu si jehlu.“

„Připoutají vás adhesními pouty k lůžku.“

„Tak jo, dejte mi postel a všechno bude mezi námi v pořádku. Budu se hned chovat klidněji.“

Poručík nakonec ustoupil a Lien Rag svoje malé vítězství s jásotem vychutnal. Právě si dokázal, že nic není ztraceno a že má ještě chuť bojovat. Okénkem viděl, jak míjejí konvoje i vzdálené stanice. Zahlédl dokonce tlupu Zrzavců, lelkující podél tratě. Byla jich asi dvacítka. Jakási žena s plavou srstí kojila dítě a on hltal pohledem její prsy. Vzpomněl si na Leouan, na její hřívu barvy medu, nafialovělé dlouhé hroty bradavek. Zachvátila ho prudká touha.

3

Svatokrádci

„Největší děvka v Transevropské a řídí zahraniční politiku téhle Společnosti," ječela Lady Diana hystericky. „Čubka, co se vyválela s kdejakým samcem, ať už to byl chlap, Zrzavec nebo zvíře. A se samicemi taky. Složili o ní obscénní písničky, hanlivé pamflety a letáky. Existují karikatury, kde je provrtána pyji ze všech stran."

Členové užší správní rady obezřetně mlčeli. Pořád se teď scházeli, ačkoliv se měli vlastně scházet jen výjimečně.

„Hokynaří s Lienem Ragem, který se s ní taky pářil a málem se stal jejím manželem... Chce nám dodávat i suroviny a materiál k rekonstrukci koncese... Požaduje, abychom nechali plavat Sibiřskou."

„Co uděláte?"

„Diskutujeme s tou nymfomankou dnem i nocí. Je to urážka, že ji jmenovali do téhle funkce."

„Ale je taky významnou akcionářkou," pravila věrolomně další členka rady.

Lady Diana ji probodla pohledem. I ona byla přece mocnou akcionářkou Panamerické, doslova a do písmene, i ona prohánělа mladíky. Jenže byla stará a škaredá, zatímco Floa Sadonová byla nádherná plavovláska a podle toho, co se o ní říkalo, byla pod kožichem z bílého vlka vždycky nahá.

„Musí se svolat oligarchická rada," řekl Veterán, který tu zasedal ještě dřív, než sem byla jmenována Lady Diana.

„Jsem proti," řekla. „Příliš by zasahovala do naší politiky... Budeme co nejvíc vyjednávat. Tahle holka má nehorázné požadavky. Domnívám se, že je pořád zamilovaná do Liena Raga. Těžko nám ho vydá..."

Zavládlo rozpačité ticho. Členové užšího představenstva věděli, že i Lady Diana byla do glaciologa zamilovaná. Jestliže ho nenávistně pronásledovala, bylo to kvůli neopětované vášni.

„Až moc vidí do tajemství našeho Spisu," řekl Veterán. „Musí jednou provždy zmizet."

„Naopak, - musíme ho vyzpovídat. Šířil kolem sebe pochybnosti, svoje dedukce. Musíme dostat přesný seznam lidí, kteří se na jeho odhaleních podílejí... Pak je všechny zlikvidujeme."

„Opravdu všechny?" řekla Diana.

Bylo to nemilosrdně úsečné od té špatně oblečené, špatně živené, přesto však bohaté akcionářky. Čtvrté na seznamu.. Vlastnila většinu potravinářských závodů a hlavně ocelárny.

„Je vám jich líto?" zeptala se Lady Diana.

„Mám obavu, aby pogrom neupoutal pozornost. Měly by se použít obratnější metody, postupovat nenápadně."

„Lien Rag dnes ví, že obří ve,smírná loď přepravila osadníky na jednu z planet souhvězdí Hadonoše. Jednoho dne to dokáže a obyvatelstvo se dozví, že i někde jinde žijí lidé..."

„Naštěstí neví všechno," řekl Veterán.

„Počínal si rafinovaně... Bez spektrografie bychom ho nikdy nezatkli. Ale proč musí být ta coura na Ministerstvu zahraničí... Než nám ho vydá, nacpe si ho do postele. Pro oligarchickou radu jsem už provedla průzkum mínění v Afrikanii a v Sibiřské. V obou Společnostech úplně kašlou na možné důsledky téhle aféry. V Sibiřské mají obrovské problémy, způsobené koncem války a v Afrikanii probíhá boj o moc ve správní radě, čímž se všechno blokuje. Je na nás, abychom jednali."

„Co máte na mysli? Komando?"

„Ano, něco takového," přikývla Lady Diana.

„Z toho koukají do budoucna pěkné problémy."

‚Co tedy chcete? Aby Lien Rag předstoupil před soudce v River Station a vysypal celou pravdu?"

Doufala, že se rozklepou, ale tvářili se nadále chladně, což ji vytočilo. Rozšířená správní rada se svou desítkou členů byla emotivnější, živější. Tihle byli přesyceni poctami a bohatstvím, připomínali mumie. Chtělo to ještě víc přitlačit, aby s nimi pohnula.

„Lien Rag se domnívá, že je ke svému poslání předem naprogramován. Jeho syna považují za spasitele."

„Chce legendu zprostit magického hávu?"

„Udělat z ní skutečný příběh, máte pravdu. Sice nepřesvědčí všechny, ale nadělá paseku."

„Musíme jít do toho," řekla najednou členka rady. „Ať to stojí cokoliv."

„Kolik dáte oceláren?" zeptala se Lady Diana drsně. Tentokrát už žena vyskočila.

„Jakých oceláren?"

„Kolik z nich prodáte, Floa Sandonová jich požaduje tucet."

„Je blázen."

„Hovoříte mi z duše. Chce rovněž dva obří pokladače kolejnic, pojízdné nemocnice, nákladní a osobní vlaky. Pojízdné továrny a obchodní domy plné zboží."

„Cože, plné zboží?" zalkl se málem Veterán.

„Výrobky vysoké kvality. Musí živit obyvatelstvo na válkou zničeném Východě. Chce rovněž prefabrikované kopule a soupravy bakterií, které vylučují průhlednou hmotu."

„Na to nemůžeme přistoupit."

Třetí člen rady, kterému říkali Němý, protože takřka nikdy nepromluvil, si vzal slovo:

„Slíbit můžeme ledacos."

„Vydá nám ho až po tom, co dostane polovinu výkupného; jde tu přece o výkupné."

„Pohrozíme jí oligarchickou radou."

Lady Diana pohlédla na Němého s obdivem. Měl bezpochyby pravdu. Správní rada Transevropské by nijak neuvítala, kdyby oligarchická rada začala šťourat v jejich Společnosti.

„Geniální nápad," řekla uznale. „Souhlas Sibiřanů a Afrikanie dostaneme..."

„Dívali se po sobě, šťastní, že dospěli ke konečnému rozhodnutí. Až dosud se na posledních schůzkách příliš diskutovalo. „

„Počkejte," řekla Lady Diana, jsou tu ještě dva diskusní body, které musí projednat užší rada."

„Souvisí to s Lienem Ragem?"

„To si nemyslím... Ačkoliv... Na západní straně pevninského ledovce se našla asi stovka balonků napuštěných heliem. Nesly letáky vychvalující Obnovitele Slunce."

Tentokrát se zachvěli a jejich zděšení ji potěšilo.

„Oni pořád ještě žijí?" zahuhlal Veterán.

„Existují. A mají novou taktiku. Chtějí obyvatelstvo přesvědčit o správnosti a logičnosti své myšlenky. Tvrdí, že se Slunce může vracet po etapách, aby se předešlo katastrofám, záplavám, zkrátka násilnému zničení naší společnosti."

„Oni jsou taky šílenci, tady jsou snad samí šílenci," ječela žena.

„Nechte toho... Balonky přilétaly od západu po hlavním směru větru. Znamená to, že se usadili buď na mořském ledovci, nebo na pevninském v někdejší Asii."

„Říkáte na mořském ledovci, to znamená u toho ohavného mužíka, který naši flotilu zahnal na ústup?"

„Přesně tak," řekla Lady Diana, „a domnívám se, že s ním musíme znovu navázat styky. Jenom mě znepokojuje, že ti lidé dokáží vyrábět helium, a ještě s ním plýtvají... V našich laboratořích ho získáváme jen s obtížemi..."

„Je tedy situace nebezpečná?"

„Mohli by ho využívat pro vzducholodě," zamumlala Lady Diana, kterou vlastní úvaha ohromila.

Mezi členy rady zavládlo ticho.

„Nebudou mít dost odvahy."

„Měli jí dost na to, aby zcela nedávno odkryli Slunce. Ale odvážili by se opustit led? Letět!?"

„Myslím, že ano," řekla Lady Diana, „a seshora by byli obzvlášť nebezpeční. Nemáme žádnou zbraň, kterou bychom mohli zaměřit nad pětačtyřicetistupňový úhel."

„To je věc techniků."

„A kde na to brát peníze? Už takhle máme potíže pokračovat ve stavbě severojižního tunelu. Nemůžeme vyhodit už ani dolar."

„Obzvlášť, když nám ten skrček zničil půlku flotily."

Lady Diana útok vstřebala, aniž se na ženu, která byla jeho původcem, podívala. Mohli ohrnovat nos jak chtěli, mohli protestovat, ale potřebovali ji k tomu, aby si udrželi svou moc a bohatství.

„Kdy můžeme čekat útok?" zeptal se Veterán.

„Hned to nebude. Budou muset vyrobit obří pláště s malou hmotností. Potřebují stlačené helium...“

Měla pro ně! k dobru ještě daleko nepříjemnější zprávu. Doufala, že když ji vstřebají společně, bude se pak.o to méně užírat.

„Určitě víte; že pravidelně každých čtrnáct dnů sestavujeme podle hlášení, našich dopisovatelů termickou křivku.“

Trochu nervózně pokývali hlavami.

„Už rok zaznamenáváme pomalý vzestup teploty. Nic výrazného, za šest měsíců jeden stupeň a pár desetin. Řekněme, že místo průměrných minus osmačtyřiceti stupňů jsem teď na minus sedmačtyřiceti. Nevíme ovšem, čemu to přičíst. „

4

Svatokrádci

Kid musel všem vzpurným intelektuálům, kteří chtěli vyšetřovat krvavé aféry, k nimž došlo během války s Panameričany, udělit rozsáhlé koncese. Šlo tehdy o úplnou likvidaci Radar Station. Dokonce byl laserem odříznut mořský ledovec, aby trosky zmizely v hlubinách Tichého oceánu. Došlo k masakrům v Kaempolisu. Uprchlíci z města, kteří uvízli mezi Milicionáři z Lidových koordinačních buněk a Trpaslíkovými vojenskými útvary, umírali po tisících. Ale ještě předtím jeden inženýr, který snad měl plnit Kidovy rozkazy, nasměroval vodní přivaděč tak, aby horká voda proudila pod město a nahlodávala ledovec. Část pojízdných obydlí se probořila do rozměklé mořské kry.

Po měsíci diskusí a vyjednávání přistoupil nakonec Kid na to, že Kaempolis bude obnoveno na stejném místě. Předtím celé noci snil o tom, že se jeho obyvatelstvu pomstí, připřáhne obytné čtvrti za silné parní lokomotivy a rozmetá město do čtyř světových stran.

Ale donutili ho vyjednávat. Zrzavá, míšenka Leouan se spolu s Golou, Kidovým bývalým policejním velitelem, a napraveným Milicionářem Abou stali nepohodlnými svědky. Podařilo se jim totiž zabránit tomu, aby horká voda dál tekla pod stanici a dokonala dílo zkázy.

Konečně nastal opravdový mír. Milicionáři se stáhli do Amertume Station,kde pokračovali ve svém hrůzném pokusu vládnout formou diktatury mladých vrstev obyvatelstva.

Leouan si přála vrátit se domů do Západní zóny se zajížďkou přes Transevropskou, aby se tu pokusila získat nějaké nové zprávy o Lienu Ragovi.

Yeuze zůstala realističtější. Vedla v Titanpolisu poměrně spokojený život, bydlela v půvabné čtvrti a.přátelila se s vzrušujícími lidmi. Mluvila o tom, že si otevře kabaret...

„Nikdy nedokážeme zabránit Lienovi, aby se honil za přeludy. Sám neví, co hledá, ale nikdy si nedá pokoj.“

„Kid si je toho večera pozval, aniž by jim sdělil, že došel k závažným rozhodnutím. Jenom Aba, kterého drželi pod dohledem, se večeře neúčastnil. Kid si ho ponechával v záloze. Tento bývalý Milicionář by se mohl stát jeho mluvčím u LKB, zabarikádovaných v Amertume Station, kde potíže se zásobováním vyvolávaly ponorkovou nemoc. Když byla postavena trať na sever od 5. rovnoběžky, síť končící v Amertume Station sloužila jen odvážným pašerákům, kteříovšem riskovali, že tu budou přepadeni a obráni o všechno.

„Lien Rag se domnívá, že je naprogramovaný,“ řekl Kid. „Myslí si, že má splnit nějaké poslání, misi, o níž bylo rozhodnuto už dávno.“

„Kým?“ zeptala se Yeuze skepticky.

Jdrien mlčel, ale trpěl při pomyšlení, že tu o jeho otci pochybují nejlepší přátelé. Nepokusil se ho však ani hájit, ani se nerozzlobil. Mohl jim tím totiž způsobit těžkou neuralgii a nevolnost.

„Vždycky myslel jen na Zrzavce," dodala Leouan, „a budiž mu to ke cti, i když Zrzavci to po něm nikdy nežádali."

Tentokrát se Jdrien pomstil a představil si, že ji bolestivě štípe do paže. Vykřikla a třela si ruku až k rameni.

„Jdriene, to by stačilo," řekla Yeuze.

„Až změníte téma."

„Dobrý nápad," přitakal Kid. „Nezapomeňme, že Lien Rag je v nebezpečí smrti, ohrožen dynastií Tarphysovců, a že jsem mu poradil, aby na nějakou dobu ze Společnosti odjel."

Jdrien zaprotestoval po svém. Každý obdržel tiché telepatické sdělení: „Kid měl strach z vyšetřovací komise, kterou táta vytvořil.

„No dobrá," přiznal se skvělý taktik Kid. „Ale já musel tuhle válku vyhrát. Lady Diana se naší Společnosti nesměla zmocnit."

Gola mlčky jedl. Ptal se v duchu, co si na něj Kid nachystal. Nebojoval s Gildou Harpunářů na život a na smrt, vzdal se a byl během války vězněn.

„Dopustil jsem se zločinů ve jménu svých idejí," pokračoval Kid. „Možná jsem obludná osobnost, ale díky mě je v této Společnosti úplná svoboda."

„Kromě Kaempolisu," poznamenala Leouan, která měla zvláštní status.

„Přesně tak. Nechci, aby se znovu stalo městem, proslulým neřestí. Ostatně sním o tom, že ho překřtím, protože... protože Mikado už mým společníkem není."

Řekl jim tuhle novinku dřív než ostatním. Dokonce ani Glinda, jeho současná družka, nevěděla o tom, že se tihle dva muži rozešli.

„Odkoupil jste jeho akcie?"

„Něco takového... Dospěli jsme k oboustranně výhodné dohodě."

Zamlčel, že Mikadovi pohrozil vyzbrojením LKB. Mocný generální ředitel sousední Společnosti, vyděšený představou boje s těmito fanatiky, mu své podíly raději hluboko pod cenou přenechal.

„A jak byste město nazval? zeptala se Leouan.

„Ještě jsem se nerozhodl. Času dost."

Prozradil tím, že v něm ještě hárá jistá nedůvěra, že bývalým hlavním městem pohrdá. Leouan věděla, že obyvatelstvo v původních hranicích a ve zdevastovaných obydlích těžko přežije, navíc bez ochranné kopule proti mrazu. K tomu, aby se člověk do stanice dostál, potřeboval povolení k pobytu a nikdo odtud nesměl vyjet. Lidé nicméně dostávali skrovné příděly potravy a mohli se i ohřát. Hovořilo se o dvou tisících kalorií na dyn a na osobu. Dobrovolníci se pokoušeli oprvit kopuli.

„A propos," řekl Kid, „mám nové zprávy o Lady Dianě."

„Chce s vámi opět navázat diplomatické styky?"

„No, tak rychle to nebude. Všem generálním ředitelům a správním radám zaslala přehled o průměrných teplotách za několik let. Vyplývá z něho, že dochází k oteplování. Asi o jeden stupeň za půl roku."

Zatvářili se znepokojeně, proto rychle dodal:

„Nedá se to ale srovnat s katastrofálním oteplením, kterémjsme kdysi zažili..."

„Ovšem znamená to, že za takových pětadvacet let budeme nad nulou. Mořský ledovec se stane nepřístupný," řekl Gola.

„Za dvacet pět let," vydechla Leouan... „Za dvacet pět let tahle Společnost zmizí?"

„Ale ne. Pořád dochází k vzestupu a poklesu. Dal bych za to krk, že se už naměřily mnohem větší výkyvy. Tři sta let tu máme ledovce a ještě dlouho je tu mít budeme."

Zdvořilé a strohé sdělení Lady Diany se týkalo i balonků, plněných heliem, které přinášely letáky oslavující Obnovitele Slunce a které západní větry zanesly na pan americký pevninský ledovec. Nepožadovala k tomu žádná vysvětlení, spokojila se jen s touto informací. Zdálo se, že po porážce trochu zkrotla.

„Teď si dáme jedno hodně staré víno, portské, se jmenuje. Chtěl bych se napít na zdraví každého z vás a ze všeho nejdřív na zdraví Yeuze, která je stále mou věrnou přítelkyní."

Yeuze se zmateně usmívala.

„Má věrná přítelkyně v tomhle městě založí umělecké kabaretní divadlo. Jsem připraven poskytnout jí jakoukoliv pomoc."

Mladá žena oněměla překvapením a říkala si, zda za tím nevězí něco jiného.

„Připíjím i na zdraví Goly, který byl věrným služebníkem Společnosti. Dříve bychom asi řekli, velkým pomocníkem Státu. Ale Stát už není. Pokusíme se zřídit něco ekvivalentního, avšak s demokracií se v Dohodách z NY Station nepočítá, a proto musíme manévrovat obezřetně. Abych se ještě vrátil k našemu milému bývalému policejnímu veliteli - prosím, aby přijal místo velvyslance v Grand Star Station, hlavním městě Transevropské Společnosti. Jeho prvním úkolem bude pátrání po našem příteli Lienu Ragovi, nad kterým by měl, až ho najde, podle potřeb bdít. Samozřejmě, pokud na to přistoupí."

Ohromený Gola si musel postavit skleničku, protože se mu roztřásla ruka. Neočekával takou poctu. Kid ho sice posílá pěkně daleko od Společnosti Mořského ledovce, ale bylo to pozlacené vyhnanství, které nemohl odmítnout.

„Přál bych si," obrátil se Kid k Leouan, abyste byla velvyslankyní v naší Západní zóně, ale o tom bohužel nerozhoduji já."

„Pokusím se toho dosáhnout," řekla. „Ale hlavně musím zpracovat zprávu o životě Zrzavých lidí v této části světa."

„Jistě jste si všimla, že se vrátili na Skládku."

„I Gilda Harpunářů se pustila znovu do své práce," opáčila.

„Potřebujeme vyvážet olej ve velkém. Lov v nedalekém Bodu X omezíme, abychom chránili některé druhy. Menší a

početnější velryby, které proplouvají poblíž bývalého Kaempolisu, tuto ztrátu nahradí.“

Leouan se mírně usmívala, Kid jí připadal ďábelsky vychytralý. Jenže bez něj by Společnost nikdy neexistovala a statisíce lidí by nemohly tohoto fantastického experimentu profitovat.

5

Svatokrádci

Stál uprostřed salonku v přepychovém lokocaru. Stál tu spoutaný, špinavý a unavený. Prohlížel si jemné tkané gobelíny, rozvěšené po stěnách, koberec z medvědí kůže.

Floa Sadonová chodila kolem něj a bilancovala:

„Páchnoucí uzlíček nervů... Jako když ses dostal z rukou Vojenské bezpečnosti. Myslela jsem, že tě tehdy vykastrovali. Měli to ve zvyku dělat podezřelým individuím a dezertérům.“

Byl údivem bez sebe, ale skrýval to. Po týdnu harcování v nepohodlném hlídkovém voze už měl všeho dost.

„Jsi hlupák,“ řekla, „vrátit se do téhle Společnosti. Jsi tu nepřítelem číslo jedna, copak to nevíš? Blázne, co vlastně chceš?“

Lien se na ni podíval a neznatelně se usmál:

„Horkou sprchu.“

Chvíli ohromeně zírala a pak se dala do nervózního smíchu.

„No to jsi celý ty. Hledáš pořad ty svoje Zrzavce, co? Pořád ještě svádíš samičky? Sem tam je přivedeš do jiného stavu, abys nasekal hordu malých bůžků? Vynáší ti to tohle kupčení s mesiáši, co?“

„Ty jsi to samé,“ řekl. „Jsi sexem posedlá.“

„Ale já jsem vdaná. Manžel sedí v radě a já... Hádej?“

„S kým se mezitím spouštíš?“

„Mám na starosti zahraniční záležitosti. Skutečný název funkce zní zmocněnec pro mezinárodní vztahy. Baví mě cestovat. Hlavně mě baví setkávat se s tou Lady Dianou. Je pravda, žes jí to dělal?“

Pořád byla lačná po oplzlých podrobnostech. Když se s ní seznámil, sváděla jak muže tak ženy. Myslel si, že měla krátký vztah i s Yeuze. Pohled na přirození Zrzavců, kteří oškrabovali na střechách stanic led, ji vždycky vzrušoval.

„Jsem pověřena, abych o tobě smlouvala a abys Lady Dianu vyšel pořádně draho. Bude solit, těžce solit, jinak tě nedostane. Mám dojem, že tě honí půlka planety.“

„Zas bych tolik nepřeháněl.“

„Jaké nepřeháněl? Mají tě za velmi nebezpečného a důležitého. Chytit, ale nezabíjet. A my víme dobře proč. Oživuješ příliš mnoho starých tajemství, Liene. A to není taktické. A navíc moc mluvíš. Kvůli tobě bude muset zařvat dobrá stovka lidí.“

Zachvěl se.

„Chceš se opravdu vykoupat?“

„Rozvaž mě.“

Měl pouta na zápěstí a kolem kotníků, vzájemně spojená řetězem. Dost krátkým, takže nemohl ani chodit.

Od rána čekal hlídkový vůz na odstavné koleji, až k němu dorazí přepychový lokocar. Odnesli ho až doprostřed salonu, kam pak vešla Floa s rozzářeným úsměvem.

„Ani nápad, lásko.“

Otevřela zásuvku a vytáhla dýku. Nechal ji, aby na něm rozřízla kombinézu, už tak v žalostném stavu.

„To je teda síla... Mazut, špína, pot.“

„Pořád ještě chodíš pod kožichem nahá?“, zašeptal. Hlasitě se rozesmála.

„Nepočítej s nějakými důvěrnostmi u paní zmocněnkyně pro mezinárodní vztahy. I když skandály mi u některých misí mohou být jen.k dobru.“

Řezala, trhala, házela... Pak tam stál nahý a v mžiku i ztopořelý.

„Zachovej klid,“ řekla překvapeně. „To ne. Co si myslíš.

Že tě znásilním? Já jsem vysouložená dosytosti. Takže nějaký ubohý dobrodruh jako jsi ty...“

Postrkovala ho rukou do ramene, takže se drobnými poskoky dostal až do koupelny. Díval se, jak otvírá zlaté kohouty teplé vody.

„Žiješ pořád stejně okázale,“ poznamenal.

„Proč bych si to měla odříkat?“

„Necháš mi pouta?“

„Jistěže. Chlapi z hlídkového vozu jsou sice kolem, ale ty bys byl schopen mě vzít jako rukojmí.“

„To bych neudělal.“

„Jestli Lady Diana neustoupí, čeká tě soudní proces.“

„I s tím rizikem, že všechno řeknu?“

„A co jako?“

„Že se tu dějí dost divné věci.“

„Pche! To ses teda nedostal moc daleko. Byl jsi sice na dobré cestě, ale, dokázali tě včas zastavit. Tušíš správně, ale nemůžeš nic dokázat.“

Nemohl se sám dostat přes okraj vany, takže mu s krajní nedůvěrou sejmula pouta kolem kotníků a spojovací řetěz.

„Namydlím tě. Skrč se.“

„Máš strach? Dřív bys mě rozvázala úplně.“

‚Začala ho třít houbou. Pečlivě, ale nijak zvlášť cíleně. Přesto byl očividně pořád plný žádosti.

„Od čeho jsem tady? Myslel jsem, že se na ubohém vězni ukojíš.“

„Už nejsi tak neodolatelný,“ řekla. „Je to už s tebou rychlá nuda. Před šesti lety jsem byla ještě hloupá, chňapala jsem po každé nové příležitosti. Teď jsem zkušenější, a vybírám si. Abychom my, silní akcionáři Společností, přežili, musíme přinášet oběti. Nemůžeme plýtvat ani svým bohatstvím, ani svými rozkošemi. Jinak by se všechno zhroutilo, právě kvůli takovým, jako jsi ty. Dřív jsem vyhledávala nebezpečí, které představovali muži. Bylo to koření života. Teď už je pro mě kořením něco jiného.“

„Moc?“ „Možná. „

„Chceš být další Lady Dianou?“

„No a? Každý večer si může koupit pěkného chlapa, i když má špeky a křivou hubu.“

„Co tedy po mě chceš?“

„Nic zvláštního.“

S naprostou samozřejmostí hladila jeho úd. Zkoušel na to nemyslet, ale byla příliš zkušená.

„Takže kvůli tomuhle?“

„Ne.“

Přesto pokračovala.

„Chci vědět, jestli nad Lady Dianou zvítězím. Jak daleko se můžu pustit. Znáš ji přece, ne?“

„Nikdy jsem s ní nespal.“

„Lhát jsi vždycky uměl. Dokázal ses stát druhou nejdůležitější figurou v Panamerické. Ale to nebylo tím, že jsi kutal ten proslulý tunel pod ledem, že ne?“

Za chvíli podlehne. Její ušlechtilé, pěstěné a přesně pracující prsty ho lahodně týraly.

„Ona neplete dohromady práci a milování. Vybírá si vždy chlapy jiné branže. Třeba mladé námořníky a tak. Nikdy mi nedělala žádné návrhy.“

„A co ženy?“

„Nenávidí je.“

„To je všechno?“ řekla se záchvěvem zklamání. „Tvoje přítelkyně Teute přece byla vyslankyní v komisi pro Dohody z NY Station? Nikdy...“

„Nevěřím tomu.“

„Odpovídalo by její povaze, zatáhnout mladé děvče do svého pokoje a tam ji ponížit, donutit ji ke smilstvu...“

„Sníš o něčem takovém?“

Neodpověděla. Najednou ho nechala být a poodstoupila. Málem ji zapřísahal, aby se vrátila, aby ho neodkopávala tak blízko vyvrcholení. Zaťal zuby a díval se jinam. Zanic na světě nebude žadonit.

Ucítil, že je mu nablízku a otevřel oči. Dočista nahá seděla obkročmo na vaně, perleťové břicho s plavým klínem se pomalu sunulo vstříc.

„Myslel sis, že jsem krutější vid'?“ zašeptala.

6

Svatokrádci

Nebylo mu moc jasné, na co hlídková souprava čeká. Přepychový lokocar Floy Sadonové byl už čtyřiadvacet hodin pryč a oni pořád ještě stáli na stejném místě. Nic mu neslíbila. Nic přesnějšího mu k jeho osudu neřekla. Byl v Transevropské nejvzácnějším zbožím, obnášel tucet oceláren, dva obří pokladače kolejí, továrny, lokomotivy a vagony, zboží, zásoby potravy. Miliony dolarů - a jen proto, že se nachomýtl kolem velkých zapovězených záhad.

Bylo to směšné i hrůzné. Ležel na kavalci v kabině poručíka Parkyho a kouřil euforizující doutník. Floa mu jich dala celou krabici a také orodovala za slušné zacházení. Nicméně o to víc ho střežili. Do té míry, že vedle hlídkového vozu stály po obou jeho bocích ještě dva rychlé průzkumné stroje. Pěší,gardy v bílých kombinézách, ozbrojené až po zuby, operovaly na odstavných kolejích a nedovolily ostatním konvojům v této odlehlé stanici zastavovat.

Pochopil jen, že pokud budou s Lady Dianou potíže, do měsíce začne soudní pře. Jeden ze způsobů, jak s velkou, akcionářkou Panamerické pohnout.

Floa Sadonová se nezastaví před ničím, ta hezká dceruška guvernéra v 17. provincii, bohatá akcionářka Společnosti, sedící na hoře peněz, které pro ní nahrabala její matka. Odporná a svůdná Floa bez zábran, schopná všeho, aby přežila a zvítězila.

V noci konečně opustil hlídkový vůz odstavnou kolej a pomalu se rozjel. Lien Rag se pokoušel kulatým okénkem zorientovat, ale musel čekat celou hodinu, než si mohl přečíst svítící číslo jedné Cross Station, podle něhož mohl určit trasu. Mířili k jihu. Nebylo to tedy jednoznačně směrem k River Station, které leželo víc na východě.

Ráno ho navštívil poručík Parky.

„Pase po vás několik zabijáckých komand. Nevíme, co jsou přesně zač, je ovšem možné, že se spojí a zaútočí.“

Lady Diana ho chtěla živého. Zamýšlí tedy únos, aby nemusela platit obrovské výkupné? Při podobné akci ovšem mohl přijít o krk.

„Raději vás na to upozorňuji. Život je vám milý, předpokládám?“

„Díky, co děláte pro to, abyste mě uchránil?“ ptal se Rag.

„Jedeme bezpečnými zónami. Máme eskortu a pokládám za málo pravděpodobné, že by komanda za podobných podmínek šla do akce. Budeme ale potřebovat doplnit zásoby zkapalněného uhlí a čerstvé potravy. U skladišť mohou klidně číhat. Možná se jim podařilo získat potřebné informace od dispečerských stanovišť. Spadáme pod vojenské velení a musíme mít bohužel plán trasy!“

„Nemůžete fungovat nezávisle?“

„Potřebovali bychom k tomu hromadu povolení a kvůli tomuto požadavku by se o jeho důvodu dozvědělo přI1iš mnoho lidí. Vaši přítomnost je nutno držet v tajnosti. I kvůli vaší osobní bezpečnosti je ve vašem zájmu, abyste s námi úzce spolupracoval. „

„Jak jste přišli na ta komanda?“

„Jedno z nich jede na vyřazeném remorkéru, je ovšem tajně vybaveno výkonnými motory. Mají několik tisíc koňských sil. Mohli by k nám na výhybce jednoduše přirazit a rozpárat nás, aniž by si způsobili nejmenší škod.“

Hlídkový vůz jel značnou část dne zdánlivě bez přesného cíle. Přejížděli z hlavní sítě se stovkami tratí na málo využívané a mnohdy utajované privátní trasy, které náležely Vojenské Bezpečnosti, stejně jako okolní osamělé farmy. Byla to výcviková nebo odposlouchávací střediska, anebo přímo stálá stanoviště, dohlížející na obyvatelstvo. Zdálo se že správní rada má od chvíle, co skončilo nepřátelství se Sibiřskou, jisté obavy. Spatně živení lidé, trpící chladem, mohli klidně organizovat hnutí odporu. V jedné z takových farem spatřil spoustu pancéřovaných drezín, přičemž stejný typ sloužil ve větších stanicích k udržování kázně a pořádku. Byly to úplně nové, ještě nakonzervované stroje. Pojízdné zbrojní továrny teď zřejmě vyráběly tenhle typ vozidel pro případ vzpoury.

Floa chtěla od Lady Diany hlavně zásoby. Znamenalo to, že obyvatelstvo prožívá těžké časy. Když naposledy Společností projížděl, neměl ani čas si toho všimnout.

K večeru se zdrželi na jedné takové farmě, aby doplnili palivo. Oba rychlé průzkumné vozy čekaly opodál. Vždy jeden z nich jel po trati napřed, aby mohl v případě potřeby zneškodnit minu. Pokud už na ně Lady Diana poslala komanda, určitě pečlivě vybrala lidi a poručík Parky možná podceňuje jejich schopnosti. V Patagonii Liena Raga jeden takový oddíl málem zneškodnil. Unikl jen o vlásek. Bez váhání povraždili členy jedné subkomise pro Dohody z NY Station, která v Patagonii vedla vyšetřování. Lady Diana nehodlala dopustit, aby svou zprávu zveřejnili.

Říkal si, že zda by nebylo lepší uniknout komandům pod ledovec, například do jednoho z dolů, kde probíhala těžba zmrzlého dřeva, než takhle přejíždět sem a tam.

Už brzy měla mezi oběma Společnostmi probíhat jednání. Možná, že Floa Sadonová přejede i přes Atlantický mořský ledovec, aby se s Lady Dianou setkala na jejím panství. Lien Rag se domníval, že má přemrštěné požadavky, zejména poté, co Panameričané utrpěli ztráty v boji s Kidovými oddíly odhodlaných dobrovolníků. Část flotily byla tehdy zničena, pokladače kolejí zabaveny a s nimi i další nezbytná zařízení a obrovské sklady zásob.

V noci ho probudil nezvyklý hluk.. Došel k okénku a spatřil ohromnou masu, která s nimi jela stejným směrem. Najednou se mu srdce rozbušilo bláznivou radostí.

7

Svatokrádci

Byla to gigantická lokomotiva, výplod šíleného inženýra. Zdvojená lokomotiva s centrálním velitelským můstkem, který spočíval nad dvěma pancéřovanými kotly. Můstek se podobal věži vojenského křižníku, nad níž trčela kopule z nablýskané mědi. Obrovská kulatá okna tvořila kolem celého stroje souvislý prstenec. Všechna byla opatřena ocelovými okenicemi které se mohly spouštět jako oční víčka.Některá z nich sloužila jako střílny a skrývala automatická děla, raketomety a vystřelovače háků.

Úplná kovová zrůda, železniční noční můra, která se svou divoce tryskající párou vyhlížela jako hrůzný chrlič děsu, dávíc ze sebe černý dým ze dvou krátkých, elipsovitých komínů. Při plné rychlosti se kouř táhl jako hříva na zádech divokého zvířete.

Obě přídě se podobaly lidským lebkám, kované rádlo napodobovalo zuby a dvě obří žlutá světla připomínala pohled krutých očí.

„Kurts. Pirát Kurts," mumlal si Lien Rag, ohromený celou tou podívanou.

Odkud se tu vzala tahle lokomotiva, které se také říkalo Ledovcový Leviatan, Pirátský Parník, Ďáblova Lokomotiva nebo Ocelový Mastodont? Před lety si noviny a televize s tímto fantomem velkých železničních sítí dosytnosti vyhrály. Byl to také způsob, jak odpoutat znepokojené obyvatelstvo od nekonečné války a nechat vybít jejich nenávist na účet záhadných případů z černé kroniky.

Pak dlouho () pirátech na kolejích nikde neslyšel, dokud se Kurts nevynořil v životě Liena Raga. Znovu shoda těžko vysvětlitelných náhod.

V hlídkovém voze vyhlásili poplach. Klakson žalostně kvílel, avšak bylo už příliš pozdě. Doprovodný vagon zčistajasna explodoval ve fantastickém zášlehu.

Bojový poplach vyburcoval posádku, ale pirátské háky se už zasekly a vůz prudce zpomalil. Kola klouzala po kolejích a ohňostroj jisker stříkal až ke kulatým oknům.

Vypálili raketu, ale roztříštila se o pancíř křižníku a jediným výsledkem bylo, že tlaková vlna poškodila samotné hlídkové vozidlo. Několik oken puklo a rozlétlo se, včetně toho u Liena Raga, který si tak tak stačil neprodyšně uzavřít kombinézu a zčásti ji i natlakovat. Surový mráz rázem vtrhl do vozu. Několik vojáků bez tepelné ochrany bylo okamžitě zmraženo na kost.

Došlo ke druhému výbuchu, nepochybně vylétlo do povětří průzkumné vozidlo vpředu. Pak šlo všechno ráz na ráz. Vůz znehybněl, pořád ještě upoután v tenatech obludy. S pirátskou lokomotivou je spojil průsvitný tunel.

Poručík Parky chtěl tasit svou pistoli, ale pirát Rondo, zástupce velitele byl rychlejší. Nenápadně pokynul Lienu Ragovi, rukou navlečenou v rukavici, a ukázal na tunel. Lien opustil své vězení, aniž se za sebe ohlédl.

Kurts trůnil na obrovském velitelském stanovišti, odkud se přenos rozkazů prováděl výlučně elektronickou cestou. Měl k ruce nejlepší odborníky na světě, mistry na vykrádání pamětí dispečerských stanovišť a záznamových výhybek. Monstrózní lokomotiva vůbec nedbala na nějakou přednost v jízdě a při jejím průjezdu se anulovaly veškeré zákazy a signály. Tratě se automaticky uvolňovaly, rychlíky v hrůze zůstávaly stát... .

Lien Rag už kdysi částí Společnosti projížděl na palubě Kurtsovy lokomotivy - a již tehdy si ověřil, že pro ni neexistuje žádná překážka.

Kurts oproti tomu, co říkala legenda, nebyl nijak zvlášť velký člověk. Byl podivným křížencem asijské, africké a především zrzavé rasy. Stál v kabině s televizními obrazovkami, které ukazovaly záběry okolí. Na mnoha z nich bylo vidět dýmající trosky průzkumných vozů, jak se pomalu nořilo tmy. Lokomotiva se znovu rozjela.

„Dobrý den... Už jsme se neviděli celá léta."

„Nevěřil jsem tomu, že vás ještě někdy potkám," řekl Lien Rag, a zkoumavě hleděl do zvláštní, hladké a bronzové tváře se šikmýma očima.

„Společnosti zakázaly, aby se o nás mluvilo, pohřbily nás," odpověděl pirát se smíchem. „Ale jak vidíte, přežili jsme. Řekněme, že jsme se předtím tak trochu stáhli a teď - čile znovu do práce."

„Jen proto, abyste mě dostali z té pojízdné cely?" zeptal se Lien Rag.

„Mimo jiné ano."

„Jak jste věděl, že jsem v rukou těch lidí?"

„Promluvíme si o tom později. Jsme teď ve velmi nebezpečném pásmu. Daří se nám sice rušit elektronické obvody, ale radary nás na mnoha místech mohou vyslídit. Odvedou vás teď do kabiny."

Byla to stejná jako ta, ve které už kdysi bydlel. Přepychová, vybraně zařízená. Kurts vydrancoval konvoje plné nádherných věcí Z dávných časů, přepadal putovní muzea, rezidence vysoce postavených členů Společností, kteří žili v okázalé nádheře. Měl tajné skrýše, opravdové Ali Babovy jeskyně, plné vagonů nacpaných kořistí. Tvrdilo se, že je

to nejbohatší muž na Zemi, že vlastní tendry plné zlata.

Lien nemohl usnout. Vystoupil znovu až na velitelský můstek, ale Kurts tam nebyl. Byl tu místo něho jeho pobočník Rondo, se kterým Lien nikdy moc dobře nevycházel. Chyběla mu totiž Kurtsova celková kultura, humor a tolerance. Rondo snil jen o drancování, vraždách a znásilňování. Nikdy nepochopil přátelství, které jeho velitel choval ke glaciologovi.

Na Liena Raga se ani nepodíval, dál kontroloval obrazovky. Zdálo se, že hlídkový vůz byl nahlášen vojenskému velitelství zdejší provincie, protože se po světelném grafikonu posunvaly jeho červené obrysy „Nejbližší dispečerské stanoviště předalo informace dál, aniž“vědělo o přepadení. Fakt, že si šel Kurts lehnout dokazoval, že situace je stabilizovaná.

Lien Rag odešel zpátky do kabiny a.na pár hodin usnul. Když se probudil, mohl přes kulaté okénko spatřit plochou, rozlehlou pustinu. Pirátská lokomotiva musela mířit na Sever, k Velkému polárnímu kruhu...

Zašel do baru, který byl otevřený dnem i nocí, a právě si objednával snídani, když se objevil Kurts.

„Jste zřejmě předurčen k tomu, abyste poznal všechna transevropská vězení.“

Přinesli mu kávu, opravdovou, žádnou meltu.

„Jak jste se dozvěděl, že jsem v potížích?“

„Víme všechno, soustavně odposloucháváme vládní linky.“

Melancholicky se usmál. .

„Prozradila vás nechtě Floa Sadonová.“

„Pořád jste s ní ještě ve styku?“

Kurts potřásl neurčitě hlavou. Před časem, od té doby uplynulo téměř sedm let, Kurts Flou Sadonoyou unesl a chtěl za ni výkupné. Lien Rag tehdy sloužil jako vyjednávač a při té příležitosti ses pirátem setkal. Floa se do svého únosce bláznivě zamilovala a Lien ji musel z lokomotivy odvléci násilím, aby ji mohl vrátit otci.

„Vidíme se zřídka,“ řekl Kurts. „Opravdu mě prozradila?“

„Nepřímo. Floa se zmínila, že se má s vámi zanedlouho setkat, a já nechal sledovat trasu jejího přepychového lokocaru, dokud nezastavil vedle přísně střeženého hlídkového vozu. Snadno jsem si z toho vyvodil, že jste uvnitř.“

„Proč se tak zajímáte o můj osud? Žiji bouřlivým životem, těžko předvídatelným. Jsem posedlý výzkumy... Zajímají vás snad podobné věci?“

„Rád pomáhám přátelům,“ řekl pirát s úsměvem. „Takový můj anděl strážný?“

„Zas bych nepřeháněl. Nedokážu vás vytáhnout z každé bryndy. Obzvlášť ne mimo tuhle Společnost.“

Podíval se na hodinky.

„Pojďte se mnou na můstek. Ukážu vám podivuhodné věci.“

Svatokrádci

„Musíte mě dobře pochopit, Kide. V tomhle nádherném městě jsou bezpochyby schopní intelektuálové, lidi nadaní ke“ spoustě věcí, ovšem kromě umění. Umělci jsou tam, v troskách Kaempolisu. Vlastně jen ti, co přežili... Tady máme inženýry, vědce, génie, ale básníků, skladatelů, pěvců, tanečníků a herců už tady moc není. Asi těžko bych tu mohla založit divadelní soubor. Musím se vrátit do bývalé metropole, abych je mohla najmout. Jsou tam všechny tvůrčí osobnosti. S tvůrčí imaginací. Tady jsou jen obratní opisovači, technici. Když se zabývají základním výzkumem, vůbec netuší, k čemu by to mohlo posloužit, a jenom obrazotvornost jim otvírá cestu. Jedna píseň nasměruje každodenní život víc než objev bakterie, s,níž si pak nikdo neví rady.“

„No dobře... Ale ten každodenní život je tam silně nebezpečný. Lidé jsou nevraživí... Alespoň zpráva velitele Železniční policie na to upozorňuje...“

„Vy je hluboce nenávidíte,“ řekla Yeuze. „Já tam pojedu...“

„S Jdrienem?“

„Chce se podívat na matčino tělo.

Zrzavci znovu postavili vedle skládky mauzoleum pro svou bohyni Jdrou.“

„Nemám takové věci rád.“

„Jdrien k ní chová ušlechtilé synovské city.“

„Chci tím jenom říci, že každá taková návštěva u Zrzavců vyvolá neklid. Potřebujeme sociální a rasový smír. Harpunáři začínají znovu lovit velryby, kosti dodávají Zrzavcům na skládku, situace se začíná normalizovat.“

„Zajdeme tam jen jednou. Pak už budeme jen v Kaempolisu, v bývalé nádražní čtvrti, kde bychom si mohli otevřít náborovou kancelář.“

„Chci vědět, koho budete najímat.

„Takže cenzura?“

„Chci vědět, jak se ti umělci chovali při převratu Gildy Harpunářů, pod vládou Panameričanů a nakonec i potom, co milicionáři LKB přepadli město. Je to velmi důležité. Dotace, které přidělím uměleckému kabaretu, nemohou připadnout lidem, kteří mají na rukou krev. Přimhouřit oči nad případy nějaké té kolaborace ještě mohu, ale víc ne. Demokracie se musí zrodit v čistém prostředí. Později, až bude silnější, snese i nepřátele.“

Yeuze neměla odvahu nechat všechno plavat. Kabaret mohl dát vzniknout novému kulturnímu životu, uměleckému obrození Společnosti. Měla svou konkrétní představu, vzala by jen lidi s originálními nápady.

„Poslouchejte, Kide, nechte mi, pár týdnů, prostě nějakou zkušební dobu. Nemohu se formálně k ničemu zavázat. Novinář může psát proti vám články, zpěvák šířit nactiutrhačné kuplety. Ale musíte je kvůli tomu hned exkomunikovat? Já si to nemyslím.“

Ptal se sám sebe, jestli Yeuze úkol zvládne. Vždyť byla vlastně jen druhořadou herečkou, hvězdičkou v pornografické revui. Byla však výtečná v napodobování někdejších umělců, které televize a kina oživila v paměti lidí. Například Marilyn Monroe. Yeuze uměla dokonale zahrát výraz téhle velké hvězdy z doby před Velkou Panikou. Ale postačí to, aby probudila kulturní život ve Společnosti Mořského ledovce?

„Pochybujete o mně, viďte?“

„Ne tak docela.“

„Pořád mě vidíte nahou, v hanbatých scénkách?“

„Hrál jsem v těch scénách taky,“ řekl Kid podrážděně. „Nasazoval jsem si přitom obří lepenkový pyj.“

„Vím, to přece neznamená, že jsme navždy prokletí!“ Mlčel.

„O své úloze při vedení téhle Společnosti vstříc společenskému blahu přece nepochybujete. Proč tedy pochybujete o mně? Máte snad strach i umělecké svobody, která by vaše podnikání zpochybnila?“

„Ne tak docela. Obávám,se jen, aby se tu nesměšovala svoboda s opozicí. Protože, všude jinde zatím bylo neoficiální tajné umění jenom obyčejnou kritikou. Dojímá a vyvolává nadšení. Ale ve svobodné zemi, která chce uniknout konformismu, je třeba, aby se do značné míry vytříbilo. „

„No právě - tady dochází ke vzkříšení Společnosti, což může tyhle umělce, které si v troskách Kaempolisu najdu, nadchnout.“

„Tak dobře, jeďte si. Uvidíme, co z toho vzejde, já ovšem dál zůstávám pesimistou.“

„Vy s námi nepojedete?“

„Ne. Nemyslím, že bych ještě kdy do Kaempolisu vstoupil. Budu potřebovat celé měsíce, snad celá léta, aby mě přešla slepá zuřivost. Když si jen vzpomenu na to, co zla tam napáchali. Během několika měsíců promrhali to, co jsme po léta v potu tváře zbudovali.“

Raději už nenaléhala. Kid byl opravdu hluboce znechucen a rána se nehojila snadno.

Adrien, nijak neskrýval své emoce. Tvář měl sice nadále neproniknutelnou, ale z jeho mysli tryskaly vlny něhy k mrtvé matce. Yeuze se snažila zapomenout na Lien Ragovo vyprávění. Jdrou byla zaskočena narozeným míšencem, který se bál mrazu. Velice rychle ho opustila a nebýt toho, že se Lien obětoval a vzal hocha na báň jedné stanice, Jdrien by na tomto světě už nebyl. Zachytil snad v mysli Yeuze tuhle vzpomínku, když se snažil dozvědět úplně všechno o svém útlém dětství?

9

Svatokrádci

Ocelová obluda se hnala po jednokolejce severo-severo-západním směrem. Občas spatřili stáda divokých přežvýkavců, kteří si našli na svislých stěnách obnažených skal trochu lišejníku. Byli mezi nimi sobi, pižmoni a prapodivné koně s volskou hlavou, které už si kdysi ochočily kmeny Zrzavců.

„Co nás čeká na konci cesty? Jedna z vašich skrýší?“

„Uvidíte.“

Blížili se k ledové sJěně, vysoké několik stovek metrů, a Lien Rag, vzhledem k tomu, že lokomotiva byla opatřena čelní kamerou s mocným teleobjektivem mohl na obrazovce spatřit kontury tunelu.

„Co je na druhé straně?“

„Důl. Svažuje se povlovně až k oceánu.“

„Rybářská základna pod ledem?“

„Kdysi možná ano.“

Stroj zpomalil a zanořil se do černé tmy.

Pojednou byl slyšet zvláštní rozhovor.

„Kontrola vodotěsnosti věže.“

„Nulový koeficient.“

„Vodotěsnost pístů?“

„Koeficient devadesát.“

„Vodotěsnost ojnic?“

„Devadesát dva.“

„Uzávěra větrání?“

„Prostor zajištěn.“

„Komíny?“

„Klapky uzavřeny.“

V ledovém tunelu stroj. znovu zpomalil. Reflektory osvětlovaly jiskřící klenbu a stěny. Všechno bylo snímáno na obrazovky.

A jsme tady,“ řekl Kurts.

„Přece nepojedeme...“

Koleje se před nimi nořily do černozelené vody.

„Ale ano,“ řekl pirát. Zahrajeme si na velrybu. Lokomotiva byla zkonstruována tak, aby mohla jezdit v padesátimetrové hloubce. Níž už jsou problémy s tlakem.“

Ale kde jste...?“

„Dřív měli podobné válečné stroje, schopné jezdit po dnech řek a mělkých zálivů. Už dlouho jsem o něčem takovém snil. Máme materiál, který je odolný vůči mořské vodě, podařilo se vyřešit problémy s vodotěsností.“

„Ale co písty a ojnice?“

„Počítáme se vším. Znovu jsme revidovali odvádění páry. Nemůžeme sice dosahovat žádných velkých rychlostí, ale jezdíme spolehlivě po speciálních kolejnicích, ukotvených na mořském dně.“

Boční reflektory prozařovaly vodu. s ubíhajícím planktonem.

v „Obvykle tu bývají hejna sleďů. Dneska máme asi smůlu. Škoda.

„Jak dlouho budeme pod vodou?“

„Asi dvě hodiny. Unikneme tak pátračům. Je jim sice jasné, že jsme pod ledovcem. Ale nemohu nic dělat.“

Usmíval se.

„A navíc neporušujeme Dohody z NY Station. To je vrchol pirátské drzosti, nemyslíte?“

Po obou stranách obřího velitelského můstku stoupaly bubliny.

„Vodotěsnost ojnic klesá,“ ozvalo se z reproduktoru. „Důvod?“ zeptal se Kurts.

„Defektní spoj. Jsme už jen na osmdesáti osmi.“

„To je pořád ještě dobré.“ Obrátil se na Ljena: „Jednou jsme úplně utopili (jeden píst, ale naštěstí těch zbývajících sedm z toho dostalo. Není důvod, abyste se znepokojoval“

10

Svatokrádci

Pirátská lokomotiva vyjela z vody starou zaplavenou štolou a Lien Rag v dálce zahlédl Glass Station, hlavní město Západní zóny. Sem se uchylovali Zrzavci z celého světa. Ve městě chráněném kopulí z malých křemičitých plošek bylo několik významných skláren, odkud šly dodávky do všech sousedních Společností.

„Takže vy mně vezete zpátky sem?“

„Plukovník Skoll mě požádal, abych vás z toho dostal.“

Lien žasl. Jeho starý dobrý přítel plukovník Skoll byl zrzavý míšenec a zastával důležité místo v revoluční radě. Ale jak se dozvěděl, že ho tam věznì?

„Vy pro ně, Kurtsi, také pracujete?“

„Pracuji pro toho, kdo mě platí, anebo je pro mě užitečný.“

„Vy přede mnou něco tajíte, viďte?“

„Ne. To, že jste v Transevropské., jsem věděl od Floy Sadonové. Plukovník mi jen zadal úkol bez vysvětlení. To je všechno, co vám k tomu mohu říct.“

Většinu obyvatelstva Glass Station tvořili čistokrevní Zrzavci kteří nepotřebovali žádné vytápění. Míšenci a cizinci, pocházející z Tepla, bydleli nyní ve zvláštní čtvrti, která měla svůj poklop a vládla zde díky energii z plynových vrtů příjemná atmosféra.

Lokomotiva vjela do města do široka otevřenou přechodovou komorou. Lien Rag zaznamenal, že se tu od jeho posledního pobytu udály změny. Zrzavci už se neprocházeli zcela nazí, ale nosili něco jako krátké spodky. Ženy měly na sobě lehké šaty, což značně tlumilo jejich primitivní; divokou a vzrušující krásu.

Stroj zastavil na hlavním peróně a“poutal pozornost.

„Pojďte za mnou,“ řekl Kurts. „Plukovník by měl být u sebe v kanceláři... Nezapomeňte si pořádně zapnout svou kombinézu. Venku je minus čtyřicet.“

Skon měl naštěstí v kanceláři teplo. Zvedl se hned, jakmile Lien vstoupil a oba muži si padli do náruče. Pak podal plukovník ruku Kurtsovi.

„Díky. Zase jednou čistá práce.“

„Dejte mu ale radu, aby byl příště opatrnější. Vždycky se nepodaří zasáhnout včas. A on má nepřátele skoro všude. Dávejte si na něj větší pozor.“

„Jedete zase pryč?“

„Už tu nemáme co dělat,“ řekl Kurts, rozloučil se s plukovníkem a odešel.

„Pořád je stejně zvláštní,“ řekl Lien Rag. „Jak ses dozvěděl, že potřebuji pomoc?“

„Je mi líto,“ řekl Skon, „ale sám toho moc nevím. Pouze mi sdělili, že jsi přítel a obhájce Zrzavého národa a jako takový máš nárok na pomoc. Tak jsem najal Kurtse, mám ho pořád po ruce.“

„To zní pěkně, co? Přítel a obhájce Zrzavého národa. A co takhle vyznamenání před nastoupenou jednotkou?“

Skon se usmál, vytáhl láhev vodky a dvě sklenice. „Nevěříš tomu?“

„Ne. Nějakou dobu už nevěřím žádným podivným náhodám, které se v mém životě střídají. Cítím, že se mnou manipuluje nějaká vyšší vůle, jiná než moje vlastní...“

„Manipuluje?“

Skoll vypadal vážně.

„Syn je u protinožců?“

„S Yeuze a Leouan.“

„Leouan je právě na zpáteční cestě, přiváží zprávy o tamních událostech. Zajímá nás zkušenost s LKB v Amertume Station.“

„Vím. Je to otřesná zkušenost. Vysvětlím ti to.“

„Tady jsme skončili tím, že jsme vyhnali neokatolické misionáře, kteří příliš pletichařili. Většina z nás jim sice vděčí za mnohé, ale od chvíle, co současný papež rozhodl, že nemáme duši, jejich horlivost značně ochabla... Tvůj syn je skutečně boží dítě, něco jako spasitel?“

Lien se uvelebil v křesle a než odpověděl, obrátil do sebenabídnutou vodku.

„Nevím, co si d tom všem myslet. Proto se vlastně pouštím do nebezpečného pátrání“ Lady Diana by mě vykoupila za libovolnou cenu. Jsem pro ni nebezpečný, protože šťourám v minulosti. Prozatím jen v rodinných vztazích. Jenže jednou najdu návaznost na politické dění, dříve nebo později to vypluje na povrch. A za další, nevěřím, že má tvůj lid nějaký umělý původ. Všichni s námi obratně manipulovali, včetně Neokatolíků a guvernéra Sadona. Ten šílený vědec

Vily Fuk možná ani neexistoval.“

Skoll mu dolil sklenici.

„Jsi na stanici srdečně vítán. Revoluční rada ti vzkazuje, že jsi jejím čestným hostem, a to na libovolně dlouhou dobu.“

„Leouan se tedy vrací?“

„Ano. Musela to vzít pbjížďkou přes Grand Star Station, s nějakým Golou, velvyslancem Společnosti Mořského ledovce v Transevropské. Domnívala se také, že se tam o tobě něco dozví.“

„Gola a velvyslanec? Kid je šikovný, moc šikovný. Je to skutečně rozený velitel.

Ještě pořád hledá svou identitu, zvažuje zda podepíše dohody z NY Station, anebo se prohlásí za demokratický stát.“

„Nechceme žádná omezení,.. Koleje pro nás nebudou posvátné. Máme v žilách kočovnickou krev. Nebojíme se samoty ani nekonečných pochodů.“

„Ani ty osobně?“

„Já,“ řekl plukovník... „Já koleje potřebuji... Vždycky mám panicko.u hrůzu, když se od nich vzdálím. Ostatní takoví nejsou... Možná, ale jednoho dne Dohody podepíšeme, protože Budoucnost, nevěští nic dobrého. Hrozí vyhynutí“

Lienovi hned došlo proč.

Obnovitelé Slunce?“

„Ano. Dostali jsme zprávu od Panamerického glaciologického ústavu – vypadá to, že jde o seriózní materiál. Průměrná křivka teplt pořád stoupá. Každého půlroku o jeden stupeň. V některých oblastech až o pět stupňů.“

„Myslíš, že jsou za tím Obnovitelé?“

„Mohou existovat jiné příčiny. Samovolné oteplování. Je také možné, že strupaté nebe popraskalo, nebo se ztenčilo. Jenže tenhle námět je tabu. Seriózní vědci provádějí pozorování tajně.

S hořkostí potřásl hlavou.

„Když si pomyslím, že dokonce i v Revoluční radě nemají někteří ponětí například o sluneční soustavě a doopravdy věří tomu, že jsme uvnitř nějaké koule!“

„Ta zpráva o teplotě vás má přinutit k činu? Lady Diana je žena bez skrupulí, mohla si vše vymyslet.“

„Podepsaly to největší kapacity pan americké vědy. A máme také hlášení od některých odloučených kmenů prý je tam úplné teplo. Víš, u čistokrevných to může znamenat tak minus třicet.“

Skoll měl na sobě prostou kombinézu, rozepnutou do půl těla, zarostlého srstí. Kdysi se pečlivě celý vyholoval, nyní tak činil jen v obličeji.

„Neřekls mi všechno,“ řekl Lien Rag... „Chtěl jsem vědět, proč se do mé záležitosti vložil Kurts. V Transevropské je plno zrzavců, kteří jsou pronásledováni, prodáváni jako otroci a nikdy je z toho Kurts nevytáhl. A já mám být vyjímka? To vykládej někomu jinému. V tvojí radě se mi nedůvěřuje?“

„Promluvíme si o tom někdy jindy, jestli chceš,“ řekl rozpačitě Sko.n. „Neodjíždíš přece hned. Musíš mi vysvětlit ideologii Lidových koordinačních buněk... A taky bych chtěl, abys navštívil náš poslední výtvor... Jsem přesvědčený, že tě nadchne.“

„To. bezpochyby,“ řekl Lien Rag sarkasticky, „zase nějaká továrna, co. se sama řídí, nebo jesle pro velenadané děti?“

„Ne, nic takového… Laboratoř pro výzkum kolektivní paměti.“

Lien Rag se zachvěl.

„Udělali jsme velký pokrok. Začíná se nám pěkně hromadit materiál. Kilometry záznamů a filmů. Legendy, zapomenutá fakta. Několikrát jsme narazili na příběh o mladém bohu, který se snad měl narodit nějaké ženě z Chladu a muži z Tepla. Ale kvantita materiálů nestačí. Musíme materiály vytřídit, uspořádat, dát věcem jejich místo. Jenom srovnávání z různých pramenů přináší zajímavé výsledky, ale ne vždy je něco takového možné. Pro svou laboratoř jsme původně chtěli počítače nového. typu. Nemáme peníze na klasickou elektroniku, tak dáváme dohromady protidické stroje. Doufáme, že se nám na tomhle poli bude dařit. Pracujeme s živou hmotou, která vstřebává signály: Pokud to bude fungovat, budeme schopni uchovávat miliardy informací v redukované podobě. Instantní mozek.“

„Legenda o božském míšenci se objevuje často?

„Ani ne. Ale oproti našim hypotézám to není legenda mladé generace. Máme starce, kteří ji šíří. A když říkám,starci, není to žádné přehánění. Průměrný, věk u nejprimitivnějších kmenů málokdy překročí pětadvacet let... Takže jsme, takhle objevili předky, kteří se nepochybně blíží k osmdesátce až stovce let... Z kmene, který k nám jednoho krásného dne přišel z Tibetu. A tihle starci kráčeli jako všichni ostatní, celé měsíce“.

„Podařilo se Vám získané informace časově určit?“

Lien Rag napjatě čekal.

„Podle obecné hypotézy, která ovšem ještě nebyla formálně potvrzena, je tu Zrzavý národ nejméně stopadesát let. Tudíž i pro nás je Vily Fuk pouhý výmysl, stejně jako ledová svatyně... Kmeny k ní sice putovaly, ale z jednoduchého a prostého důvodu. Byl tu solný důl a ty, dobře víš jakou cenu má sůl pro tyhle primitivní tvory. Osobně se domnívám, že naše kořeny sahají ještě za oněch sto padesát let.“

„Až kam? K Velké“Panice?“ .

„Nesnaž se mě donutit říkat něco, co nemohu dokázat. A navíc se ani osobně na práci v laboratoři nepodílím. Nesu jen, odpovědnost za řízení.“

„Takže Revoluční výbor nic předem nestanovil?“

„Ne... Snad kromě božství tvého syna. To je pro nás nepřijatelné.“

„Pro mě zrovna tak,“ řekl Lien Rag sklíčeně. „Jsem sice“ nehodný otec a nenapravitelný ateista, ale co je moc, to je

příliš.“

11

Svatokrádci

Stařec, kterému možná nebylo ani čtyřicet, ležel ve spoře osvětlené místnosti na tvrdém lůžku. Už celou hodinu hovořil z hypnotického spánku a jeho slova se nahrávala.

Profesor Jer byl Zrzavec samouk, který studoval psychologii ve všech podobách a měl určité hypnotické schopnosti.

„S našimi nejprimitivnějšími bratry je to celkem snadné, překážkou je jenom řeč. Někteří umí třeba jen šedesát slov, někdy ani to ne. Existují však znaky, které mají slovu dodat jeho plný význam, a které ho dál rozvíjejí. Jen co se tento muž probudí, necháme ho, aby si svoje hypnotické vyprávění poslechl. Musíme to takhle udělat několikrát. A on ho pokaždé doprovodí znakovou řečí, kterou my důkladně nafilmujeme. Nejde přitom jen o ruce a tvář nýbrž o celé tělo.“

„Kdo to pak překládá?“ zeptal se Lien.

„Školíme si odborníky. Mladé lidi, kteří přišli teprve před několika měsíci. Chápou velmi rychle, co se po nich chce. Jsou velmi rychle schopni sloužit kupříkladu jako malý počítač. Aniž by uměli číst nebo psát, používají jen znaky, kresby. Je to úžasné a uklidňující.“

„Vynoří se vždycky“ ze tmy;“ doplnil Skll... „Aniž by se nechali zatěžkat kulturou, která není jejich. Nabudí svoje spící neurony. Je to skutečně fascinující.“

„Ale co z toho všeho máte?“

Profesor měl na sobě bílý plášť, obepínající zdatné tělo porostlé hrubou srstí.

„Jistota. Nejprimitivnější a nejizolovanější Zrzavci Vždycky věděli, že vedle nich žije také člověk z Tepla. A ve většině případů se chovali nedůvěřivě a utíkali. To je zcela nepochybné. Existují písně staré víc jak jedno století, které jsou určeny dětem. Mají si podle nich dávat pozor na ty, kteří vystupují z ohně – ne z ledu. Tahle narážka je přece jasná.“

Lien přemýšlel, jak mohl profesop Jer nabýt svých znalostí a řídit laboratoř? Skoll mu to později vysvětlil. Zrzavý měl to štěstí, že se ještě v dětství usadili s celou rodinou v malé opuštěné staničce, která osiřela po zřícení ledových bloků. Číst se naučil, z dětských knížek.

„Čte ještě lépe než mluví.“

„Odtud tedy jeho přízvuk. Ale je nesmírně nadaný.“

„Ta jeho zvědavost se zvrhla v určitou intelektuální nenasytnost. Celých čtyřicet let nedělal nic jiného než že četl. Hromady knížek. Právě on přišel s myšlenkou kolektivní paměti, až nás nakonec přesvědčil“

„Ale je to jeden z mála takhle obdařených Zrzavých, hlavně v oblasti vědy.“

Většina lidí, kteří pracovali v laboratoři, byli míšenci a měli to štěstí, že se svého vzdělání dobrali za normálních podmínek.

„Ano, ovšem ti už nemají tak blízko k primitivním Zrzavcům jako on, nikdy nedosáhnou jeho výsledků.“

Glaciolog pohlédl kolem sebe, žádostivě i zklamaně zároveň. Tušil, že by se v téhle laboratoři mohlo dojít k fantastickým objevům, ale cítil, že ho odlišná profese od těchto výzkumů vzdaluje. Rád by pracoval s profesorem Jerem, pátral v paměti lidí, nahrával vyprávění, znaky a mlčení.

„Když přijdou nějací noví, zavedete je hned do laboratoře?“ zeptal se.

„Nechceme je vymačkat jako šťávu z ovoce... Bylo by to v rozporu s naším učením. Jdeme na to oklikou.“

„Jak?“

„Jer organizuje něco jako večírky... Několik adeptů se takhle setká, jedí, pijí, povídají si, gestikulují. Neuvěřitelná práce. Musíme ukrýt nahrávací zařízení, trpělivě snášet čumily...“

Skoll ho zavedl do jiného vagonu, kde si mohl poslechnout překlad jednoho takového vyprávění.

„Jisté je, že jedna Zrzavá žena zplodí dítě, které nebude jako ty druhé a jehož otec bude pocházet z Tepla. Jisté je, že ho tato Zrzavá žena porodí, aniž by věděla, že ho budou později znát všechny kmeny. Jisté je, že dítě bude nakonec tak velké, že bude moci vzít Zrzavé do svých rukou, zavěsit si je na kožich, kde najdou hojnost jídla a pití a kde již na ně nebude útočit nikdo z Tepla. Je to jisté, protože to říkal můj otec a před ním můj děd a také to opakovala moje bába.“

Lien Rag byl dojat. Měl by se mít na pozoru před podobným proroctvím a přesto...

„To co slyšíš, je hlas překladatele. Jinak bychom museli spolu se zvukovou nahrávkou pouštět i film, kde mluvící zároveň gestikuluje, aby dodal svým slovům váhu, a tak trochu jim ubral na abstraktnosti. Chceš si poslechnout i ostatní záznamy? Jsou více méně stejné, třebaže pocházejí od členů kmenů, které jsou od sebe značně vzdáleny.“

„Není třeba. Nikdy tam není řečeno nic konkrétního, jediný název města...“

„To bys po nich chtěl trochu moc. Opakuje se informace, že matka bude uprostřed svého života. Jdrou bylo patnáct, což odpovídá...“

„Dítě bude nakonec tak velké, že bude moci vzít všechny Zrzavé.do náruče a zavěsit si je na kožich... Je to samozřejmě alegorie... Mesiáš a spíše ochránce než vykupitel. Ale jak se bude chovat k lidem z Tepla?“

„Ty jsi neslyšel? Lidé z Tepla nebudou již útočit.“

„To je víc negativní něž pozitivní. Nikde není řečeno, že by i lidé z Tepla mohli třeba žít v kožešině vzrostlého dítěte?“

„Ne, nikdy jsem nic takového neslyšel“

Měli tisíce nahrávek a laboratoř začala i s pátráním po příčinách změn teploty, a to od chvíle, kdy jim Panamerický ústav sdělil své obavy.

„Bohužel v této souvislosti u primitivních kmenů. bují psychóza. Víš taky o těch balonetech?“

„Jakých balonetech?“

„Pojďme ke mně. Jeden z nich ti ukážu.“

Obal balonetu tvořila zvláštní, pružná textilie. Glaciolog ji promnul v prstech.

„Pryskyřice bakteriálního původu. Ve Společnosti Mořského ledovce se jich používá velké množství na výrobu kopulí pro stanice a obří skleníky. Bakteriální kultury jsou vysoce vyšlechtěné a dostanou se koupit prakticky všude.“

„Byl naplněný heliem. Hotová vzácnost, tenhle plyn, těžko se získává ze vzduchu. A tihle lidé jím plýtvají kvůli své propagandě. „

Vytáhl hrst letáků. Text připomínal, že slunce kdysi zářilo na blankytném nebi a všude, kromě polárních oblastí, vládla příjemná teplota. Lidé si žili svobodně, nebyli otroky kolejí ani ochranných skleněných krytů. Jen jednou za rok, jen v jednom ročním období ze čtyř, přicházel do některých zemí mráz a led. Rostlin byla všude hojnost, od těch nejmenších až po obrovské stromy.

„Idylka, co?“

„Dost přehnaná,“ pravil Lien Rag. „Pravda, čtyři roční období skutečně byly. Na to už se zapomnělo.“

„Podívej se na tuhle fotografii.“

Nahý chlapec s dívkou se objímali na pláži, na zlatém písku. Za nimi zanechávalo zářící slunce v moři zlatou brázdu. „Tady už přešli na přesvědčování těžšího kalibru.“

„V jiném letáku se tvrdí, že oteplování, které bude rozloženo na několik let, přinese vlastně jen nepatrné změny. Ledovce budou odtávat neznatelně a vlastně až příští generace najde znovu pevnou zemi.“

„Nemluví se tu ani o mlhách ani o bahně. Desítky let bychom čvachtali v páře. Nebylo by vidět na dvacet metrů dopředu. Všechno by bylo prosáklé vlhkem. Aby nastala znovu rovnováha, trvalo by to nejméně celé století. Kdo by se ale s touhle představou smířil? Odnesly by to přinejmenším čtyři generace...“

„Zrzaví nesnesou déle teplotu kolem nuly, při dvaceti umírají do hodiny. Míšenci jako já jen s obtížemi přežívají v prostředí, kde je víc jak patnáct stupňů. To jste si musel u Jdriena a Leouan všimnout. Tahle sluncem prozářená selanka se nemůže nikdy stát i naším domovem. Jedině, že by nás zavřeli do rezervací kolem pólů. To je taky řešení.“

Později v rozhovoru došlo i na Harl Mema, starého etnologa, dávného přítele.

„Uneslo ho neokatolické komando,“ řekl Skoll. „Máme důkazy, ale nevíme, kde ho schovávají.“

„Setkal jsem se s ním na jihu, čekal na vízum do Amertume Station, když se s ním dal do řeči nějaký Elias. Harl Mern vypadal nanejvýš vzrušený novou hypotézou o původu Zrzavého lidu.“

„Pokračujeme nadále v pátrání. Jednoho dne nám přistěhovalci určitě poskytnou nějakou stopu. Zrzavců, kteří oškrabují led na staničních báních, si nikdo nevšímal. To je dobře - do všeho moc dobře vidí.“

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

12

Svatokrádci

Jdrien nedokázal ovládnout dojetí, když se lokocar vzdaloval od skládky. Vylezl po schodech mauzolea z průzračného ledu, usedl na poslední stupínek a ponořil se do tváře své matky Jdrou, která spala svůj věčný spánek ve skleněné rakvi. Kolem stáli v sevřeném kruhu mlčenliví Zrzavci. Z masy se vydělovaly jen dva výraznější obrysy, Jdruiho a Rama, dvou starců, kteří při své moudrosti dítěti poradili, aby potlačilo cit a chovalo se jako normální malý chlapec.

Jdrien plakal a jeho překypující žal svíral Yeuze srdce a plnil je úzkostí. Zrzavé dítě takovýhle smutek nepoznalo. Život a smrt tvořily pro kočovné kmeny jeden celek. Teprve u lidí z Tepla se Jdrien nauči1lítosti. A bylo to vůbec dobře?

Skládka nabyla svého někdejšího vzezření, s velkými hromadami koster kytovců, obřími kouřícími kotli, kde se rozpouštěl tuk. Život znovu plynul v poklidu.

„Brzy budeme v Kaempolisu," řekla Yeuze.

„Požádám Kida, aby ho přejmenoval na Jdrou Station." Yeuze chvíli přemýšlela a pak přikývla.

„Je to dobrý nápad. Ale Kid možná navrhne Jdroupolis."

„Proč nechce používat v názvu Station?" v

„Třeba si v hloubi duše přeje oslabit význam všemocné Železniční společnosti. žádný zákon ani dohody z NY Station nenařizují, aby se užíval termín stanice. Stanice znamená zastávka, nádraží, nákladové nádraží, nádraží pro cestující. Ale protože dohody nutí každého obyvatele žít na kolejích a prostřednictvím kolejí, obývat pojízdné domy, dostávat potravu a teplo díky kolejím, proto slovo stanice nahradilo dřívější město. Pomocí jazyka lze ovládnout myšlení lidí. Nikdo už neví, co je to skutečné město, bez peronů a kolejí vedoucích do všech stran. Opravdové město je spletenec ulic, širokých tříd a bulvárů. Dřív existovaly tak úzké uličky, že se po nich dalo chodit jenom pěšky. Dnes je to zakázáno. Vždycky musí být široké nejmíň jako kolejový svršek a běžný konvoj. Potřebujeme výhybky, křižovatky a otočné plošiny. Chodec musí být pořád ve střehu, chce-li přejít z jednoho nástupiště na druhé."

Přístup do Kaempolisu přísně střežila Železniční policie. Člověk se dovnitř dostával jen stěží a ven už prakticky nemohl vůbec. Vlakové soupravy, které se prázdné vracely zpět z města, byly v ústraní bedlivě kontrolovány. Používaly se infračervené detektory a rentgenové kamery. Nelegální uprchlíci byli odesíláni rovnou do vězení. Kid rozhodně nechtěl, aby se tihle lidé zmocnili zbytku Společnosti.

„Hlavní výhybkář vás očekává na dřívější pasažérské stanici," řekl jim jakýsi policista, který sám patřil k prestižnímu Sboru výhybkářů.

Yeu ze tuhle kastu neměla ráda, zaujímala totiž v železniční hierarchii nejvyšší pozici. V Transevropské byli výhybkáři arogantní, ověšeni poctami a bohatstvím. V menší míře se podobným privilegiím těšili ve Společnosti Mořského ledovce.

Projížděli městem, přes trosky předměstí, kolem šedivých a vyhublých obyvatel. Všude se klenuly provizorní ochranné stavby z bakteriální hmoty, aby se tu udržela jakás takás teplota, ale pořád to ještě nestačilo. Život se sem vracel jen pomalu. Potravu vydávala Policie ze zvláštních konvojů, což obchodníky nenutilo znovu podnikat. Kvetl pouze černý obchod všeho druhu. Teoretických dva tisíce kalorií se mnohdy smrsklo na necelý tisíc, zbytek byl odprodán pod rukou movitější části obyvatelstva, která si dokázala podržet svoje peníze, zejména panamerické dolary.

Kalorie v jiných částech koncese pomalu nabývala na své původní hodnotě, ale tady přetrvávala vůči téhle měně nedůvěra, takže policisté prodávali dolary s kurzem 1 : 1000 a když se pak někdy ocitli, na opačné straně svého stanoviště, dostávali v libovolné bance za stejnou tisícovku pul druhého dolaru.

Jdrien,jen zarmouceně odvracel hlavu.

Nádraží pro osobní přepravu v bojích značně utrpělo. Dříve se naproti tyčila spirála vládní budovy, propletenec elegantních a závratných viaduktů. Teď tu čněly jen železné pahýly.

Lichten, hlavní výhybkář, velitel policie a guvernér města, se při jejich příjezdu tyčil na čestném nástupišti. Byl to škrobený a přísný muž, který se prakticky nikdy neusmíval.

„Je to pro nás velká čest, že si k nám přijíždíte otevřít náborovou kancelář pro umělce," řekl. „Jakmile se to rozkřiklo, stovky lidí čekají netrpělivě na váš příjezd. Bohužel, většinou to nejsou typy vhodné pro kulturu. Snaží se hlavně jakýmkoliv způsobem opustit město. Už jsme provedli první třídění a..."

„Mám veškeré pravomoci, abych o věci mohla rozhodovat sama," řekla Yeuze suše.

Lichtenovo oblečení ji rozčilovalo. Proč nosili výhybkáři po celém světě stejnou uniformu, která jim dodávala funebráckého vzezření? Černá a stříbrná barva pochmurné krásy vzbuzovala depresi. I v Mikado Cie, které bylo proslulé vynalézavými stejnokroji, si výhybkáři vymohli svoje černé baňaté rajtky a stříbrná saka.

„Chápu, ale..." .

„Mám už seznam lidí, které najisto beru. Vezmu je k sobě a založíme soubor. Budu potřebovat konvoj asi deseti vagonu s veškerým komfortem, kuchyněmi, velkou jídelnou a zásobami. V rámci přídělů."

„Dobře, postarám se o to."

„Zítra by tu vlak měl stát. Chci se dát rychle do práce. Potřebujeme, aby se kulturní život zase rozběhl. Je to stejně důležité jako hospodářství a bezpečnost."

Nazítří byla souprava na místě a začalo se s hledáním lidí ze seznamu. Dost se jich nepodařilo najít, byli buď zraněni nebo zabiti v bojích.

Na konci dne však přesto dala dohromady sedm mužů a žen, kteří s ní povečeřeli.

„Především máte úplnou volnost se rozhodnout," řekla jim, „jestli provizorní místa přijmete nebo odmítnete. Pokud ano, můžete ve vlaku žít s celými rodinami. Budete mít všichni stejný plat, výdaje související s jídlem a ubytováním budou odečteny. Čeká nás obrovský kus práce... A další věc. Tahle akce není žádnou záminkou, jak se dostat"pryč z města. Lituji, ale rozkazy jsou pořád velmi přísné." Vypracujeme přesný inventář lidských zdrojů, případně materiálních zdrojů. První věc je pro mě důležitější než druhá."

Zapálila si cigaretu a usmála se.

„A ještě něco, abych předešla klepům. Kdysi jsem pracovala v jednom kabaretu dost pokleslé úrovně, byly tam i pornografické výstupy. Později jsem dokonce musela prodávat tělo, abych vůbec přežila. Chci, aby se o mně vědělo všechno. Nejsem ani ministryně ani tajemnice Společnosti. Chci jen před odjezdem založit umělecký kabaret s lidmi, kteří budou na úrovni. A zároveň pomoci na svět divadelním a tanečním souborům, opeře a atak dál. Všechno půjde, když budeme chtít."

„Děkujeme," řekl nejstarší člen celé sešlosti, čtyřicetiletý tenor černé pleti, zvaný Lumbo. „Děkujeme za upřímnost. I my celé měsíce prostituujeme, abychom přežili. Myslím, že pokud jde o materiální zdroje, bude inventář krátký. Opera byla zničena a stejně tak divadla, kromě jednoho jediného. Kabarety neexistují. Je tu jeden vykřičený ilegální šantán, kde dělají živý sex."

„Je nás víc, ale někteří se chovají zatím zdrženlivě," řekla mladá žena. „Znám jednoho spisovatele a dva režiséry, kteří chtějí ještě počkat, až co se z náboru vyvrbí"

„Komu nedůvěřují? Mně? Železniční policii?",

„Oběma," opáčila mladá žena bez vytáček. „Síří se šuškanda, že Kid se nám bude ještě dlouho mstít a že veškerá loajální prohlášení je nutno brát s rezervou. Normálně by nás tu dnes večer bylo víc, nejmíň dvacet."

„Nebudeme se snažit nikoho přesvědčovat, pustíme se do práce. Uvidíme za týden."

Ale už po dvou dnech se začaly tvořit fronty před kancelářemi Umělecké a kulturní agentury, jak ji Yeuze prozatím pokřtila. Devět z deseti zájemců v životě nezavadilo o uměleckou profesi a by to velmi nepříjemné odhánět pryč hladové ubožáky, kteří jen chtěli prchnout z města plného trosek.

„Takhle to dál nejde, řekla jednoho večera mladá žena, varietní zpěvačka jménem Gilda. „Skuteční umělci jsou příliš hrdí na to, než aby se nechali takhle verbovat. Musíme je vytáhnout z těch jejich kutlochů. Až doposud jsme jich nasbírali žalostně málo - a to nejvýznamějším z nich je krotitel lachtanů. Musel svůj ansámbl sníst, aby vůbec přežil. Doufá, že mu koupíte párek jiných."

V noci zavolal Kid z Titanpolisu. Jeho hlas zněl neklidně.

13

Svatokrádci

„Dozorčí komise pro dodržování Dohod z NY Station přijede v nejbližší době do Kaempolisu, aby si ověřila jak probíhá obnova města. Je to zcela v souladu se smlouvou, kterou jsme podepsali. Komise jsou i v Sibiřské a Transevropské.“

„V Patagonii také,“ řekla Yeuze. „A většina jejích členů tam už zmizela.“

„Zatím mi trochu leží v hlavě ta, co přijíždí. Vede ji totiž nějaký Ominh, znáte ho?“

„Australasiat, viceprezideMVrchní komise z NY Station...“

„Je sympatický? Očividně jste ho při setkání v Panamerické okouzlila;“

Yeuze se zamračila.

„Je to tak, psala jsem vám o tom.“

„Moc se těší na nové setkání,“ řekl Kid.

„Přijíždí sám?“

„Ne. S nějakým Flemingem...“

„Z Interpacific Compapy, periferní společnosti, která je napojena na Panamerickou. „Fleming je vždy totožného názoru jako Lady Diana. Takže to je tak trochu její zvláštní vyslanec. „

„Je s nimi i Afrikánec Berka, Transevropan Wolk... Chtěl bych, abyste jim splnila všechna přání...“

Yeuze se zakabonila. Kid jakoby ji viděl pokračoval:

„Zvlášť pokud jde o Ominha, pochopitelně. Kdybyste mohla uspořádat pár intimních večírků...“

„Hromadné orgie?“

„Přestaňte se přece rozčilovat...Určitě jste se v Kaempolisu již kontraktovala s příjemnými lidmi... Mladé ženy chtivé začít zase s uměleckým životem, hm... Díky příjezdu téhle komise může být oficiálně zahájen mondénní a kulturní život... Můžete upoutat pozornost lidí, které si pak najmete... Chci vás upozornit, že Berka je homosexuál a vůbec mu nejsou proti mysli světlovlasí mladíci bílé rasy.“

„A co je mně do toho?“ řekla a snažila se ovládnout vztek. „Podívej, pro tohle město jsme zatím moc neudělali, tratě jsou pořád přeložené jinam, všechno se zpožďuje... Ale měli jsme moc práce jinde... Ale protože si chci půjčit velké peníze... Musíme dokázat, že je hodláme investovat především do rekonstrukce železnice.“

„Takže se mám vyspat s Ominhem a B,erkovi obstarat mladé blonďaté herce a tanečníky?“

„Podívej, Yeuze...

„Zcela záměrně jste tohle město obětoval a teď vidíte, že to byl omyl.“

Kid začal ječet:

„Mohl jsem ho nechat rozmetat do všech stran. Pojízdné domy by dál stály na kolejích a komise by nic nepatřičného nezaznamenala. Dodáváme jim dva tisíce kalorií, zatímco požadované minimum je dvanáct až patnáct set.“

„Ano, ale je tu zima. Nafukovacích konstrukcí je pár. Pokud jde o nádraží, tam to, není nejhorší, ale ve většině čtvrtí je minus padesát i míň, hned jak se zvedne polární vítr. A k tomu dochází každý třetí den.“

„Uklidněte se. Nethci toho po vás moc... Organizovat večírky, představení... Setkání. Zbytek se vás netýká.“

„Chcete, abych těm pánům jen napustila rybník, kořist si naloví sami, co...?“

„Kam chodíte na ty svoje přirovnání?“ Jděte k čertu! Za chvíli začnu litovat, že jsem vás tam poslal.“

„Co je nového se Jdrienem vědět nechcete? A propos, přál by si, aby se Kaempolis na památku jeho matky přejmenovalo na Jdroupolis.“

„On něco takového řekl?“ prohodil zmateně Kid.

Yeuze bylo jasné, že je překvapený, že si v hloubi duše přál, aby město pomalu chátralo a nakonec zmizelo. Tím, že by ho překřtil na Jdroupolis by došlo k oživení. Třeba jen proto, že by se stalo poutním místem pro kočovné kmeny, i tak by to nutně mělo i své dopady ekonomické. Lidé z Tepla by se na tahle shromáždění Zrzavců, na jejich primitivní obřady přijížděli dívat a místní podnikatelé by z toho měli užitek.

„Ještě jsem se nerozhodl. Možná, že mu ponechám starý název.“

„Svůj názor rychle změníte.“

Nakonec zavěsil jako první, aniž se jí vlastně zeptal, co tím myslí. Zavolala vrchnímu výhybkáři, aby zjistil, kdy přesně má komise přijet.

„Informovali mě už,“ řekl Lichten... „Dřív jak za týden to nebude, myslím. Jedou přes Afrikanii a Australasii.

Yeuze přemýšlela, jak by sedalo rychle nastudovat varietní představení a nazítří si o tom promluvila se zpěvačkou Gildou. Aniž by jí skrývala důvody svého spěchu.

„Chápu,“ řekla mladá žena...“ „Můžeme zařídit i striptýz.

Ženský i mužský.“

„Najdete na to lidi?“

„Bez problémů. Výměnou za propustku z tohohle města. Lidé jsou za to svolní ke všemu. Vaše návštěva bude spokojena. „

Yeuze na ni upřeně zírala. Gilda pohled vydržela.

„Já půjdu klidně jako první. Jsem ochotná se vyspat se všemi čtyřmi chlapíky anebo se zúčastnit orgií. Ale chci za to propustku s konkrétním datem.“

„Myslela jsem, že máte ráda náš podnik.“

„Nemám. Pracuji tu podle svého nejlepšího profesionálního svědomí, ale chci mít volný pohyb přes hranici. Chci obejmout své rodiče na Severu, zajet za přáteli na Východě, pak se vrátit zpátky a pokračovat ve své práci. Až to bude takhle, budu mít ráda náš podnik.“

Yeuze zašla za Lichtenem a předložila mu svoje podmínky. Zpočátku je všechny odmítl.

„Zavolejte Kidovi.“

„Panu generálnímu řediteli,“ opravil ji.

Ale zavolal. Yeuze mu musela aparát vytrhnout z rukou, aby Kida přesvědčila.

„Tak dobře, podepište ty propustky,“ řekl na závěr.

Bylo to obrovské riziko. Umělci mohli ze dne na den zmizet a nechat ji v tomhle rozbořeném městě samotnou.

14

Svatokrádci

„Pořád ty samé potíže s membránami,“ pravil Greog Suba slepému Juliu Kerovi, jenž se přišel zeptat, jak jsou daleko s plněním aerostatu.

Oba vědci, Obnovitelé Slunce, vedli o osmotických membránách, které filtrují helium, nekonečné diskuse. Pomalu se přibližovali původnímu heliovému filtru, který teď měly velryby po své rychlé adaptaci jako hlavní orgán.

„Musel jste si sakra počkat, než jste mohl ztrojnásobit kapacitu balonu. Ale tři tisíce kubíků stlačeného plynu, to je hodně!“

„Poslouchejte, našel jsem tu příručku, kde se říká, že s patnácti tisíci kubíky horkého nestlačeného vzduchu se dají zvednout čtyři tuny až do výšky čtyř nebo pěti tisíc metrů. Nevím, co dokážeme s třemi tisíci kubíky stlačeného helia,

ale doufám, že to unese aspoň dvě tuny. Nejlehčí dieselový motor na olej z tučňáků má tři sta kilo a budeme tam mít i ten náš slavný heliový filtr, zásoby jídla a oleje, materiál. Na dvou tunách budeme než bys řekl švec, a já se chci cítit v bezpečí.“

„Kam vlastně chcete letět?“

„Na malou obhlídku mořské kry. Nejdřív jen na pár hodin, pak hodlám uskutečnit dvou nebo třídenní expedici.“

„A dál?“vyhrkl Julius znepokojeně.

„Uvidíme. Sním o tom, že obletím zeměkouli a shodím miliony letáků. Povzbudíme tak Obnovitele, ať už jsou to vědci, nebo šarlatáni.“

Všude existovaly sekty provozující prapodivné obřady s cílem vzkřísit slunce, jež před třemi stoletími zmizelo.

„V mžiku vás sestřelí.“

„Dělostřelci už neumí střílet nahoru. a pokud jde o protivzdušnou obranu, tak ta se vytratila úplně. Co to vlastně je. Mohl bych se pohybovat rychlostí dvě stě kilometrů v hodině. Za jeden den bych například přeletěl Panamerickou. Ne, při první výpravě žádné riziko nehrozí. Později už to možná bude jiné.“

Plášť vzducholodi byl ještě poloprázdný, měkce se válel na mořské kře. Zdálky vypadal jako velký pěstitelský skleník.

„Potřebujeme další dva tisíce kubíků. A taky pevná lana. Bakterie je sice umí vyrobit, ale já bych je přece jen radši měl z ocele. Takže se musíme vrátit do osídlených míst.“

Julius odcházel bez hole a nikdy nezabloudil. Ostatní smysly měl tak silně vyvinuté, že například na dálku zaznamenal teplo pojízdných obydlí; cítil rovněž pachy a vůně, které ostatním zůstávaly utajené.

Ten den, kdy šel pravidelným, ale opatrným krokem ke svému obydlí, kde na něj čekala jeho žena Ma, zachytil zvláštní vůni. Vypadalo to, že bude jen prchavá, ale stávala se čím dál víc neodbytnou. Nedokázal ji určit, jako by ji paměť jeho mozku v minulosti nikdy nezaregistrovala. Přesto v něm probouzela jakoby známý pocit.

Vešel do bytu a nechal se usadit do židle. Zena mu přinesla čaj.

„Necítíš nic?“ zeptal se. „Myslím venku?“

„Šla jsem pro vejce mořských racků a ničeho jsem si nevšimla. Páchne to tam guánem. Možná, že ti praskl vzduchový filtr.“

Nosili helmy, které filtrovaly ledový vzduch a zároveň ho ohřívaly na teplotu, která byla pro plíce snesitelná.

Nedalo mu to a vyšel nakonec zpátky ven, sundal si na okamžik helmu a ucítil tentokrát dvě odlišné vůně. Před chvílí je filtr spojil a předložil je nosu smíšené.

„Cítím saze,“ řekl. „Saze z hořícího zvířecího oleje.“ Ma neřekla nic.

Ale po obědě ho vyplašila jiná vůně, tentokrát přepalované pryskyřice. A vůně sazí byla tak silná, že ji cítila i Ma.

„Přibližují se,“ špitl slepec. „Přibližují se každý den o několik kilometrů. Mají stroje, které spalují tulení olej a pokládají si koleje ze speciální pryskyřice.“

15

Svatokrádci

Jednou ráno za ním Skoll zašel do laboratoře pro výzkum kolektivní paměti. Lien Rag tu teď trávil každý den, poslouchal přeložené pásky, díval se i na filmy, znovu poslouchal původní nahrávky. Ustáleným výrazům Zrzavců rozuměl. Ne všem, ale valné části. Zjistil, že některé překlady, i když nebyly špatné, mohly působit tendenčně, jakoby překladatelé trpěli nějakou předpojatostí.

„To se tedy divím,“řekl SkoB. „Rada nevydala žádný příkaz. Nemáme v úmyslu překrucovat dějiny.“

„Je to jenom můj dojem... Domnívám se, že překladatelé jsou příliš stydliví,.. Sexuální detaily filtrují. A přitom Zrzavci s oblibou vyprávějí košilaté historky. Žil jsem s nimi a vím o čem mluvím. Ženy z kmene, které oškrabovaly led na baňatých městských kopulích, se vždycky snažily pod mou izotermickou kombinézou zjistit, jestli jsem doopravdy muž. A dělaly to zcela bez nějaké perverznosti, před očima všech přítomných.“

SkoB vypadal, že není zrovna ve své kůži.

„Překladatelé byli zčásti vyškoleni Neokatolíky, misionáři. Museli některá slova a znaky ignorovat.“

„Jeden by takhle řekl, že Zrzavci nikdy nesouloží. A přitom u nich sexuální život zaujímá významné místo..A nejen za účelem rozmnožování a přežití rasy. Ve skupině může mužský či ženský jedinec onanovat, protože se mu to líbí a protože toho dne usoudí, že se lépe uspokojí sám než ve dvou. Viděl jsem, jak to dělají mladíčci se zralými ženami a dospělí muži s holčičkami. Nikdo se neschovává, nic tu není tabu, nic není zakázáno. Matky provádějí masturbace dětem, aby je potěšily, uspaly nebo přiměly zapomenout na hlad.“

Zrudlý plukovník se kolem sebe zaraženě rozhlížel a nakonec glaciologa zatáhl do sousední místnosti.

„Přece jen platí určitá morální pravidla... Překladatelé to zdá se přeháněli, ale co bys ještě nechtěl... Udržujeme styky s lidmi z Tepla. Přijíždějí poradci, kteří tu s námi žijí. Rada chtěla zabránit tomu, aby pohled na některé věci…“

„Rychle jste do věcí zavedli pořádek. Kam až jste to vlastně dovedli?...“

„No, už se nepřipouští homosexualita.“

„Takže je to zločin?“

„Tak. Chlapi za to mohou dostat tři roky vězení, ženské jeden. Mít sexuální poměr s dítětem do dvanácti let znamená deset až dvacet let... Netvař se jako státní návladní... Byli jsme k tomu donuceni. Nejdřív misionáři požadovali způsobné chování. Ale zašli příliš daleko. Mladí se museli nejdřív vzít, aby se mohli pomilovat... To jsme naopak zrušili. Lidé jsou v zásadě volní, pokud jde o lásku...“

„V zásadě. Smíšené dvojice? Ale k čemu tyhle zásady?“ „No, prostě jeden vysoce postavený činitel chce zabránit příliš odvážným vztahům...“

Lien Rag nevěděl, co na to odpovědět. Skoll se tvářil nenuceně, ale leželo teď mezi nimi něco nejasného.

„Celý jeden kus vašich dějin zmizí, bude překroucen kastrátskými překlady.“

„Nic se nesmí přehánět.“

„Jenže to škodí vědě. Chceš příklad? Primitivní Zrzavci se nikdy nemilují v misionáři stanovené poloze. Hovořím o kmenech, které žijí daleko v odlehlé pustině. Naproti tomu, jen co se přiblíží ke stanicím, začnou tuhle polohu používat. To je také prostředek, který může sloužit ke stanovení data, kdy se skutečně setkali s lidmi z Tepla. Má to velký význam. Harl Mern tuhle stránku věci neopomíjel. I když je to k smíchu, i když to šokuje. Věda musí být úplně svobodná.“

„Vím... Ale co s tím mohu dělat? Přece nemůžeme nabízet pohled na divoké souložení každému, kdo k nám přijíždí prodávat nebo nakupovat zboží? Výborný prostředek, jak je zahnat na úprk. Všichni jsou to puritáni, však víš! Transevropané, stejně jako Panameričané. A také Sibiřani. Snad jen Afrikánci si ponechali jistou volnost mravů…

„A jak je to ve Společnosti Mořského ledovce?“

„Od konce války nevím.“

„Říkalo se, že Kaempolis je hlavním městem neřesti. A že Kid je jen takový sexuální štvanec... Tyhle fámy šířili Panameričané. „

„Kid Kaempolis nenáviděl, nechal ho, aby se samo zničilo. Snil o křišťálově čistém a radostném městě. Je to utopista. Puritán, žijící se svou družkou maloměšťáckým životem.

Ta předcházející zahynula při zločinném oteplení...“

Naléhal:

„My nemáme proč provádět ošemetné výzkumy. Naše dějiny jsou v knihách, na filmech, ve věcech, i když Společnosti vědce cenzurují. Vy naopak musíte zaznamenat poslední svědky epochy, která za necelé, čtvrt století bude už dávno zašlou dobou. Přiblíží se k nám i poslední izolované kmeny. Všechno je nutno zaznamenat a přeložit bez zamlčování. Musíš na Revoluční radů zatlačit.“

Vzpomněl si, jak měli s Leouan. při posledním pobytu v Glass Station určité potíže. Ve stejné době se seznámil s jinou dívkou. Míšenkou, kterou už nikdy víckrát neuviděl. Řekli mu, že pracuje na severu Západní zóny.

„Všechno se urovná,“ řekl Skoll s optimistickým úsměvem. „Neříkej mi, že bys lhostejně přistupoval ke skutečnosti, že se nějaký dospělý chlap miluje s malou holčičkou nebo chlapcem. Něco by se v tobě vybouřilo, pokud ovšem nejsi odporný zvrhlík. A já tě znám dost dobře, abych se zaručil, že nejsi.“

Pořád ona potřeba zplna hrdla hlásat, že jsou zdraví, čistí a normální. Když se poznal se Jdrou, bylo jí patnáct. Pro svůj kmen již byla zralá žena. Pro něj měla půvab nezralého ovoce. Nezapíral potíže, které mu způsobila svou relativní

mladostí.

„Víš, někde v odlehlém primitivním kmeni si zrovna teď nějaká žena dopřává ještě malého chlapce. A v tomhle městě na to jednoho dne přestanou mít právo? Myslíš si, že se s tím smíří, že se přizpůsobí novým pravidlům života?“

„Máme určité potíže, to přiznávám... Zpvu se vyskytovaly případy útěku jednotlivců, poslední dobou mizí celé části kmene, dokonce celé etnické skupiny. Jenže příčinou nejsou jen zákony. Neurózy a psychózy, špatná strava a hluk, povinnost hovořit víc ústy než celým tělem. To všechno je nesmírně omezující. Některé z toho přechází chuť na sex.. Což je pro Zrzavce prostě něco nepředstavitelného...“

Lien Rag by mu rád položil ještě další otázky, ale byl si vědom, že svého přítele už tak dost zahnal do úzkých a další dotazy by pro něj byly ještě utrpením. Radši si počká.

„Máme zprávy od Leouan,“ obrátil list Skoll. „Měla by každou chvíli dorazit. Nikdo nemluví ani o tvém útěku, ani o pirátské lokomotivě. Chytneme tu vysílání transevropské televize... Ani půl slova.“

„Viděl jsem, jak Golu jmenovali velvyslancem,“ odpověděl Lien. „Viděl jsem i reportáž o Společnosti Mořského ledovce, samozřejmě plné záběrů válečných trosek a velryb, soukajících se po ledovci. Po takové reportáži by tam nikdo neměl nejmenší chuť jezdit. Zachmuřený Kid, zabíraný tak, aby, ho ještě víc zesměšnili, se podobal geniálnímu zloduchovi ze starých příběhů. Ani slovo o skutečných poměrech.“

„To jsi mi vnukl nápad,“ řekl Skoll... „Vysíláme signál směrem k Transevropské. Mohli bychom natočit seriál o Kidově Společnosti sami.“

„Dobrý nápad. Pošli tam štáb s Leouan,“ řekl Lien Rag. „Proč ne, vyzná se tam.“

Odpoledne si Lien Rag pouštěl záznamy, se solným etnikem. Tihle Zrzavci, vyskytující se prakticky všude, milovali sůl a často putovali k severním dolům; aby si nadělali zásoby životně potřebovali sůl pro svůj organismus a navíc rozpouštěla i led. Byl to tedy pro ně zázračný produkt - vůbec nehřál a přece bylo možné s jeho pomocí vytvořit ledovou břečku.

Glaciolog usilovně pokračoval v pátrání tímto směrem. Domníval se, že někde na začátku musela být dost velká skupina Zrzavců, která se rozpadla a rozešla do všech světových stran. Nehledal, odkud se tahle sjednocená skupina vzala. Domníval se, že později bude moci postupovat obráceným směrem. Sůl byla mocná společným bodem, konstantou pro sedmdesát procent zrzavých kmenů. Jak se ale Zrzavci o soli vůbec dozvěděli, jak ji mohli získávat vlastními silami? Používali ji při směnném obchodě k získání jiných věcí? Oběh soli mohl vydat tisíce různých informací, z nichž by mohl vytvořit četné pracovní hypotézy. Zatím nespoléhal, že získá nějakou jistotu. To si vyžádá ještě celé dlouhé měsíce.

Představa, že stráví celý rok v Západní zóně, ho trochu děsila. I když za ním měla přijet Leouan, i když ho Skoll zbavil těžkostí. Měl se zrzavým obyvatelstvem i míšenci jen minimální kontakt. A ve čtvrti chráněné termickým krytem nepotkával nikoho.

V laboratorním baru se profesorovi Jerovi svěřil se svými záměry.

„Dobrý nápad. Nejste sám, kdo na tom dělá, běží plno dalších výzkumů. Sůl je skutečně určitou konstantou. Mohl bych citovat tisíce příkladů. Vyskytuje se ve všech stádiích života, nezávisle na potravě.“

Pak se rozesmál.

„Víte, že jsem se setkal s jedincem, který přišel z východní Sibiře a uměl jen třiačtyřicet, a to ještě neobvyklých, výrazů? Ten chlapec neuměl nijak pojmenovat sůl. Žil v kraji, kde jí bylo plno a jeho druhové odedávna nepovažovali za potřebné, aby sůl pojmenovali. No a teď se podržte - ten chlapec byl fascinován jedním naší výrazem, anglickým slovem SUGAR. Cukr. Neuvěřitelné.“

„On měl cukr rád?“ zeptal se Lieri.

„Všichni ho mají k zbláznění rádi, když sem přijdou. Musíme ho vydávat na příděl“

16

Svatokrádci

Při první pauze se Yeuze už dýchalo o něco lépe. Nebylo to nejhorší. Některá čísla byla docela dobrá. Jeden mladý komik tu měl strhující skeče a na závěr předvedl i velmi decentní striptýz. Směsici legrace a zvrácenosti, která ji přes její obavy ohromila. Přistihla se dokonce, jak sní o štíhlém mladém těle, o podbřišku, který nakonec ukázal po všech těch opičkách, nad nimiž se publikum svíjelo smíchy.

Lichten nechal ze severu přivézt kompletní divadelní sál, sestávající ze čtyř vzájemně spojených vagonů. Vzniklo prostorné jeviště, s lesem kulis a hlediště pro tři stovky diváků. Celek působil sice trochu chaoticky, nicméně se zdálo, že členové komise jsou spokojení.

Od samého příjezdu je napájeli vodkou a krmili je vybranými lahůdkami. Svou práci odváděli poctivě a nad věcmi, které odhalovali, kroutili znepokojeně hlavami. Yeuze vnímala veškeré Ominhovy důvěrnosti. Australasiat neustále vyhledával její. společnost a hned na začátku jí připomněl někdejší vzájemný vztah v Panamerické. Litoval, že už tu nezastupuje svou Společnost a nezapomněl, zdůraznit, že na ni nikdy nezapomněl. S naprostou samozřejmostí pokládal svou tučnou ruku na její rameno anebo se pohledem nořil do výstřihu večerní róby.

Fleming z Interpacifiku byl nepříjemný, ale jiným způsobem. Kritizoval úplně všechno: stravu, vybavení kabiny a horko, které v ní panovalo, hned srovnával se zimou, ve které žili obyvatelé zničeného města. Yeuze mu málem vmetla do očí, že Lady Diana byla prvotní příčinou zkázy.

V druhé polovině představení se mu očividně nezamlouvaly nahé dívky. A to přesto, že Gilda dělala, co mohla, a našla moc pěkné modelky. Měli tu i šikovného kouzelníka a Gilda zpívala přímo uhrančivě. Ale on byl prý zvyklý na lepší.

„Jste krásnější, než všechny tyhle holky," špitl Ominh Yeuze do ucha, která se kdoví proč začervenala.

Možná proto, že věděla, nakolik na ni Kid spoléhá, aby tomuhle chlapíkovi dělala pomyšlení. Zatím si však nedovedla představit, že by mu měla jednou večer vklouznout do postele.

„Nevím, jestli budeme moci zůstat až do konce," řekl pojednou.

Propadla beznaději a cítila, jak jí vhrkly slzy do očí.

„Máme ještě práci, moc práce. Musíme to natočit, vyfotografovat, zaznamenat... Tihle lidé si zvykají čím dál méně používat kolejí. Viděl jsem děti, jak obkročmo jezdili na kusu dřeva. Jako by to byl kůň. Už celých sto let si děti takhle nehrají. Upamatovaly se a to je moc špatné, rozumíte mi? Začnou používat jiné dopravní prostředky, ctít jiný způsob života. A hop - bude tu i jiná společnost. A v tom vidíme porušování dohod."

Yeuze byla zděšena. Kid po ní chtěl každý večer telefonickou zprávu.

„Možná, že jde o ojedinělý případ, Ominhu," řekla rychle.

„Kdepak. Viděl jsem rovněž, jak lidé používají sáněk, aby přemístili náklad kupříkladu velrybího oleje. Sáněk!"

„Nemyslíte, že válka... Všechno se zase dá rychle do pořádku."

„V Transevropské a Sibiřské byla rovněž válka a přitom se nic podobného nedělo. Je skutečně hrozné dívat se na lidi, jak se vracejí k těmhle zvěrstvům. Je třeba, aby koleje znovu vedly i do těch nejmenších čtvrtí, až na samotnou periférii. Jinak budete ze Společnosti vyloučeni."

Pokýval hlavou a vypadal při tom jako bůh pomsty. Yeuze se cítila úplně hypnotizovaná asiatovýma tmavýma očima, pomyslela si, že před takovými třiceti lety nemusel být vůbec k zahození, a po tom všem, co tu uviděla, už byla s to zajít na skleničku i do jeho pohodlné kabiny. Zval ji každý večer a ona každý večer odmítala.

Na jevišti ze sebe svlékali mladí chlapci řecké řízy. Yeuze se v duchu snažila vybrat si jednoho, se kterým by se ráda vyspala, pokud se ovšem nechá nakonec umluvit, s Ominhem.

Jeden z nich se vzdáleně podobal Lienu Ragovi. V obličeji ne, ale měl zrovna tak pevná stehna...

„Vy to o Berkovi víte?“

Trhla sebou.

„Co máme vědět?“

„Podívejte se na něj.“

Afrikánec byl očividně v sedmém nebi. Teď možná zapomene na děti, co jezdí ml sáňkách. Vida, čím roztřást tyhle tupé starce. Ale i většinu lidí, kteří slouží mýtu kolejí.

„Rozmazlujete nás,“ řekl Ominh. „Skutečně nás až moc rozmazlujete.“

Vytušila ironický podtón a uvědomila si, že se dopustila chyby. I s těmi mladými, plavovlasými chlapci. Bylo to do očí bijící a příliš hloupé.

„Myslel jsem, že tu máte umělecký kabaret.“

Yeuze zrudla a neřekla ani slovo.

„Je sice pravda, že válka skončila teprve nedávno. Ale co tihle lidé, opravdu jsou na jevišti dobrovolně?“

„Myslím, že ano,“ špitla.

Obnažení mladíci se zrovna pokoušeli o jakýsi balet, lezli po sobě. V hledišti panovalo ticho, občas někdo zasténal. To je katastrofa, řekla si. Kid jí tohle neměl nikdy vnuknout... Glinda to přehnala, jako by ji chtěla potrestat za to, že ji tohle dala na starost.

„Ještě bude třetí dějství? Myslím, že ho nemusím vidět.“ „Jsou tam některá zajímavá čísla,“ špitla.

„Půjdeme bez vás.“

Úplné fiasko, ani ji nepozval, protože pochopil, že ho chtěla podvést.

Všichni se zvedli během druhé přestávky. Včetně Afrikánce, kterému na odulých rtech pohrával lehce pohrdavý úsměv.

Yeuze se chtělo plakat.

V baru k ní přistoupila Glinda:

„Totální propadák, co?“

17

Svatokrádci

Leouan přijela, aniž by se o tom hned dozvěděl. Zašla nejprve za svými nadřízenými, odevzdala hlášení a záznamy, což jí zabralo celý den. Pak se teprve mohla zastavit za ním v laboratoři, kde se Lien znovu díval na dokument o soli. Jakýsi kmen vzácný nerost přenášel v dlouhých holích, jak ženy, tak muži i děti. Komentář vysvětloval, že ji vyměňují za medvědí maso někde v Sibiřské.

„Tenhle kmen nezabíjí zvířata, muži nenosí zbraně. Jenom mačety k sekání medvědího masa. Dvakrát ročně organizují tenhle solný pochod, aby přežili. V hornatém kraji, kde žijí, je sůl natolik vzácnou poživatinou, že i maličký kousek představuje jmění.

Leouan počkala, až film skončí, a pak mu položila ruce na ramena.

„Jsi tu už dlouho?“

„Od rána.“

„Je osm večer.“

„Vím, musím ještě sepsat zprávu. Ale večer mám volno.“

V rezervaci byla kavárna, kam si zašli na večeři. Jejich prsty se lehce setkaly a Lien Ragovi se zdálo, že pocítil prudký zášleh.

„Musím tu zůstat, dokud neprohlédnu celý archiv. Je to něco úžasného. Ale některé věci mě zklamaly.“

Zmínil se o sexuální cenzuře a Leouan, podobně jako prve Skoll, mlčela. Chtěl vědět, jaký má názor, ale vždy se mu vykroutila.

„Já odmítám styk s dětmi,“ víc neřekla.

„Ale neděje se jim žádné násilí, všechno probíhá přirozeně. Tvůj národ nezná žádné násilí. Většinou jsou mírní jako beránci. „

„Chceš mě nachytat, nebo co?“

„Ne. Tobě „tehdy bylo kolik?“

Vypadala, že ji to šokovalo, ale pak na něj pohlédla s předstíranou přísností.

„Potřebuješ tuhle informaci k vědeckým účelům? Určitě mám někde fotografii, kde je mi osm. Nemám na sobě ani kousek oděvu.“

Pokýval hlavou a něžně se usmál. Hosté je zvědavě okukovali. Jen málo míšenců tu bylo ve společnosti mužů či žen z Tepla.

„Pojďme k tobě,“ řekla Leouan.

„A proč ne k tobě?“

„Já tady, žádný domov nemám. Mám jen klimatizovanou buňku v normální čtvrti.“

„Znamená to, že se neuvidíme každý večer?“

„Ještě nevím.“

Zuřivě ji svlékl, obnažil prsa, jako by se chtěl napít z jejích temných hrotů, skrýt obličej v divoké a čpící hřívě. Přimkli se k sobě s prudkostí, která je proti sobě vrhla jako dva nepřátele.

Nazítří jí přinesl oběd a čaj, a také rozdrcený cukr v malé číšce.

„Víš, že existuje kmen, který zná slovo sugar?“ „Zajímavé. Ze by dezertéři ze solného etnika?“

„To si nemyslím. Jer mi řekl, že to jsou velcí mlsalové.“ „To je jediný případ?“

„Nevím. „

„Vracíš se do laborky?“

„Ano, musím se podívat do svých poznámek.“

Vypila svůj čaj a chroustala topinky.

„Kdy se zase uvidíme?“

„Za takové dva tři dny. Zavolám ti... Neboj se.“

„Skoll tě chce poslat ke Kidovi točit reportáž. Vysvětlí ti to. Mohli bychom tam jet spolu.“

Leouan prstem napsala písmena z rozlitého čaje. Lien nevěřil svým očím. Zdálo se mu, že tam stojí Ragus.

„Ty tohle jméno znáš?“ řekl se staženým hrdlem.

„Cože? Napsala jsem jenom slovo sugar a ty sis to přečetl obráceně. „

18

Svatokrádci

Blížili se.

V noci, když přestali vřískat tučňáci, bylo slyšet supění jejich strojů.

Kvůli zvlněné kře a sněhovým závějím je zatím nebylo vidět, ale Julius se domníval, že už budou necelých deset kilometrů daleko.

„Postupují v průměru dva kilometry denně," sdělil jim.

„Zdržují je sněhová pole."

V oblasti bylo několik větších i menších kolonií tučňáků, kteří si sami udržovali otevřenou hladinu ve slané vodě tak, že kousky ledu vyhazovali na břehy. Tyto hromady ledu působily velké problémy při stavbě železniční tratě.

„Mají na to materiál... Je to mocná Společnost." „Vždycky jsme věděli, že se tak jednou stane," řekl Greog Suba,"ale ne tak brzo."

„Vzhledem k tomu, že skončila válka je to normální... Tihle tučňáci jsou zlatá prasata naditá olejem. Z některých dostaneme až padesát litrů, ale jsem si jist, že bychom mohli vymačkat až sedmdesát. A jsou jich tu miliony. Společnost musela těmhle pionýrům strčit tučné významné dotace, anebo uhradit náklady na výstavbu tratě."

Před nedávnem se rozhodli, že tohle místo opustí. Subaovi mysleli na svou vzducholoď, zatímco Kerovi chtěli prchnout na své obří drezíně i s částí materiálu směrem na160. síť. Tam někde na severu se pokusí usadil, někde na opuštěném místě.

„A proč všechny nenaložit do balonu?" navrhla jednou večer Ann Subaová. „Napustíme ho stlačeným heliem až nadoraz. Vnitřní balonety mají fantastickou odolnost. Bakterie odvádějí opravdu skvělou práci. Můžeme snadno zvednout tři tuny. Dokonce čtyři, poletíme-li v menší výšce."

„Nemáme za sebou ani jeden pokus," řekl Julius". „vlastně ani nevíme, jestli dieselový motor funguje ve výšce, kde je nižší tlak. Je to všechno moc uspěchané."

„Podívej se, Julie," odpověděla jeho žena Ma, „Greog a Ann jsou blázni,. určitě tohle riziko podstoupí. Proč je necháváme takhle napospas živlům a sami,si klidně zmizíme po kolejích?"

„Protože to máme promyšlené. Najdeme nějakou jinou koncesi, navážeme radiové spojení a vyznačíme místo přistání. Poletí najisto."

„Jak dlouho budou ještě lovci tučňáků považovat balon za plášť skleníku? Co bysme v něm asi pěstovali? Budou se tam chtít jít podívat a jestli odmítneme, začneme být podezřelí. A k tomu, abychom se vznesli budeme potřebovat klidnou noc, zatímco po kolejích bychom to mohli provést za dne.

Máme ještě aspoň týden?"

„Nanejvýš" řekl Julius.

„Mohli bychom provést jeden pokusný start," prohlásil Greog.

„A nechat se vyčenichat?"

„Pochopitelně potmě. Zůstali bychom přivázáni na lanech."

Julius pochopil, nakolik je jeho žena nadšena vyhlídkou na let. On vzhledem ke svému vyhaslému zraku už tolik nadšený nebyl. Ale nechtěl ji to kvůli své ješitnosti připomínat.

„Dostanete vypolstrované stanoviště, abyste nenarážel na tvrdé stěny gondoly," řekl mu Greog, jako by uměl číst myšlenky.

I tady vděčili bakteriím za to, že se jim podařilo vybudovat tenhle nepropustný keson, rozdělený na jednotlivé kabiny, z nichž největší sloužila jako velitelský můstek a společenská místnost. Nicméně spojovací komorou se dalo projít i dovnitř vzducholodi a kontrolovat tlak v balonetech.

Heliové filtry byly umístěny přímo nad kesonem ve zvláštní jednotce. Dieselový motor na přídi byl rovněž snadno přístupný. Dvě vrtule měl pilot stále na očích, zatímco třetí natáčecí. sloužila na zádi jako podpůrné kormidlo.

„Poodlétneme jenom pár kilometrů, vytipujeme nějakou jinou kolonii tučňáků, kde se usadíme a budeme se dál piplat s naším strojem."

„Pozor;" řekl Julius. „Když se ale vzdálíme od železnice, pak nejmenší součástka, nejmenší věcička bude těžko nahraditelná."

„Rozhodně musíme teď zmizet," ukončil debatu Greog. „Tihle lidé jsou pro nás smrtelně nebezpeční."

Na druhý den, po probdělé noci, se Julius nakonec rozhodl, že poletí, a od té chvíle podle svých možností pomáhal s přípravami vzducholodě, aby se mohlo letět. Měl na starost zásobit podpalubí potravinami olejem a vodou.

Greog se stále potýkal s osmotickými membránami. Napouštění zepelínu plynem se opožďovalo a'v noci museli postavit hlídku, aby byl přístroj pod dohledem. Bylo to dost vyčerpávající. Julius se snažil zůstat klidný, ačkoliv se možných problémů obával. Všechno záviselo na filtru. Například při přistávání se část helia vypustila, ovšem při náhlé

potřebě nabrat znovu rychle výšku mohla být sebemenší porucha fatální.

Ukotvení vzducholodi nebylo také ještě zcela vyřešeno.

Protože neměli ocelová lana, používali provazy vyrobené bakteriemi - sice pevné, ale příliš pružné. Zoufale jim chybělo víc času na výzkumy a experimentování.

Vichřice, které dosahovaly i čtyř set kilometrů za hodinu, představovaly na zdejším ledovci hlavní hrozbu. Náhlý poryv jim mohl stroj odfouknout jako stéblo.

Jen dieselový motor zatím Greoga uspokojoval zcela. Do budoucna fyzik doufal, že se pomocí filtru podaří získávat jako palivo vodík, ale to znamenalo další dlouhý nesnadný a nebezpečný výzkum.

Téže noci se vzducholoď konečně zcela naplnila, bez jediné poruchy filtru. Poprvé uviděli její konečný tvar. Byl to dvacetimetrový válec o obvodu šesti metrů, na obou koncích byl zašpičatělý. Uvnitř pláště byly stovky balonet a systém jejich zásobování plynem se stal pro čtveřici vědců skutečným oříškem. Nakonec to byla trpělivá Ma s Ann, kdo sestavily schéma sítě hadicových obvodů, Také systém dálkového ovládání ventilů si vyžádal celé hodiny zdokonalování. Mezi balonetami se dalo procházet po žebříčcích z odlehčených karbonových vláken, které zároveň dodávaly celé konstrukci potřebnou pevnost.

Časně zrána se Greog vydal pěšky asi kilometr směrem ke sněhové hradbě a když, došel k prvním terénním nerovnostem, otočil se.

Vzducholoď bylo stále ještě možné vydávat za skleník pro živočišnou či rostlinou výrobu. Ovšem toho dne, kdy se vznese do výšky a bude vidět gondola, pak každý, kdo měl jen jedinkrát možnost spatřit staré reprodukce s obrázkem řiditelné vzducholodě nebo s kresbou balonu, bezpečně rozpozná, o co tady jde.

Vrátil se zpět a byl se svým dílem docela spokojen. Ostatní samozřejmě také přiložili ruce k dílu, přišli na celou řadu zlepšení, ale vzducholoď jako takovou“vymyslel on.

Kolem poledne přestal filtr fungovat a tentokrát nebyla na vině membrána. Greog přístroj pořádně ho vyčistil, pak ho uvedl do chodu a naplnil jeden balonet. Pak k němu přiblížil zapálený konec dlouhé dřevěné tyče a balonet prudce vybuchl.

Všidmi byli touto katastrofou zcela ochromeni. „Odkdy, co myslíš?“ zeptala se Ann Subaová.

„Nevím. Musíme rychle balonet vypustit. Vypadá to, že je v nich nejmíň třicet procent vodíku. Filtr selhal. Vodík se mísí s kyslíkem, na membráně se tvoří led.“

„Ale došlo k tomu poprvé.“

„To ano, ale je třeba začít od nuly. Musíme přestat s dálkovým ovládáním malých komor, jinak všechno vybuchne. Nicméně bychom měli zachovat strukturu trupu, aby se dalo chodit sem a tam. Každý balonet vyjmeme a svineme, aby se vyprázdnil.“

„Je jich tam stovka, každý má třicet kubíků,“ poznamenal Julius.

„Já vím.“

„Blíží se lovci tučňáků.“

„Čeká je dvojnásobné překvapení. Nejdřív vzducholoď, a pak my.“ ',,

„Můžeme se,vydávat za neškodné pacifisty.“ „Anebo přívržence“nějaké kontemplační sekty.“

„To nám dlouho nevydrží. Tihle lidé nejsou žádní amatéři. Budou se ptát na poměry v Hot Station nebo Titanpolisu. Poznají, že tu něco nehraje a nás nakonec zatknou a předají státní moci. Dojde jim, že jsme Obnovitelé Slunce.“

„Co tedy doporučuješ?“ zeptala se jeho žena.

„Musíme zpomalit jejich postup. Poškodíme jim trať.“ „Jak, proboha?“

„Zřítí se na ni třeba sněhová lavina. Odpálíme jí přenosným laserem, abychom po sobě nezanechali stopy.“ „Kolik času potřebujeme na vypuštění a nové napuštění?“ „Týden, pokud budeme dělat ve dne v noci.“

„To bude těžké. S ohledem na stroje, které mají k dispozici.“

„Máte, Juliusi, nějaký nápad?“ zeptal se Greog.

„Vyhodíme ty stroje, do povětří. Ať už zanecháme stopy zločinu nebo ne, stejně nakonec upadneme do podezření, pokud se tu před námi vynoří rychleji, než stačíme odletět. Pokud zničíme grejdr, pokladač nebo transportér kolejí, můžeme tím získat nejméně čtrnáct dní.“

Rozhostilo se ticho, které přerušila Ma stísněným hlasem: „A co když tam budou lidé?“

„V noci?“

„Pracují i v noci, aby agregáty nezamrzly.“

„Musíme se rozhodnout rychle. A pokud možno jednohlasně.“

19

Svatokrádci

Skoll se Lienoyě otázce vyhnul, jen neurčitě slíbil, že mu nějaké podrobnosti řekne. Když se na to před dvěma dny Leouan zeptal, vypadala nadmíru zaskočeně.

„Dej mi s tím teď pokoj," odpověděla mu s chladným úsměvem.

„Je mi líto, ale jde o zásadní věc. Některé operace komandos se prováděla s využitím „vlkodlaků. Předpokládám;' že měli obyvatelstvo vyděsit. Chtěl bych vědět, jestli máte někde jejich chov."

„Už jsem řekla, na tohle téma se mnou nežertuj."

Když se Lien znovu setkal se Skollem, utrousil přece jen pár důvěrných informací:

„Pořád je tady jakási spřízněnost Zrzavých lidí a hybridních bytostí... Nevím, odkud se ten vztah vzal. Ale kmeny mívaly psy s lidskou hlavou, anebo lidi se zvířecími tlapami. Je to opravdu hrozně zvláštní."

„Rozmnožují se?"

„Někdy. Jejich počet se snižuje." „Máte nějaké v Západní zóně?" „Na severu."

„Jsou k vidění?"

„Nedomnívám se, že ti rada udělí povolení. Tak trochu se je snažíme chránit. Na začátku jsme udělali chybu a všude jsme je vystavovali na odiv, abychom lidi z Tepla ohromili, ale neprospívalo to ani jedné, ani druhé straně. Žijí si v poklidu na odlehlých farmách."

„V rezervacích?"

„Nic se nemá přehánět."

„Žijí přece také divoce, ne?"

„Jistě. Všichni nejsou tady."

„Narazil jsem na ně za různých okolností. Poprvé když jsem hledal proslulou svatyni ledu, a naposledy v propasti přímo uvnitř Malého Polárního kruhu."

„Propast?" řekl Skoll. „Cos tam chtěl dělal?"

„Něco za něco, kamaráde. Dovolíš mi navštívit jednu z těch farem?"

„To přeci není možné."

„Tak mi aspoň řekni, mají někteří z nich tetování?" „Tetování?" podivil se Skoll. „Ne, to nevím." „Nedávají přednost některému jídlu?"

„To už se mě moc ptáš."

„A sůl, hraje pro ně sůl životní roli?"

„Nevím, sakra..."

„A co cukr?"

Skoll vyprskl smíchy.

„Ty si nejspíš děláš legraci."

„Zabývaly se tím nějaké studie nebo výzkumy?"

„Mohl bych se zeptat, ale je to věc, kterou si lidi nechtějí dvakrát moc vybavovat."

„Zase nějaké tabu?“

Až příliš pečlivě vyholená Skollova tvář se trochu zachmuřila. Liena by zajímalo, zda si někdy nechává vousy odrůst, aby si pokožka trochu odpočinula. Proč se neodvažoval otevřeně přiznat svůj odlišný, zrzavý původ? V Západní zóně si to mohl přece dovolit. Míšenci zde neměli většinu a byli tak trochu podezíráni z odlišných pohnutek. Potřebovali je, protože obvykle měli mnohem větší znalosti, ale nikdo je v lásce neměl. Jednoho dne už je čistokrevní Zrzavci nebudou potřebovat ani jako vyjednávače nebo diplomaty. Budou mít tu odvahu vyslat do hlavních měst Společností lidi úplně zarostlé srstí. Kdoví, zda ještě vůbec budou Zrzavci škrábat led“ z městských střech?

V záznamech, které až dosud prohlédl, nebyla ani zmínka o vlkodlacích. Možná, že někde tady v laboratoři bude, ale zůstane pečlivě uzavřena. v nepřístupných sejfech.

„Neměl bys naléhat,“ řekla mu napříště Leouan. „Všem to vadí.“

„Mně je to jasné, ale přišli mi několikrát do cesty a já věřím, že i tohle je určité znamení.“

„Máš jistotu, že nejsi posedlý utkvělou představou? Domníváš se, že jsi naprogramovaný, k něčemu předurčený, dokonce snad chceš soupeřit se Jdrienem, jako bys žárlil, protože je považován za spasitele primitivních Zrzavců.“

„Tak dobře,“ řekl a byl takovým obviněním v hloubi duše uražen, „podstoupím třeba i psychoanalýzu. Ale nemám nejmenší chuť stát se bohem. Jediným vzorem by se pro, mě mohl stát Priapus.“ .

20

Svatokrádci

Skoll za ním jednou zrána zajel kvůli cestě na sever Koncese. Sám řídil málo pohodlnou drezínu, špatně izolovanou od chladu. Glaciolog měl na sobě kromě kombinézy obrovský kožich z berana. V Západní zóně měli významné chovy těchto zvířat a vlna, kůže a maso pak byly z velké části vyváženy.

„Panamerický pověřenec si šel kvůli tobě stěžovat na zasedání Revoluční rady. Viní tě z terorismu a podvracení železniční společnosti. Přesvědčil i transevropského pověřence, aby šel také žalovat. Kid při tvém únosu vyhodil do povětří dva hlídkové vozy a několik mužů bylo zabito. Obviňují nás, že poskytujeme azyl pirátovi. Přitom u nás se nikdy dlouho nezdržel. Většinou se zdržuje v Transevropské, ale objevil se i v Afrikanii a také v Sibiřské.“

Kolem poledne vjeli do staré stanice, chráněné poněkud extravagantní kopulí. Konstruktéři ji postavili ve stylu někdejší verandy. Lien Rag byl jeden z mála, kdo věděli; jak vypadala taková naparáděná veranda, která vybíhala po straně někdejších bohatých obydlí. Tahle chránila město s několika tisíci obyvatel a byla záměrně složitě členěná, s nejrůznějšími plochami. K čištění skel museli mít celé houfy dělníků. Od té doby, co tu žili Zrzavci, se místo nevytápělo a led se už víc nevytvářel.

„Kam to jedeme?“

Skoll se ani nenamáhal odpovědět. Pomalu projížděl podél nástupišť a hledal nějakou adresu. Pak uviděli shluk pojízdných domů, zahalených v oblaku teplé mlhy. Byla to teď jediná část stanice, kde se ještě topilo.

„Míšenci, jako já, a lidi z Tepla.“ „Co tu dělají?“

„Provádějí výzkum ovcí. Je to zvíře, které špatně snáší nízké teploty, což je pro zrzavé pastevce problém. Hledají novou rasu, která by se lépe přizpůsobila. Cílem Revolučního výboru je postupně snižovat podíl míšenců."

„To si vyžádá čas."

„Ani ne," řekl Skoll. „Například pokud jde o mne, nemám právo mít dítě. Dokonce ani se zrzavou ženou. Počet míšenců je tak jako tak už dost nízký. V jedné generaci by se jich napočítalo něco nad sto. A mluví se o tom, že se jim zakáže pobyt v Západní zóně."

„Tobě to připadá normální?"

„Je to rozumné," řekl Skon s jistým smutkem.

Setkali se s jakýmsi Moorem, který vedl statistiky o chovu ovcí. Lien Rag nechápal, proč má být u téhle debaty o chovech a výběru pastevců. Vyrozuměl, že některé kmeny, které přišly teprve nedávno, se začaly učit zacházet s ovcemi, ale že to pro ně není jednoduché. Zvířata žila v obřích sklenících, kde byla teplota nad nulou, od čtyř do deseti stupňů. Pro Zrzavce je takové teplo po několika hodinách nesnesitelné.

„Představte si, že byste musel pracovat při minus deseti," řekl Moore... „Naše výzkumy jdou vlastně ve dvou směrech. Provádíme takové šlechtění ovcí, aby příští generace snášely teploty kolem nuly. Myslíme si, že to bude vyhovovat Zrzavcům i lidem z Tepla. Ovce, aby se lépe chránila před mrazem, bude produkovat více vlny a tuku. Tuk se nakonec bude moci využít i jinak než jako potravina."

„Chcete tím říci, že selektujete i Zrzavce, aby jakožto příští pastevci lépe snášeli teplo?" .

„Svým způsobem ano... Ale Revoluční rada tomu není dvakrát nakloněna. Bojí se, aby se takto vybraní jedinci nezačali rychle lišit od ostatních. Mohla by vzniknout jiná rasa, což není cílem. Podporovali by tím míšenectví."

„Jak tedy budete postupovat?"

Moore ukázal na Liena Raga. Ten si už svlékl kožich, a rozepjal izotermickou kombinézu, protože ve výzkumném středisku bylo horko... Stovky ovcí, které tu sloužily k pokusům, vytvářely těžké, vlhké ovzduší.

„Tahle vaše kombinéza. Mohl by ji nosit i Zrzavec, aby mohl do tepla, chápete? Kombinéza - mraznička která by udržovala kolem těla teplotu tak kolem minus třiceti. Na tom zrovna pracujeme. Ale její zdokonalování je značně ošemetné. Měli jsme tu už i dušení"

„Vzpomínáte si na kmen, který přišel ze Sibiřské, jehož členové navštívili i laboratoř pro kolektivní paměť?"

„Sugar?" zasmál se Moore. „Fungují jako pokusná morčata. Jsou na jedné chovné farmě, vzdálené odsud sto kilometrů. Vydrží čtyřhodinový pobyt v chovném skleníku, vytopeném na deset stupňů. Což je mimořádné. Opravdu ojedinělý případ. Jsou pod lékařským dohledem, ale žádnou újmou netrpí.

Právě o to Skollovi šlo - aby se setkal se Sugarem. Leouan s ním musela mluvit o celé té neuvěřitelné historce, jak zjistil, že jeho jméno znamená v obráceném sledu sugar. Bylo to nové znamení osudu a existence sibiřského Zrzavce jménem Sugar vzbudila v Lienovi novou naději.

Když bylo ovčí středisko na dohled, glaciolog si vzpomněl, že už ho kdysi, navštívil. V době, kdy vyspělí Zrzavci pořádali hon na panamerické usedlíky po celé oblasti. Byl tu se Skollem na služební cestě, kam je vyslala Transevropská a přijeli od severu. Stanice, které Panameričané opustili, nebyly dosud nikým novým obydleny.

Samozřejmě, už tu nebyla žádná vyrovnávací komora ani kopule, která by místo chránila před nepohodou. Stále tu bylo plno balíků vlny, naskládaných do neuvěřitelných výšek, bedny plné masa a opodál průsvitný tunel, který vedl k chovným zařízením. Tam už vyrovnávací komora fungovala, a oddělovala tak rozsáhlé zahrady, kde se pásly tisícovky ovcí. Na spodních celulózových vrstvách, zavlažovaných vodou'a hnojivy, rostla tráva. Zvířata byla postupně přemisťována na nespasené úseky. Značné teplo spolu s hojnou vlhkostí umožňovalo rychlý vegetační cyklus.

Sugar se právě zabýval jedním stohlavým stádem. Dojil. Oba muži prošli pěšky tunelem, kterým chodili Zrzavci do práce. Lien Rag uviděl několik z těch, kteří právě vycházeli, zcela vyčerpaných pobytem v teple. Protože měli odlišný metabolismus, bez potného režimu, trpěli spoustou edémů. Těla jim prapodivně otékala. Špatně dýchali a měli obří nohy. Na místech, kde se, srst rozestupovala, bylo vidět otoky.

„Je to dost těžká práce," řekl Skoll zadumaně.

Viděli, jak většina z nich často močí, přímo na poli. Později se dozvěděli, že dostávají spoustu močopudných prostředků.

Ukázali mu Sugara. Byl to muž střední postavy, velmi tmavé srsti. Na zádech měl černou čáru. Činil se kolem ovcí, které stály každá zvlášť v jakési chodbičce. Zapojoval elektrické dojicí zařízení, jako by celý život nic jiného nedělal.

Vedoucí mistr mluvil anglicky, sice nejistě ale srozumitelně. Řekl glaciologovi, že Sugar tu pracuje jen hodinu a že některým anglickým slovům rozumí.

„Osvojování si společného jazyka je značně zpomalené," řekl Skoll. „Vybrali jsme stovky ustálených výrazů. Z toho jen asi sto slov měly kmeny společné. A ani to není tak jisté. A rada nechce slyšet nic o tom že by se mluvilo anglicky, i. když tenhle jazyk používají všichni, včetně členů samotné rady. Nemáme vědce, kteří by byli schopni tuhle otázku. vyřešit. A bojíme se, že nějaký' míšenec nebo člověk z Tepla nebude zcela nestranný, pokud ho touto jazykovou otázkou pověříme."

Sugar byl očividně fit, i když teplota dosahovala třinácti stupňů nad nulou. Zatím šel močit jen dvakrát. Jakmile skončil s poslední ovcí, namířil si to komorou k východu.

Mistr mu řekl, aby ještě chvíli počkal.Sugar teď měl odpočívat, brát léky. Viděli ho, jak prochází chodbami, kde se postupně snižovala teplota. Na obvyklých minus třicet, čtyřicet se tedy dostával postupně. Lien Rag si pod svou ochrannou přilbou pomyslel, že chladící kombinéza je skvělé řešení. Spatřil i jiné nateklé Zrzavce, kteří tuhle práci nebudou moci dělat dlouho.

„Lepší by bylo mít tu soby nebo jaky," řekl Skollovi.

„Museli jsme pokračovat v tomhle chovu... Po vlně, masu, tuku a mléku je velká poptávka. Sobi nedávají tak jemnou

vlnu a jaci také ne. Doufáme jen, že výzkumné středisko najde rychle nějaké řešení. Já jsem stejného názoru jako ty, je to zkrušující pohled. Ale to všechno jen proto, abychom měli devizy, hlavně panamerické dolary.“

„Dostali jste se do bludného kruhu, nebezpečného pro zdraví tvých přátel. Zvyknete si na skopové maso, získáte stravovací návyky, které vám zkomplikují život. Muselo by se začít zase od nuly...“

Skoll se neodvážil přitakat. Rozhodnutí Revoluční rady nebylo možné zpochybňovat jinde než v Pracovních výborech.

„Tamhle je Sugar.“

Ještě trochu lapal po dechu, ale neměl na sobě ani stopu po otocích. Možná, že v tuhle chvíli ještě nebyly vidět, ale za pár měsíců bude třeba stejně opotřebovaný jako ostatní pastevci.

Znal jen pár anglických slova zrovna tak málo ze svého nářečí. Jakmile se vyslovilo slovo sugar, usmíval se.

„Nerozlišuje mezi svým jménem a tím, co to slovo znamená,“ konstatoval zklamaně Lien Rag.

„Je tady už..skoro rok. Měj trpělivost. Brzy se určitě něčeho dočkáme.“

Zrzavý řekl, že se jde najíst, a tak ho doprovodili až do kantýny, která byla zřízena 9podál. Podávala se tu jen studená jídla.

„Teplou stravu organismus nově příchozích těžce snáší. Já také většinou dávám přednost studenému. Kdybys věděl, jaké mi dělá potěšení zahryznout se do zmrazeného masa...“

Přinesli jim nějaký nápoj a Skoll ho ochutnal. Podobalo se to silně oslazenému čaji.

„Teď se to dozvíme.“

Požádal servírku o cukr a ona zaskočena chvíli váhala, než pro jeden malý kousek odešla. Byla to dovážená poživatina a byla drahá. Skoll jí slíbil, že ho vrátí.

Zrzavec se rozesmál, ukázal na kousek a pak na sebe: „Sugar?“

„Ale v tvém kmeni jsi jen ty jediný Sugar?“ zeptal se plukovník.

„Ano, všichni Sugar... Všichni.“

„Přišli jste sem všichni?“

„Ne... „

Začal uvádět'jména, která neměla s cukrem nic společného. Lien Rag jich napočítal asi tucet. Všechna měla kořen, který zněl kis. Byla tu jména jako Kisé, Kiso, Kisu a podobně.

„Kdybychom tak zjistili, odkdy zná slovo sugar.“

Lien Rag tušil, že vysvětlení bude zcela směšné. Někdo z Tepla mohl tohohle člověka v dětství pojmenovat sugar, což vlastně bylo něžné oslovení. Jenže cožpak se někdy stalo, že by'nějaký muž nebo žena z Tepla projevili k zrzavému dítěti nějakou něžnost? Lien si vzpomínal na dobu, kdy měl Jdriena u sebe. Lidé se zděšeně odvraceli od dítěte, které mělo, bříško zarostlé srstí. A navíc, Sugar byl čistokrevný Zrzavec. Nikdy se nemohl v Sibiřské dostat do přílišné blízkosti lidí z Tepla.

„Přesto snáší vysoké teploty,“ opáčil plukovník. „Byli jsme toho svědkem.“

Zrzavý se, najedl s velkou chutí a. pak prohlásil, že si jde trochu odpočinout. Oba muži ho ke své lítosti museli nechat odejít

„Členové jeho kmene jsou tady určitě také,“ řekl Skon, „nikdy je od sebe neoddělují.“

I oni se starali o ovce. Byly tu čtyři ženy a šest mužů. Avšak jejich jazyk byl jeden z nejpodivnějších a Skoll většinou vůbec nerozuměl tomu, co říkají.

Pouze po slově sugar se'rozzářili.

„Tohle slovo musí pro ně znamenat ještě větší uspokojení než cukr samotný,“ řekl Lien Rag.

Možná, že v tom byla jenom shoda náhod, jak se domníval Skoll. Ale od chvíle, kdy si řekl, že takových náhod bylo v jeho životě přece jen trochu moc, než aby se jim bez odporu přizpůsobil, už Lien Rag tenhle zjednodušující argument nepřijímal.

„Zajedeme sem ještě někdy jindy,“ navrhl Skoll. „Naučí se další slova, možná nám budou schopni podat lepší vysvětlení. Musím se vrátit do Glass Station.“

„Dobrá, ale předtím bych chtěl zjistit, odkud přesně přišli. Mluvilo se o Sibiřské, ale víc nic. Co tam kupříkladu dělali?“

Plukovník využil své hodnosti, aby se dostal k jejich spisu. Kmen Kis, zvaný „Sugar“ pocházel z nejzazšího severu Sibiřské, kde spolunažíval s Jakuty. Zdálo se, že žili z chovu sobů, ale jisté to nebylo. Tlupa, která přišla ze Západní zóny, sestávala z mladých lidí, kteří se doslechli o Západní zóně od ostatních zrzavců. Po celé planetě se teď šířila zvěst, že existuje místo, kde se lid z Chladu může setkat se sobě podobnými a žít tam bez pronásledování.

„Ale Kisové nebyli přece pronásledováni. A se svými sobími stády si žili docela dobře.“

„Zrzavci mají rovněž smysl pro dobrodružství,“ opáčil Skoll, „chov sobů těmhle mladým už dál nestačil.“

„A tobě se zdá, že s ovcemi jsou na tom lépe? Hlavně při dvanácti nebo čtrnácti stupních.“

„Teď asi na nic nepřijdeš. Možná později. Budu je mít pod dohledem. „

Vrátili se do Glass Station. Během cesty se Lien Rag pokusil mluvit o vlkodlacích, ale Skolllla něho zlostně vyjel:

„Pokud šlo Sugara, tam jsem vypomohl. Ale u ostatních to nepřichází v úvahu. Nemám chuť skončit ve výcvikovém táboře mladých branců.

21

Svatokrádci

Pro profesora Jera byli Kisové jenom zábavnou zvláštností. Nepřikládal tomu žádný význam. Lien Rag si myslel, že ho zaujme vyprávěním o tom, jak dokázal proslulý Sugar, kterého v hypnóze zpovídali, vydržet čtyři hodiny v prostředí vytopeném na čtrnáct stupňů, ale Jer neprojevil sebemenší zdvořilý zájem.

„Vždycky se najdou zvláštní druhy. Tenhle Zrzavec na tom musí být asi fyzicky dobře. Možná, že ho v mládí zvykali na pobyt v teplém prostředí.

„Pochází ze severu Sibiřské, choval tam soby. A tam je běžně minus šedesát... A není tak starý. Kolem sedmnácti.“

„Co vám mám na to říct?“

„Domnívám se, že každá anomálie v řetězci výzkumů nám může dovolit, abychom celkově pokročili zas o něco dál. Jak se mohlo slovo sugar dostat do jejich běžného jazyka? Jakmile ho zaslechnou, rozzáří se.“

„Možná je to jejich způsob, jak označit orgasmus.“

Lienovi Ragovi bylo jasné, že je to profesorovi jedno, ale nenechal se odradit Požádalo svolení, aby se mohl dál dívat na filmy a poslouchat nahrávky.

„Jak je libo. Je to zkrátka etnická zvláštnost. Další takové případy nemáme.“

„Postačilo by mi sebemenší vysvětlení. Třeba mohli po celé generace pobývat vedle továrny, vyrábějící cukr. V Transevropské takové jsou, zpracovávají řepu. Po destilaci putují bulvy do kvasných autoklávů, ale možná, že je jinde vyhazují. Tenhle kmen se jimi mohl živit a mlsat je takto celá léta. Někde v Sibiřské. Vypadá to totiž, že žili úplně na nejzazším Severu, kde přežívají jenom Jakuti a Zrzavci.“

Spokojil by se i s takovým banálním vysvětlením, které by ukončilo jeho pochybnosti. Jistě by pocítil tak trochu zklamání, ale není to lepší než nejistota nebo tolik vyčerpávající naděje?

Nechal si pustit film. Objevilo se jedenáct členů kmene, kteří společně přišli do Západní zóny. Všichni se tvářili napohled šťastně a blaženě. Byli tu hezky přijati, starali se tu o ně.

Pak uviděl samotného Sugara. Jako jediný se dokázal o něco lépe domluvit než ostatní. Svou odyseu líčil hlavně posunky. Vzali to prý nejkratší cestou. Přes severní pól. Hovořil i o ledovci, přes který museli celé týdny kráčet a ukazoval, jak se jim dařilo chytat k jídlu tuleně v nezamrzlých lagunách.

Lien Rag nechal film běžet několikrát po sobě. Pokaždé čekal na něco nového, na nějaký drobný detail, který by ho nasměroval. Ale nic takového se nestalo.

Leouan přicházela čím dál méně často a on nabyl dojmu, že se ho bojí.

„Doufám, že bude ta pracovní cesta schválena,“ svěřila mu jednoho dne. „Mám chuť odjet. Mohli bychom odtud dovézt báječné reportáže.“

„Určitě,“ řekl Lien.“

On sám neměl chuť z Glass Station odjet. Každý den a každou hodinu čekal, že pokud se už nepodaří odhalit nějakou záhadu, tak alespoň trochu uvedena pravou míru pár souvislostí.

„Chtěla bych přesvědčit radu, aby se u Kida otevřelo stálé zastoupení pro řešení všech problémů. Od ekonomických vztahů až po otázky, týkající se Zrzavých. Chtěla bych, aby mě tam dosadili.“

„Ty bys chtěla opustit Západní zónu?“ '„

„Ne napořád, ale na nějaký čas ano. Pokaždé, když se sem vrátím, cítím se stísněněji, jakoby můj pohyb či myšlení nemělo tu pravou volnost... Míšenci jsou teď obětí určité diskriminace. Potřebují nás, ale dávají nám najevo, že za

takových pět let už tolik užiteční nebudete. A že za jedno, pokolení, tím se myslí pokolení Zrzavců“ to znamená za dvanáct patnáct let, už tady pro nás nebude místo. Já už si, raději na tuhle představu zvykám a chci se usadit jinde. Zatím bych chtěla žít jenom ve Společnosti Mořského ledovce.“

Lien Rag jí naslouchal, ale myšlenkami byl u svého bádání. V laboratoři pro kolektivní paměť už se na něj začali dívat jako na nějaké,ho podivína, a to pro jeho posedlost poslouchat stále dokola stejné záznamy a dívat se na stejné filmy. Profesor Jer se mu raději vyhýbal. Na Skolla naléhá, aby znovu vyzpovídali mladého pastevce.

„Později, teď mám moc práce.“ „Nemohl bych tam zajet já sám?“

„To bych ti nedoporučoval.“

Jednou večer, když už se potřetí díval na Sugara, jak se svou gestikulací snaží něco vysvětlit, sebou trhl a zastavil jeden záběr.

22

Svatokrádci

Všichni mluvili o starém Spisovateli, který od chvíle co přišel do Kaempolisu, vydal dvě knížky - dva díly historického románu o Velké Panice. Yeuze nemohla jeho díla najít. Všechny knihovny byly spáleny během občanské války. Později, když Panameričané obsadili město, se knihami topilo. Tenkrát jí někdo přinesl pár stránek z jednoho dílu. Ale moc toho nepochopila. Kolem roku 2050 vládla nepochybně doba velkého hladomoru. Pár odstavců pojednávalo o útěku obyvatelstva před postupujícími ledovci, které se šířily ze severu. Ale už i v teplejších krajích půda zamrzala, řeky přestávaly téci a moře se potahovalo krou. Hlavní hrdinkou bylo děvčátko, které myslelo pořád jen na svou panenku. Mělo strach, aby se nenastydla, a proto ji navlékla do všeho, co měla, takže hračka ztratila zcela tvar a byl z ní jen balík ušmudlaných hadrů. Yeuze se domnívala, že tu jde o nějakou parabolu a že Spisovatel použil obrazu hračky, aby popsal velkéutrpení prchajících. v

Podepisoval se „R“. Říkalo se, že kdy§i publikoval i v Panamerické, pod jiným pseudonymem. Udajně také romány, prý nejlepší díla namířená proti společnosti.

„Jsem si jistá,“ řekla jí Glinda, „že by pro nás napsal divadelní hru. Je to určitě nejlepší autor, jakého bychom v téhle díře našli.“

Aby se Lichten, hlavní výhybkář, nedostal Spisovateli na stopu, hledala ho sama, tajně, na základě nejasných informací. Včerejší večer využila své hodiny volna a šla ho hledat do severních čtvrtí; zbytečně, protože tři čtvrtiny mobilních domů zmizely při oteplení, způsobeném zločinným nasměrováním teplé vody. Všechny nezmizely v oceánu úplně, některé uvízly zapíchnuté v zamrzající kře. Některé se rozletěly působením tlaku, jiné, které odolaly, byly nadále obývány i pod úrovní ledu. Vládl úplný chaos, protože nepřežila ani jedna trať. Ominhova komise byla každým dnem zuřivější ze zjištění, nakolik jsou porušovány Dohody z NY Station.

Všechno, co se ve městě udělalo, bylo to, že se spravila hlavní síť, nákladové nádraží a nádraží pro cestující. Avšak Kaempolis už nebylo někdejší křižovatkou, už pozbylo svého hospodářského a strategického významu. Teď se dalo zajet z Hot Station do Titanpolisu na 160. poledníku, bez průjezdu bývalým hlavním městem. Dalo se dojet i do Mikado Company“, a to po síti na 5. rovnoběžce.

Ve východních čtvrtích to s dopravou nebylo tak strašné, dokonce tu jezlidily i drezíny a pár podivných, plošinových vozů, s olejovým motorem a s hnacím řemenem přímo na nápravě. Podle řemenů se také kdysi jmenovali lumpové z periférie, Beltupsové. Ti už, se vytratili.

Nafukovací konstrukce již chránila celou čtvrť před mrazem, přičemž vstupní komora byla přísně střežena. I Yeuze

byla kontrolována policisty, když hned nevytáhla svou zvláštní propustku.

Na uvedené adrese byla řada nejlepších vagónů, ve kterých se každé kupé pronajímalo za šílenou cenu.

„Tady, spisovatel? O nikom takovém nevím,“řekl správce bloku.

„Vzpomeňte si,“ řekla podrážděně Yeuze. „Svoje romány podepisuje jediným písmenem R.“

„V životě jsem tu neviděl knihy,“ řekl správce. „Oni by se stejně spálily, když nebylo čím topit“ Taková kniha, hergot, ta by byla tenkrát stejně drahá jako litr velrybího oleje. Tady nic takového nenajdete.“

Proč jí vůbec dali tuhle adresu? Jedno vysvětlení tu bylo. „Máte seznam nájemníků?“ zeptala se.

„Co byste ještě nechtěla?“

Vytáhla svou zvláštní propustku.

Muž pohlédl na kartičku a kýval opilecky hlavou.

„No dobrá. Ale knihy žádný nemám... Jenom železnou desku, kam jsem ty jména zapsal, jak to šlo.“

Vyrýval každé jméno do desky na místo předchozího dalo se to jen velmi obtížně přečíst.

„Tohle je kdo?“

Ukázala na jakousi Vedu.

„To je mladá ženská, bydlí v druhém patře. Moc nóbl osoba,. elegantní a platí jaksepatří... Co k tomu dodat To není žádnej spisovatel. Ani bejt nemůže. Je moc unavená...“

„Jak se tam dostanu?“

„Po venkovním schodišti a doprava.“

Proč ji jméno Veda tak upoutalo? Měla pocit, jako by našla přítelkyni. Vyběhla po jakémsi strmém venkovním žebříku a vešla do nadstaveného vagonu do postranní chodby. Zaklepala na jedna dvířka a pak ještě na jiná. Otevřela jí éterická blondýnka.

„Jmenujete se Veda?“

„Ano, já jsem Veda.“

„Mohu dál?“

Dolní lůžko nebylo ještě sklopené a v kupé, které měřilo tak dvakrát dva metry, panoval obrovský nepořádek. Vařila se tu ryba a na malé olejové plotně dýmala konvice.

„Někam se posaďte.“

Teprve z výšky bylo vidět, jak hrozně je zdejší čtvrť zpustošená. Tyhle těžké rány byly způsobeny střelami, raketami a lasery. Všude se válely pokroucené zbytky vagonů a odkrývaly tak obraz násilně ukončeného života.

„Hledám jistého R. Spisovatele. Provozuji totiž divadelní soubor a chtěli bychom, aby pro nás napsal hru.“

Blondýnka si sedla s umořeným výrazem k oknu:

„Už u mě nebyl dva, dny. Jsem i' toho celá pryč. Možná, že je nemocný, kdoví?“

„Víte, kde bydlí?“

„Ano.“

„Jste s ním hodně zadobře?“

„Myslím, že ano. Známe se už celá léta. Pracovala jsem kdysi v podniku Eldorádo. Jako servírka... A pak tak trochu všechno možné.“

Yeuze si velmi pozorně prohlížela její tvář. I ona kdysi pracovala v Eldorádu. A více méně dělala i prostitutku. Ale na Vedu si nevzpomínala. Možná, že o ní slyšela pouze mluvit.

„Přišel jednou za mnou a navrhl mi, abych z kabaretu odešla... Je to tak trochu můj otec... Nevím... Někdy jsme se spolu vyspali, ale tomu už je konec. Myslí si, že je moc nemocný. Lituje mě, cítím to... ale chodí dál ke mně a pomáhá mi. Při útoku na čtvrť zůstal celou dobu se mnou. Mohli jsme spolu i zemřít.“

„Počkejte,“ řekla pojednou Yeuze... „Vy jste... Chci říci, že vašeho jména použil v jednom ze svých románů. Veda, to je ta holčička s panenkou?“

„Četla jste asi - Tati, řeka už neteče? “

Asi to měl být název. Na pár zachráněných stránkách, které dostala, se nic takového nedalo zjistit.

„Požádal mě, aby mohl použít mého jména. Už je to moc let. To byla hezká kniha. Napsal několik pokračování, ale jak by je mohl vydat? Vystupuje zuřivě proti téhle Společnosti. Říká, že je horší než všechny ostatní. Viní z toho generálního ředitele.“

Potřásla nervózně hlavou:

„Nechci, aby měl nějaké potíže... Tahle občanská válka ho úplně rozházela. A když přišli Panameričané, musel se schovávat. Doufal, že to pak už bude lepší, ale všichni si myslí, že nás Kid strašně nenávidí a že nám nepomůže.“

„Potřebuji ho co nejdřív vidět.“

„Běžte za ním... Bojím se, aby nebyl nemocný... Třeba se nemůže hýbat. Bydlí směrem k bývalé“ tramvajové stanici, kdysi tam byl viadukt. Jeho mobil stojí přímo naproti. V přízemí je restaurace.“

Yeuze vstala. Na malém vařiči pořád kypěla voda a okolní vzduch páchl přepáleným omastkem. Ve. městě se teď prodával nečištěný olej.

„Přijďte mi pak říct, co se děje. Jsem z toho celá pryč.“

Yeuze našla Spisovatelův byt až ve'čer. Prázdný. Běžela hned do Lichtenovy kanceláře.

„Zatčený spisovatel?“ řekl jí překvapeně. „Ale co udělal?“

„Obvinil vaše lidi, že šmelili s příděly. Tak ho sebrali. Žádám, aby byl propuštěn.“

„Podívám se do spisu.“

Přinesli mu ho a když ho otevřel, zašklebil se. „Je to starý recidivista. Je hodně slavný? „Moc.“

23

Svatokrádci

R souhlasil s tím, že bude bydlet ve zvláštním vlaku, vyhrazeném pro umělce. Přiřadil se k těm, co pracovali na kulturní obnově společnosti. Ale Kidovi nechtěl být za nic dlužný. Napíše divadelní hru dostane svá autorská práva. Zatím si svůj nájem platil a přestěhoval Vedu do hotelového vlaku v sousední stanici, aby měla větší pohodlí.

„Zemře," řekl. „Je vůbec zázrak, že ještě žije."

Chtěl napsat hru podle své knížky „Tati, řeka už neteče".

„Moje románová rodina Laurehtových bydlí v zemi, kde nikdy nemrzne, v jižní Francii. Vím, že vám to nic moc neříká, ale dříve existovaly kraje s přívětivým podnebím. A tihle Laurentovi vidí, jak se k jejich ráji blíží ledovce. Jsou tam epizody, které jak se domnívám, budou základem dobrého divadla. Je načase, aby lidé navázali na minulost."

Yeuze málem omdlela, protože tohle byl přesně ten druh divadelní hry, kterou nebudou členové Ominhovi komise ochotni tolerovat. Mluvit o dobách, kdy svítilo slunce, rostla tráva, bylo teplo, ptáci, to mohlo vypadat jako nějaká propaganda Obnovitelů Slunce! Kid bude komisí přinucen, aby zaujal stanovisko.

„Co že nic neříkáte, námět se vám nelíbí?"

„To ne, ale v tomhle městě, kde lidé chcípají hladem a zimou, je tahle hra zrovna moc nepovzbudí."

„Chcete dělat divadlo, umění anebo propagandu?"

Upřeně na ni hleděli černýma očima zpoza brýlí. Vlasy po stranách nosil dlouhé, ale na temeni měl pleš. Yeuze připomínala jeho hlava kavárenský stolek na jedné noze, ze kterého splývají dlouhé cípy ubrusu. Impozantní dojem doplňoval prokvetlý knír. S tímhle zevnějškem nemohl zůstat nepovšimnutý.

„To je potíž," řekla... „Snažím se změnit osud tohohle města... Obávám se, aby nebylo odsouzeno navždy. Mohla jsem zůstat v Titanpolisu a dělat si tam, co libo. Místo toho jsem přijela do Kaemnepolis a uviděla bídu, utrpení, zimu, hlad... Nemají sílu na to, aby se z toho dostali sami. Myslím si, že s pomocí různých kulturních akcí bychom mohli rozfoukat poslední žhavé uhlíky jejich energie."

„Moje hra nebude zrovna nejlepší měch, když se to tak vezme."

„Třeba ano, pokud projde všemi cenzurami. Jistě víte, že komise pro Dohody z NY Station tu bude několik měsíců?':

„Vím jen, že je to ažaž. Všichni se před nimi plazí. Myslím, že se vrátím do svého poničeného viaduktu. Musím ještě napsat jednu románovou řadu. Naštěstí mi nezničili všechny podklady. Víte, že jsem celá léta pracoval v D. I. D., v dolech na intelektuální dokumentaci, kde se pod ledem hledaly knihy, desky, počítače, databanky... Bylo to v Evropě. Takhle jsem si opatřil materiál pro své nejzajímavější knihy.“

Yeuze pomyslela na Liena Raga. Ion jí kdysi říkalo těchto D. I. D., kde donedávna pracoval i profesor Harl Mern. Zeptala se R, jestli ho znal, ale Spisovatel si nevzpomínal.

„Víte co, řekla Yeuze, napište tu svoji hru a my ji nastudujeme, ať se děje co se děje. I kdyby nás měli obvinit, že sloužíme Obnovitelům Slunce.“

„Tohle vás trápilo?“

„Částečně ano... Znovu kolují ty fámy. Říká se, že teplota neustále stoupá a že Obnovitelé zahájili dlouhodobou operaci. Pochopili totiž, že náhlé oteplení bylo nebezpečné... Nejvíc mě trápí, jak vašim divákům předložit tenhle ráj... Ráj malé Vedy. Třeba řeku, co teče... Jim už to nic neříká“

„To určitě... Ale já spoléhám na účinnost scénického ztvárnění, která je dostane do extáze. Budeme potřebovat spoustu dekorací. Máte někoho schopného?“

Yeuze si povzdychla. Počítala s nevelkým rozpočtem, úsporami... Ale R má určitě pravdu. Tahle hra může přes svůj pesimismus lidem pomoci. Jinak je udolají televizní seriály o nedávné válce s nesnesitelným hrdinou Robem.

„Najdeme ho,“ řekla. „Dejte se do práce.“

„Potřebuji chvíli času.“

„Jistě. Ale do dvou měsíců by se mělo začít zkoušet. Není to moc brzo?“

„To stihnu.“

Slíbil jí své dva poslední romány a hned na příští schůzku je přinesl, jenže neměla čas je teď vůbec otevřít.

Všechno bylo vzhůru nohama. Nabírali pořád víc a víc umělců všeho druhu a první muzikálový soubor mohl vyjet z Kaempolisu na turné po severu, než se utkají s Titanpolisem.

Yeuze neměla žádné zprávy. Kid už jí od té doby, co to projela s komisí pro kontrolu Dohod, nevolal. Možná, ho štvala její nešikovnost, možná jí ponechal v kulturních otázkách definitivně volnou ruku.

Lichten zpočátku nechtěl, aby muzikálový soubor opustil město, ale musel nakonec ustoupit. Ostatně povolení se teď získávala o něco snadněji. I když většina obyvatelstva byla pořád uvízlá v troskách. Čas od času jim poskytli nějaké staré obytné vagony, které brali útokem. Stovku týdně, což nestačilo. Nic nefungovalo, ani obchod, ani průmysl, rozdělovaly se zásoby potravy, které tu nechali Panameričané, po dvou tisícovkách kalorií na den. A přesto Společnost oficiálně prodělávala nevídané ekonomické oživení. Rozhlas i televize poskytovaly nadmíru utěšené bilance. Yeuze měla dojem, že bydlí na jiné planetě, když viděla jeden za druhým optimistické záběry z rozsáhlých skleníků, produkujících zeleninu, anebo ze zakládáni nových továren.

Jednou večer už byla otrávená triumfálními komentáři, vypnula přijímač a vzala do ruky román o Laurentově rodině...

24

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Svatokrádci

První ze strojů uviděli večer, když přicházela noc. Svítil jako vánoční stromek a mířil směrem ke kolonii tučňáků. Razil cestu a zároveň pokládal koleje, ale nebyl to jeden z těch dokonalých amerických typů, které byly zabaveny během války. Tenhle jednodušší stroj planýroval terén, ale kolejnice, které si pokládal pro svou vlastní potřebu zase mizely. Teprve za ním jel vlastní. pokladač.

„Štěstí, že je tma," řekla Ann Subaová.

„Vzducholoď zvedne gondolu tak za hodinu," ohlásil její manžel.

Pracovali tvrdě, heliové filtry teď pracovaly k všeobecné spokojenosti. Rozbory ukazovaly, že se při napouštění už nedostává dovnitř žádný vodík.

„Takže zítra ráno?"

„Ano. Nejpozději v poledne. Kolem deváté na nás přijdou, a někoho sem pošlou. Popovídáme si s ním, vyhneme se jeho dotazům. Vrátí se zpátky a my zatím uletíme."

„Za rozbřesku vzducholoď lomcovala kotevními lany. Nefoukalo moc ale předpověď z Hot Station počítala příští den s bouří a silou větru kolem dvou set kilometrů za hodinu. Museli směřovat k severu, pokusit se najít nějaké chráněné místo, kde by se dalo přistát. Anebo doletět až do oblasti, kde bouře zasahovaly jen okrajově, ale to bude každopádně obtížné."

',„Návštěva už je tady."

Byl to lovec v huňatém kožichu, na řemeni nesl automatickou pušku. Otázky se jen hrnuly.

„Nevěděli jsme, že tady někdo je. Farma? Tučňáci? Máte koncesi? Nedošlo k nějakému nedopatření při udělování?"

„To jistě ne," odpověděl Greog. „Pracujeme pro Správní radu na nějakých pokusech."

„Jakých pokusech?"

„Nemůžeme vám říci víc."

„A tohle, co se tady kymácí, je to?"

„Experimentujeme s novými druhy energie."

„Ano," připojil se Julius, „s eolickou energií."

„To jako... Větrnou?"

„Přesně tak."

„Ale tahle věc tu takhle zůstane? Jeden by řekl; že je určena... nechci se rouhat... ku létání! Ukažte mi papíry!!!"

Zapletl se do kožichu, jak chtěl vzít pušku do rukou. Ann byla rychlejší než on a udeřila ho harpunou na tučňáky, až se mu roztříštila o lebku. Zapotácel se a Greog mu dal pěstí do obličeje.

„Teď už nemůžeme na nic čekat."

„Pak tedy nasedáme," řekl slepý Jqlius a zamířil ke vzducholodi, jako by ji skutečně viděl před sebou. Usadil se na svém stanovišti v gondole. Měl za úkol střežit chod dieselového motoru. Když ho nahodil, ostatní naskákali do gondoly za ním. Díky systému elektrického odporu se kotvy zahřály a roztopily led, ve kterém vězely. Uvolňovaly se jedna po druhé a naviják je pravidelně vytahoval nahoru.

Vzducholoď polehounku nabírala výšku. Vytřeštěně na sebe zírali. Už tři sta let se nikdo neodvážil opustit ledovec.

„Tlak normální," řekla Ann staženým hrdlem. „Pro zatím nebude nutno připouštět helium."

Greog se díval na průzkumníky, kteří právě dorazili ke svému kolegovi. Usmíval se. Budou mít věčnou vzpomínku, spíš hrůznou než obdivnou, na scénu, kterou jim nabídl odlétající stříbřitý doutník.

Zadní vrtule ji navedla do větrného proudu, který vál příznivým směrem. „Severní kurz," řekl Greog.

Svatokrádci

Celé dva dny hledal záznam, který přesně odpovídal jinému záběru Sugara, jak tuto podivnou scénu napodobuje. Nenašel ho. Překladatel nepřeložil slovo od slova, nýbrž jen interpretoval smysl celé sekvence. Snažil se najít onoho tlumočníka, ale ten byl na služební cestě u kmene, který se nedávno usadil na západě, na hranici s Panamerickou.

Nakonec přesvědčil profesora Jera, aby se s ním šel na film podívat. Stejně jako předtím on, nehledě na několikanásobné opakování, si ani profesor nevšiml několikavteřinového záběru, který překladatel opominul.

„Víte," řekl mu Lien Rag, „je to jako kdysi, když se cizojazyčné filmy opatřovaly titulky. Ty pak někdy jednou stručnou větou shrnuly celý dlouhý rozhovor a jemné nuance textu se tak dočista ztratily. Tady Sugar vysvětluje velmi přesně nějakou věc, asi v pětivteřinovém záběru."

„Musím se víc soustředit," řekl profesor, který byl zprvu zdrženlivý, ale pak na svou neodkladnou práci zapomněl.

„Sugar jakoby říkal, že jejich kmen měl na hlídání sobů psy. „

„Ano?" řekl Lien Rag se zatajeným dechem.

„Moc věrné psy. Počkejte... Je to dost nejasné... Psi 'měli moc rádi... ryby, to znamená ryby... Tak moc, že když jim je dávali... psi jim drápy odtrhovali hlavy... Ano, brali si je do tlap... To vám připadá podezřelé, Liene Ragu? Na tom já nevidím nic pozoruhodného."

Glaciolog byl ale spokojen. U,ž se začíná bát, že je v zajetí své vlastní posedlosti a že vidí věci, které nejsou. „Krmil jste někdy psa, profesore?"

„Ne, proč?"

„Pracoval jsem v ZOO s profesorem Harl"Mernem. Psi nikdy neuchopí žrádlo tlapámi ale tlamou... Když jini hodíte rybu, chňapnou po ní čelistmi."

„Opravdu?"

„Kočky ano, ty používají drápy."

„Nikdy jsem kočku neviděl... Promiňte, Liene Ragu, musím se vrátit ke své práci. To je skutečný objev. Tenhle kmen má tedy hlídací psy. To je tedy senzace. Obvykle nepotřebují takovéhle pomocníky. To, že si dokázali ochočit zvířata dokazuje, že jsou vyspělejší, než jsme se na počátku domnívali."

Byl už mi cestě ke dveřím, když Lien Rag řekl:

„To ale nejsou psi jako ostatní, profesore.Tihle chňapnou po potravě tlapou..."

„To už jste přece říkal."

„Jako' vlkodlaci, co mají místo tlap ruce."

Jer strnul.

„Takhle jste si to vyložil?"

„Vy snad ne? Chtěl bych znát váš názor."

Zrzavý vědec zavřel znovu dveře a s úsměvem zkřížil ruce naprsou:

„Je to pro vás důležité?"

„Velmi. „

„Já už vlkodlaky viděl. Vypadá to, že skutečně žijí v bezprostřední blízkosti některých kmenů. Až do dneška jsme nikdy nezjistili, že by tyhle hybridní bytosti byly ochotné spolupracovat, vyvíjet nějakou činnost... Komanda jich používala aby zvláště k tomu, aby děsili lidi z Tepla. Ale vlkodlaci dál byli divocí, nezkrotní a nebezpeční."

„O kom to tedy Sugar mluvil?"

„Na to nemohu dát kategorickou odpověď. Vlkodlaci skutečně chňapají po potravě rukama, pokud je mají..." „Těch je nejvíc, že?"

„Vypadá to tak."

Lien Rag mu poděkoval a vrátil se ke svému filmu, který si znovu a znovu vracel…

Odpoledne se setkali se Skollem, který měl na starosti řízení laboratoře.

„Chtěl bych nějaké fotografie vlkodlaků.“

„Jako by se stalo.“

„Chtěl bych také zajet za Sugarem na něco se ho zeptat.“ „To bude horší.“

„Zařiď to, prosím, máš pravomoce.“

„Ale... „

Lien Rag se skoro zapotácel:

„Když jsem pobýval u toho vzdáleného bratrance Lienty Raguse na Malém“polárním kruhu, ukázal mi něco neuvěřitelného. Fotku srstí zarostlého zápěstí ženy s hlavou medvěda.“ Žena měla tetování.. Bylo to právě jméno Ragus. Když obrátíš Ragus, dostaneš Sugar, je to jasné? Sugar je primitivní Zrzavec, který patří ke kmeni, jenž snad používá vlkodlaky k hlídání sobů. Chci o tom vědět něco víc, to je všechno.“

„Jsi si jistý, že se nepleteš? To je přece nemyslitelné. Kdo ví, jestli jsi vůbec Ragus., Všechny tyhle horečné události moc nového nepřinesly. Matrika v G. S. S. se mohla dopustit omylu. Ale pokračování toho všeho je ještě mnohem méně uvěřitelné. Tetování, souvislost mezi tvou rodinou a těmi vlkodlaky...“

„Můžeš to pro mě udělat?“

„Měl bych ti nejspíš zabránit, aby ses ještě víc oddával té svojí posedlosti a prohluboval si neurózu... Podívej se, Zrzavci neumějí číst. Já vím, co si myslíš. Jeden z těch vlkodlaků měl stejné tetování, co? Ale tady je ještě potřeba umět každé písmeno vyslovit.“

Lien Rag se usmál.

„Ty asi zapomínáš na jednu věc. Analfabeti, kteří se učí číst, začínají vždycky z pravé strany. To je známá věc a z osmdesáti procent potvrzená. Jednou si chtěl někdo vytetované slovo opsat. Na něco si ho překreslil, třeba na lopatku ze soba. Začal písmenem S, pak U, pak G atak dál. A kost si ponechal jako talisman. Jednoho dne ji ukázal lidem z Tepla. Anebo ji u něj prostě našli. Museli se tomu zasmát a dali mu cukr, domnívali se totiž, že ho chce. To je jedno možné vysvětlení. „

„Hm,“ řekl Skoll a nevraživě na něj pohlédl. „Byl by z tebe dobrý scenárista.“ ...

„Nic jiného po tobě nechci.“

„A pak ze Z. Z. odjedeš?“

„Mám?“

Skoll se díval na svůj pracovní stůl a hrál si s kostěným perořízkem.

„Já ne. Ale Rada se domnívá, že už. jsi u nás zůstal dost dlouho, že je načase, abys svou práci v laboratoři pro kolektivní paměť ukončil. Chtějí, aby ses vrátil ke Kidovi a poradil mu, aby zřídil skutečný úřad pro Zrzavé, kde by jim pomáhali a v případě potřeby je nasměrovali do Z. Z. Byli by ti za to vděční. Každý rok bys mohl na nějaký čas přijet, třeba na čtyři nebo pět týdnů, a zavřít se do laboratoře.“

„Takže mě vlastně vyhazují?“

„Taková je současná politika. Míšenci a lidé z Tepla musí opustit vedoucí posty kulturních či vědeckých pracovišť. Mohli by si myslet, že chceš výzkumy v laboratoři svést takovým směrem, který není v souladu s historickou realitou. Domnívají se, že do kolektivní práce vnášíš své vlastní ambice. A nakonec i to, že tvůj syn je pokládán za mesiáše, tu strašně vadí. Ty sis to možná neuvědomil, ale lidé se za tebou začínají otáčet. Někdo jim našeptal, že jsi otec božího dítěte, a na ně to udělalo obrovský dojem.“

„Rada se bojí, že bych se stal příliš populární?“

„Tak nějak...“

Skoll vstal a položil glaciologovi ruku na rameno.

„Jsem pořád tvůj přítel. Ne musím být opatrný. Moje situace není závidění hodna... A propos, Leouan se vrací do Kidovy společnosti s natáčecím štábem. Odjedete společně. Asi za týden.“

„Kdy pojedeme za Sugarem?“

„Už mě unavuješ. Dobře. Doufám, že tak do dvou dnů.“

Nakonec to bylo až třetí den, co se vypravili do střediska pro chov ovcí.. Dozvěděli se, že Sugarovi bylo zle poté, co příliš dlouho pobýval v jednom vytopeném skleníku. Museli ho dát na pozorování a léčit mu začínající plicní edém. Dovolili jim, aby za ním zašel do místnosti, kde bylo značně chladno a kde ležel na speciálním lůžku.

Poznal je a zdálo se, že je opravdu rád vidí. Naučil se pár anglických slov, takže jim řekl, že udělal hloupost a zdržel se u ovce, která právě rodila. Proto se mu udělalo špatně.

Když mu ukázali fotografie vlkodlaků, usmál se.

„Sugar,“ řekl. .

„Bylo jich tam hodně?“

„Ano, moc...“

„Takových, jako jsou tihle?',„

„Takových i jiných. Ale všichni běhali za soby.“

Ve skutečnosti trvalo celých dvacet minut, než z něj tuhle informaci dostali. Lien Rag pak vytáhl z kapsy papír a tužku. Napsal slovo RAGUS, a naznačil Zrzavci, aby slovo opsal.

Trvalo to nekonečně dlouho, ale od prvního špatně napsaného, roztřeseného písmene, které se předloze moc nepodobalo pokýval Skoll uznale hlavou. Jeho přítel měl pravdu. Zrzavec totiž začal od konce - písmenem S. Týral se s U a pak s R. O G se pokusil několikrát a skončil tím, že vztekle mrštil papírem i tužkou na zem. Znovu ulehl a zavřel oči.

„Musíte už jít,“ řekla zrzavá ošetřovatelka, která přiběhla do mrazivé místnosti.

„Ještě chviličku, prosím.“

Lien Rag se Sugara zeptal, zda měli vlkodlaci nějaké tetování. Dál trucoval, ale Skoll vytáhl z kapsy laskominy. Byly

k dostání jen v Glass Station, v obchodě vyhrazeném pro cizince, jinými slovy pro lidi z Tepla.

Sugar si vzal bonbon ze syntetického medu a začal se šťast ně usmívat.

„Sugar. „

Vlastně to zahrnovalo vše, co bylo dobré, milé, věrné, jako vlkodlaci a možná i ženy, které uměly dobře pomilovat.

Řekl jim, že většina vlkodlaků, které znal, měla takovéhle tetování. Nevěděl proč.

„Mohou si ho udělat sami?“ zeptal se Lien.

Sugar se domníval, že ne. Byli nešikovní, jen zřídka používali kostěné hroty nebo kostěné nože. Předměty na ně dělaly obrovský dojem. V někdejším kmeni se používaly především sobí kosti, paroží a kopyta. Všechno k něčemu sloužilo. Šlachy kupříkladu nahrazovaly nitě a provázky.

„Už opravdu“musíte jít,“ řekla ošetřovatelka, mohutná žena s hustě osrstěným obličejem; vlastně z něho byly vidět jen přísné oči.

Vrátili se k drezíně. Lien Rag přemýšlelo tom, že tenhle kraj brzy opustí a Sugara asi už nikdy neuvidí.

„Víc z něho dostat nešlo,“ řekl plukovník Skon. „Myslím, že udělal, co mohl, aby ti poskytl alespoň tyhle informace.“

„Nepokročil jsem ani o píď,“ řekl Lien Rag. „Tetování se nejspíš předává jako talisman. Ale pokud si to nemohou dělat sami vlkodlaci, kdo to pal dělá?“

„Značkujeme ovce a soby bezbolestnou metodou. Kdysi se značka rozžhavovala doběla...“

„Jo,“ řekl Lien... „Máš pravdu. Představ si...“

Pomyslel na propast vlkodlaků. Na horko, které ze dna strže uvolňovalo značné množství páry. Možná, že to byl ně'jaký zasvěcovací obřad. Představil si předmět, ani moc veliký, ani moc široký, který byl soustavně žhaven. Vlkodlaci přicházeli nastavit zápěstí a pětice písmen se jim navždy vypálila do kůže. Zdálky se to podobalo tetování, které bylo překryto splývajícími chlupy.

„I tak by se to dalo vysvětlit,“ řekl SkoB. „Ten oheň co hoří v propasti, je co?“ ,

„Zřejmě podzemní sopka. Možné je všechno.“

„Je tam vidět?“

„Světlo vyzařuje z blyštivých, jakoby fosforeskujících pásů na skále. Myslím, že by se muselo slézt ještě aspoň o tisíc metrů níž, aby se člověk dostal k tomu kolosálnímu žárovišti.

Zorganizuji expedici. Bude to trvat celé měsíce, ale jedině tam se dozvím, proč je zrovna tohle slovo otiskováno do kůže vlkodlaků. Možná je to talisman, možná i poznávací znamení, sjednocující signál, až dojde k nějaké předpokládané události. Ale neptej se mě, k jaké.“

Leouan už na něj čekala doma. Celá zářila.

„Odjíždíme společně.“

„Ale jak se dostanu přes Atlantický ledovec? Musím buď přes Panamerickou, nebo Transevropskou.“

„Se vším se počítalo,“ řekla. „Něco ti to připomene.“

Svatokrádci

Už dva dny byla vzducholoď unášena k severu na ocase prudce vanoucího cyklonu. Zásoby oleje docházely a dieselový motor běžel jenom kvůli vytápění gondoly a dodávce energie k motoru řídící vrtule.

Přelétali ledovec ve výšce tří set metrů a hledali nějakou kolonii tučňáků kvůli oleji. Objevili několik stádeček u tuleních děr, ale zvířata byla přI1iš velká. Museli by je nařezat na kusy a ty pak pěchovat do mobilních kotlíků.

„Olej tučňáků je mnohem jemnější, ale pokud na žádné nenarazíme, budeme se muset spokojit s tuleni. Pár nemocných nebo mladých kusů určitě ulovíme."

Pak spatřili nějakou stanici.

Bylo to trochu zvláštní objevit takhle lidské stopy uprostřed mořského ledovce.

„Jsme zřejmě mnohem severněji, než jsme se domnívali" řekla Ma Ker. „Tahle soukromá trať se jistě někde napojuje na síť, vedoucí přes ledovec, kterou nazvali Network Cancer."

„Network Cancer už nemůže existovat. Je ještě jedna, víc na sever."

„Zase tulení díry... Ale jsou tady tučňáci. Sice málo, ale na doplnění našich kanystrů to stačí."

Vzducholoď ztrácela výšku. Mohli jen přihlížet, co se bude dít.

Stanice byla chráněna plastikovým krytem, který už dlouho drásaly neustávající bouře na ledovci a byl takřka neprůhledný.

„Vypadá to, že jsou tu tři velké vagony a zařízení na rozpouštění tuleního „tuku. Ale nikde ani živáčka..."

„Místo bylo zřejmě opuštěno poté, co zmizeli tuleni. Zpustošili příliš jejich hejno. To se těmhle osamělým dobrodruhům často stává. Zabíjejí zmasakrují, naplní si cisterny a. pak rychle pryč."

„Podívejte se na obvod těch děr, a na kosti kolem. Jsou to tulení. Stovky, celé tisíce."

„Kdyby tu byli tuleni, nenašli bychom tučňáky." „Musíme se rozhodnout."

„Sestoupíme na padesát," řekl Greog, „a trochu se tu porozhlédneme po okolí. Lépe bude obětovat ještě trochu zásob, abychom si byli jistí, že na nás nečekají lovci s puškami. Museli by nás vidět přilétat už z velké dálky."

Ann sledovala železniční trať dalekohledem a uvědomila si, že je na několika místech přerušená. Nikdo ji neudržoval.

„Myslím, že tu nikdo nen,í," řekla. „Musíme přistát."

„Všichni souhlasí?" zeptal se Greog.

„Můžeme sednout kus dál, „'navrhl Julius. Za kopulí, v závětří chráněném od hlavních větrů. Plastický kryt docela dobře odolal živlům, 'bude chránit i nás."

Zasekli první kotvu, :která se díky mírnému zahřívání pomalu propadla do ledovce. Greog přerušil dodávku proudu a led během několika sekund znovu zamrzl. Pak spustil další, jednu přední a dvě postranní. Problémem bylo, aby se synchronizovaně odvíjely. Nebylo to nic snadného a gondola se chvílemi divoce nakláněla. Kromě Julia všichni se strachem pozorovali, jak se pomalu blíží k zemi. Greog měl v úmyslu spustit ještě další čtyři přídavné kotvy Kdyby ve stanici dalo bydlet, mohli by částečně vypustit balonety. Byly hlášeny další bouře. Meteorologickou stanici v Hot Station chytali jen s obtížemi a často nebylo ničemu rozumět.

„Bereme si zbraně?"

„Radši ano. A přenosný laser."

K vůli jeho napájení museli nechat běžet diesel. Ann seskočila na zem a cestou ke stanici za sebou táhla elektrický kabel.

Viděli, jak prošla spojovací komorou a pak už bylo vidět jen světlou skvrnu, jak chodí sem a tam. Už začali mít obavy, ale vynořila se zase ven a dávala jim znamení že je všechno v pořádku.

„Stanice je prázdná, jde se na lov," řekla Ma. „Julie, doprovoď mě."

„Fajn," řekl Greog. „Vyrazím za vámi, kapitán opouští loď vždycky jako poslední."

Byl na své dílo nesmírně pyšný. I když se na vzducholodi dalo ještě mnohé vylepšit. Například diesel měl příliš velkou spotřebu - podle původních propočtů. Normálně by měli mít ještě z poloviny plné nádrže. Také některé balonety ucházely a pod plášť unikalo helium.

Když zkontroloval ukotvení a mohl konečně opustit gondolu, uviděl je, jak míří ke stanovišti tučňáků. Pustil se za nimi.

V díře skutečně plavalo několik tučňáků.

„Jeden by tomu nevěřil," řekla Ma, sklánějíc se nad tulením mrchovištěm. „Tyhle kosti jsou úplně hladké. Nezbylo na nich ani vlákno masa."

„Ani morek v nich není!"

„Leží tu taky kůže, nebo co. Nějaké cáry."

„To je ale divný masakr."

Greog sebral kost a skutečně - jako by ji někdo dokonale vyleštil. Ale takhle nemohla pracovat žádná čelist, ani kosatčí, aby dokázala sevřít tuleně a vysát z něj veškerou podstatu. Některé kostry byly dosud celé, ale rychle se při doteku rozpadaly. Nezbyly tu žádné šlachy ani chrupavky.

„Mně se tohle místo nelíbí," řekl Julius.

Dívali se na slepce, který vdechoval ledový vítr a otáčel se. směrem k severu.

„Jsem si jistý, že nás pozorují."

„Ve stanici nikdo není, to jsme viděli."

„Pozorují i stanici."

„Koleje jsou porušené, nemohli dojet až sem."

„Musíme co nejrychleji naplnit cisterny olejem a odletět," řekl slepec.

„Já chci spát," řekl Greog. „Už týden tenhle stroj řídím a spal jsem nanejvýš tak hodinu denně."

„Vezmu si hlídku," řekl Julius. „Já nebezpečí včas ucítím."

27

Svatokrádci

Vznosná linie Viaduktu se tyčila Ve vší své nádheře, kam až oko dohlédlo. Kid zastavil drezínu, aby mohl tuhle odvážnou stavbu obdivovat. Člověk napočítal tisíce oblouků. Vedly k Panamerické, k bývalému pobřeží Peru. Léta fantastické práce, dílo, které nemá obdoby. Kidovo bláznovství, říkalo se. Ale díky technologii, vynalezené Lienem Ragem, značně klesly stavební náklady. Oblouky byly vyztuženy mřížovím trubic, v nichž kolovala mrazicí směs. Díky tomuto vynálezu se teď dalo bez obav přejet přes Pacifik.

Jednou tu vybuduje desítky tratí, po nichž se bude řítit jeden konvoj za'druhým, Společnost Mořského ledovce se stane celosvětovým centrem obchodní výměny s Panamerickou. Nevraživost a válka budou zapomenuty. Lady Dianu už možná vezme čas a on sám bude starý muž.

Budoval království a lidé si to ani neuvědomovali. Žili bez ctižádosti, bez, ideálů, snažili se mít jen víc tepla a víc potravy. Nepřemýšleli o tom, že za deset let pojedou po Viaduktu na prázdniny, že život bude lepší. On tomu věřil, věřil tomu pevně.

Vrátil se do své malé mobilní kanceláře. Jeho drezína tentokrát nepojede, až na předsunuté staveniště, vzdálené pět set kilometrů. Kid tam jezdil jen jednou za měsíc. Vysoce kvalifikované týmy, které Lien Rag sestavil, pracovaly s nadšením. Nerozpakovaly se namířit si to přes největší a nejnebezpečnější ledovec světa, dobrovolně se zcela odříznout od života a často balancovat nad propastí smrti. Mořská kra, hlavně v této jižně polární části, nebyla stejnorodá. Byla tu otevřená mořská oka, vytvořená proudy a podmořskými výbuchy. Tam se nadechovaly obrovské velryby. Takové, co byly schopny jediným máchnutím ocasu pobořit budované pilíře.

Když Kida ovládaly nejvznešenější pocity, nesnášel, aby ho nějaké všední záležitosti vrhly zpět do frustrující skutečnosti. Jako například tahle zpráva jedné rybářské čety, kterási stavěla železniční trať u kolonie tučňáků vysoko na severu.

„Neuvěřitelné," řekl Kid nahlas.

Nemohlo jít o kolektivní halucinaci. Bylo jich padesát a všichni viděli, jak do vzduchu stoupá jakási věc. Obrovský objekt, na obou koncích zašpičatělý válec, který unášel uzavřenou gondolu. Přístroj poháněly vrtule.

Železniční policie hned provedla vyšetřování přímo na místě. Našli zde jakási zařízení, přístroje, které napovídaly,že jde o neznámé, zřejmě amatérské badatele. Jak dlouho tu asi žili v ilegalitě poblíž kolonie tučňáků, které lovili pro olej a maso? Také zabili nějaká velrybí mláďata, ale zdálo se, že pouze za účelem pitvy.

Kid si okamžitě vzpomněl na Obnovitele Slunce. Jeho příliš svobodomyslný režim, společnost bez útlaku umožňovala, že se tu tihle lidé usazovali a připravovali své spiknutí proti lidstvu. Už se jim, to jednou málem povedlo. V Jarvis Station na 160. poledníku. Právě odtud rozrušili vrstvy měsíčního prachu, které zahalují slunce a po celý strašný týden se pokaždé ráno objevoval žhnoucí kotouč v úzkém vikýři. Mořská kra tála, motory, které pak pracovaly s příliš řídkým olejem se přehřívaly a zadíraly. Lidé prchali v panice z mořské kry směrem k australskému pevninskému ledovci. Hrůzná vzpomínka.

Všechno se dalo do pořádku jenže jen do chvíle, kdy došlo ke vzpouře Gildy Harpunám a vpádu Lady Diany s její flotilou. Ale znovu to byla nehynoucí dynamičnost obyvatelstva Mořského ledovce, které opět celý Zázrak obnovilo.

A nyní kdesi na severu jacísi neznámí otrapové pošlapali zákony z Dohod NY Station a chystali nečistou věc. Odvážili se opustit koleje a přemisťovat se vzduchem!

Už od Liena Raga se dozvěděl, že existují Lidé-Jonáši, kteří obývají těla některých obřích velryb. Nikoliv jako příživníci, ale v duchovním a tělesném spojení s těmito tvory. Ovšem to byla hrdá elita, která opovrhovala zbytkem lidstva. Zatímco Obnovitelé Slunce chtěli lidstvo spasit.

Drezína vjela do Titanpolisu, do města patnácti kopulí. Brzy se k nim přidá pět dalších. Město rozkvétalo harmonicky, pod křišťálovými střechami. Člověk tu mohl najít největší počet geniálních mozků na světě. Život se tu každý den stával vybranějším a elegantnějším.

A teď je tu znovu důvod, aby zuřil. Yeuze tvrdošíjně pobývala v Kaempolisu, bývalé metropoli neřesti a pašování. Yeuzese zbláznila do jeho trosek a nešťastných obyvatel. Yeuze nerespektovala svou morální povinnost. Byla tam od toho, aby navázala kontakt s umělci, tvůrci, literáty, malíři, sochaři, režiséry a choreografy. Docela se jí to podařilo, ale místo toho, aby se se svým kulturním nákladem vrátila zpět, spokojila se s tím, že soubory odesílala na turné do měst na severu a opomíjela přitom Titanpolis. Jako by obyvatelé z tohohle města nebyly hodni těchto představení!

A teď ještě k tomu romanopisec R, píšící jakousi divadelní hru. Historický kus o Velké Panice. Mluvilo se tam o slunci, které se zahaluje závojem, o řece, která neteče, trávě co mrzne, půdě, která tvrdne. Dost na to, aby začali ječet členové Ominhovy komise - té komise, co má ještě celé měsíce vést v Kaempolisu šetření. Pokud se tato hra pustí, obviní je, že jsou napomahači Obnovitelů. A historka se vzducholodí rozruch ve veřejném mínění jenom znásobí. Bude se říkat, že je Společnost Mořského ledovce útočištěm nepřátel lidstva.

Vyšel z drezíny a vrátil se domů. Bydlel teď v centru města v domě, který sice byl samozřejmě pojízdný ale vypadal jako dřívější měšťanské domy s pravidelnými, jednoduchými okny. Nic výstředního. Kolem zahrady na kolech, trávníky, zakrslé stromy, vodotrysk. Byl jeho dům a sídlo správní rady zároveň.

Hlavní výhybkář Lichten mu nechal vzkaz, aby zavolal. „Ominhova komise žádá, abychom co nejrychleji opravili hlavní železniční tepny ve městě. Představuje to pro začátek padesát kilometrů kolejnic. Vyhrožují, že se nehnou, dokud se nebudou moci přemisťovat jako lidé."

„Začněte s pracemi. Najměte lidi - kolik chcete."

„A co stroje?"

„Žádné stroje. Bude, se makat rukama. Nemám tolik peněz, abych je vyhazoval oknem buřičům. Pár stovek lidí dostane práci. Jsou na stanici zásoby kolejnic? Vezměte si je odtud."

„To bude trvat celé měsíce..."

„Trápíte"se tím? Dejte si klidně načas."

„Chtěl jsem také... Jde o tu hru, kterou teď zkoušejí, Tati, řeka už neteče. Chtěl bych vás upozornit na její námět a události, které připomíná. Hlásili mi, že je na jevišti vidět zářící kouli a že nikde není žádný led!"

„Mám scénář u sebe na stole."

„Aha... Promiňte.

„Myslíte si, že je hra podvratná?"

„Řekněme spíš tendenční. Mohla by vyvolat vášnivou odezvu, střety...

Kid už ho ale neposlouchal. Znovu před očima viděl oblouky svého. Viaduktu. Nikdy se ještě nikdo neodvážil vystavět na ledě tak gigantické dílo...

„Komise bude představení považovat za jasnou provokaci. Obávám se následků."

Padesát tisíc oblouků! A on, Kid,někdejší Trpaslík, byl autorem celého veledíla, které se stane novým ledovým zázrakem.

Náhle se rozplynul v oblaku naprosté blahovolnosti.

„Jen je nechme, Lichtepe, nechme je být. Planeme vášní ke svobodě...Vyhráli jsme těžkou válku, s nadšením odklízíme“trosky. Co nám záleží na takovéhle komisi? Nemáme proč před ní klečet.

„Dovolil bych si vás upozornit...“

„Ne, Lichtene. Nikdo nebude říkat, že Kid pokračuje v cenzuře, i když už máme mír. Uměleckou tvorbu musíme povzbudit. Nic jiného jste mi nechtěl oznámit?“

„Situace je klidná. Probíhá rekonstrukce hlavní kopule a...“

„No vida, to je výborné.“

28

Svatokrádci

Julius vycházel ze stanice ven každou půlhodinu, aby zkontroloval situaci. Sejmul helmu s ohřívacím filtrem a zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu. Cítil viskózní pach, jako v továrně na velrybí olej.

Po návratu do vagonu sňal helmu a přejel si prstem po obličeji. Byl mazlavý, pokrytý jemnou želatinovou vrstvou.

Našel trochu tuleního oleje a spustil diesel, který dodával na stanici elektřinu a teplo. Byl tu i autokláv na organické látky, který mohl vyrábět metan, ale i on byl stejně jako tulení kosti úplně suchý.

Uvařil si slabou kávu z praženého obilí. Udrží ho to v bdělém stavu. I když se mu spát nechtělo.

Uslyšel šramot a věděl, že přichází Ma. Jeho věrná manželka, která nad ním, od chvíle, kdy ho slunce, jeho milované slunce oslepilo, bděla s ještě větší něžností.

„Viděl jsi něco?“

„Ne, ale vzduch je divný. Mazlavý. Při minus padesáti by měl být jako břitva.“

I ona vyšla ven a za pět minut byla zpátky.

„Máš pravdu,“ řekla, „Venku je mlha jako mléko, lepí se na tělo. Na severu se zdá, jako by svítalo. Jako by za obzorem něco zářilo.“

„Nějaká velká stanice? Odraz jejích světel? Nebo spíš nějaká továrna na zpracování oleje. Tihle lidé mají takové množství energie, že jí plýtvají.“

Vrátila se do postele a on potácivě bloumal v hlavním kupé.

Usedl ke stolu a položil si na něj ruce.

Tu se to stalo.

Když nechal sklouznout koneček prstu po ploše stolu z lisovaného papíru, tvrdého skoro jako dřevo, ucítil velmi jemné, klikaté rýhy. Hned ho nenapadlo, že jde o písmo. Vstal a šel na obhlídku. Vzduch byl ještě viskóznější. Vrátil se a dlaněmi přejížděl po stole. Někdo něco psal na list papíru a jeho tužka nebo pero vyryly do měkké desky slova... „Chystáme se k odjezdu, ale nevíme, zda se Ona stáhne dostatečně daleko, abychom se dostali na síť. Umírá teď hlady poté, co zlikvidovala naše odpadky, návnadu, kterou necháváme venku, obsah autoklávu. Napadá tuleně. Masakr... Myslím, že tuleni tohle místo opustí. Dnes v noci jich musela vysát najednou několik stovek... Radiová zpráva. Přijímáme, aniž bychom mohli vysílat. Hlavně Tusk Station. Přátelé. Píšu pro případ neštěstí. Jelly se může vrátit a naši stanici přikrýt, ucpat větrací otvory a my tu zemřeme udušením. A když ne udušením tak mrazem. Tahle mrcha se bojí jen minerálního oleje a ten nemáme. Vypadá to, že pašeráci taky používají jakýsi systém, aby se tudy dostali s vlaky plnými zboží. Zbývá naděje, že se stáhne až k místu, odkud přichází. Želatinová houba musí pokrývat v tuhle chvíli už tisíce čtverečních kilometrů. Hrozí, že to bude trvat dlouho. Když dojdou tuleni, stáhne se snad k severu. Všichni si to přejeme. Jinak zemřeme a hned několika způsoby. Nejhorší bude, že nás svými chapadly vycucne. Nechtěl bych takhle zemřít.“

Julius horečnatě hledal další vyrytý vzkaz, ale nic už nenašel. Obyvatelé stanice museli tedy odjet svými vozy. Podařilo se jim uniknout před touhle Jelly?

Tak želatinová houba. Julius pomyslel na amébu. Měla nějaké jádro? Jestli ne, tak to byla spíš obří kolonie bakterií, která se adaptovala na prostředí. Až moc dobře.

Každopádně je to horor.

Bylo štěstí, ze tajemství odhalil. Ostatní nemají tak citlivé prsty. Ještě že to byla tužka, většinou používali plast, který nechával stopy i při velmi nízkých teplotách.

Nikdo jiný nic nevěděl. Klidně spali. A na severu, ten nejasně zářící mrak, to byla Jelly. Nemohl ji uvidět, ale vzduch byl plný její nečisté přítomnosti. Améba, hlavně takhle velká, se nemohla jen tak odpoutat ze svého okolního prostředí. Vydávala pronikavý pach, fyzicky přítomný, jakousi materializovanou míru. Pomyslel na vzducholoď. Hmoty, produkované bakteriemi. Bude to Jelly chutnat?

Kdyby zmizela gondola se všemi přístroji... uvízli by tady, v téhle stanici na konci světa, na věčnost.

„Jsi rozčilený?“ zeptala se Ma a přisedla k němu.

„Pojď sem. Přejeď prsty po stole. Necítíš nic?“

„Víš, splétala jsem lana a mám ztvrdlou kůži.“

„Zapomněl jsem... To je mi líto. Poslouchej. Je tam vyrytý text.“

Přečetl jí ho až do konce klidným hlasem. Kvůli Suaboým šeptal.

„To je ta bělavá mlha na severním obzoru?“

„Určitě“

„Musíme probudit Greoga a rychle odletět. Olej budeme hledat jinde.“

„Nejsme schopni uživit diesel déle než jeden den. Zkusíme to risknout a zůstat. Zabijeme tučňáky, vyrobíme olej a doplníme nádrže alespoň částečně. Budeme pracovat,dokud Jelly neuvidíme.“

Bylo hrozné pracovat s vědomím, že je tahle příšera může kdykoliv zalehnout.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

29

Svatokrádci

Každé ráno přicházela Veda s panenkou v náručí na říční břeh.

Společně se dotýkaly vody a povídaly si, jak je studená.

„Jaká se ti zdá být dnes ráno?“

„Oplavdu moc studená,“ odpovídala panenka hláskem malé holčičky.

„Měla by ses naučit vyslovovat R. Budu tě to muset naučit. Ale máš pravdu, že je opravdu moc studená. Tatínek říká, že se možná za pár dnů přestane úplně hýbat. A že se promění ve sklo. Znamená to, že se chystá umřít.“

Nebyla to řeka, ale pro Vedu tohle označení posouvalo hranice jejího dětského panství. Potok se stal řekou, tři stromy lesem a čtverec trávníku rozlehlou loukou, kde cválali divocí koně s vlající hřívou.

„Víš, nemáme si z toho nic dělat. Tatínek říká, že se není čeho bát, že k nám mráz nikdy nepřijde... Chce tím říct, že ho budeme snášet lépe než lidé na severu.“

„Kde je sevel?“

„Nahoře na mapě. Tatínek se bojí, aby sem všichni ti lidé nepřišli.“

Jednou zrána objeví v trávě první kousek ledu, nejprve si pomyslí, že je to sklo, ale upustí ho, jen co si ho vezme do ruky.

„Viděla jsi to?“

„Mlazí.“

„Mrazí. Když říkáš mlazí, není to totéž, rozumíš?“ „Ano, lozumím.“

„Děláš si ze mě legraci? Když tě tu dnes v noci nechám na břehu řeky, zítra tě najdou mrtvou a kolem tebe bude taková skleněná rakev. Jako Sněhurka. Když budeš hodná, budu Ti vyprávět příběh o Sněhurce.“

Veda myslela jen na řeku, ale maminka si stěžovala, že se na zahradě už nedá nic vytrhnout, protože půda ztvrdla.

„Potřebujeme teplou vodu, abychom dostali ze země tuřín a mrkev.“

„Neplývej plynem. Bomba je zpola prázdná a neví se, kdy nám ji naplní. Jsem mezi prvními na seznamu zákazníků.“

V noci se museli přikrýt vším možným. Maminka neměla dost přikrývek. Veda si nastrkala panenku až do nohou pod záminkou, že jí bude tepleji, ale ve skutečnosti si strčila do vlněného kabátku své přítelkyně prsty nohou.

O dva dny později byly oba břehy pokryté sklem. Řeka vypadala užší a tekla rychleji. Veda si pomyslela, že pospíchá, aby už z takovéhoto místa odešla, a říkala si, kdy asi uvidí její konec.

„Pospěš si,“ říkala jí Veda, „pospěš si. Ukaž nám svůj ocásek a my budeme vědět, že ses zachránila. Ano, honem. Jestli se ještě zmenšíš, bude z tebe jen pramínek.“

„Plamínek,“ opakovala panenka jako ozvěna.

Teď už přebývali jen v kuchyni, aby ušetřili teplo. Veda, která svůj pokojíček měla k zbláznění ráda, zlostně plakala. Matka se ji snažila uklidnit.

„Zachrání nás. Dojde jim, že už nemáme slunce. Najdou prostředek, jak z jejich planety rozehnat ten strašný měsíční prach.“

„Strašný měsíční prach,“ opakovala sladce Veda, a po ní i panenka:

„Stlašný měsíční plach.“

„Na Alfě mají fantastickou techniku. Nevyčerpatelnou energii. Jsem si jistá, že noviny napíšou pravdu. Mohou nás

zachránit. Jsem si jistá, že na to myslí a pošlou nám svou krásnou kosmickou loď. Možná samotnou Terru. Vzpomínáš si na Terru?“

„Terra“ řekla Veda. „Tela“ řekla panenka.

Yellze četla tuhle pasáž už po desáté. Poprvé měla pocit, se jí zastavilo srdce. Musela vstát a napít se trochu vodky. Pak se dala znovu do čtení.

„Musím s R mluvit.“

Ale Spisovatel ve svém kupé nebyl. Stále častěji navštěvoval Vedu, tu druhou, která umírala na rakovinný rozsev. S příchodem ledovců sice bujení ustalo, ale rakovina zůstala stejně zákeřná.

„Musím mít jistotu.',,

Napadlo jí, že zavolá Kidovi. Zakřičí, že tahle kosmická loď opravdu existovala. Jak se to R dozvěděl?

Úplně se zajíkala. Chtělo sejí mluvit o tom, chodit sem a tam, jásat radostí. Ale R se nevracel. Uvažovala o tom, že za ním zajde k nemocné, ale uvědomila si, že by nedokázala skrýt svou horečnatou radost, což by nebylo moc vhodné.

„Skutečně existovali muži. a ženy, kteří věřili, že je Terra přiletí vyhledat a zachránit? Není to jen Spisovatelova představa?“ '

Opět se napila. Jestli se v noci R nevrátí, zešílí. A Lien Rag byl příliš daleko, než aby mu mohla tuhle novinu sdělit.

30

Svatokrádci

Panamerická pobřežní stráž využívala veškerého času k tomu, aby kontrolovala pasažéry malého zvláštního vlaku

který chtěl opustit Západní zónu. Neskrývali své nepřátelství k té tlupě chlupatých zvířat, která hodlala přejet Mořskou kru směrem z Atlantic Station do Afrikanie.

Síť byla stará, špatně udržovaná, nicméně přísně střežená Panameričané vzdali hospodářskou blokádu Z. Z. poté co si uvědomili, že jsou jejími prvními oběťmi. Zrzaví se klidně obešli bez topení, energii a potravu spotřebovávali střídmě.

Lady Diana velmi rychle navázala tajné styky s revoluční radou. Ale její administrativa zůstala nadále nepřátelská, zpupná a rasistická.

V kancelářském vagonu pobřežní stráže se začal Lien Rag pod svým kožešinovým převlekem potit. To Leouan ho proměnila v čistokrevného Zrzavce. Měl perfektní imitaci srsti, nalepenou na izotermické kombinéze, která mu dovolovala snášet i ty nejnižší teploty. Ale v přetopené kanceláři se dusil. Ostatně úplně stejně jako ostatní Zrzavci.

Leouan nakonec zlostně zasáhla:

„Vy dobře víte, poručíku, že po hodině pobytu ve dvaceti stupních nad nulou moji druhové umírají. A už tady čekáme dvacet minut. Já odpovědnost nenesu. Pokud budete nadále dělat schválnosti, vrátím se na druhou stranu poslat radiovou zprávu směrem do Glass Station, abych upozornila naše hlídky."

Poručík měl kulatý, trudovitý obličej. Zjev tohohle děvčete ho překvapil. Pomyslel si, že bude spíš míšenkou Afrikánce než Zrzavce, s bronzovou kůží, smyslnou pusou. Jak štíhlá, pěkně stavěná je v té své tmavě zelené kombinéze...

Lien Rag si říkal, že Panameričané určitě chystají provést spektrografii. Bylo hrozně riskantní provokovat tohohle tupého důstojníka.

„Skončíme tak rychle, jak to jen půjde."

„Tak nás nechte odejít ven."

„Vaše potvrzení, o očkování není v pořádku. Chybí tam vzteklina."

„Jaká vzteklina?"

„Požadujeme teď potvrzení o očkování proti vzteklině."

Případy jsou dnes velmi řídké...

Šlo vlastně o velmi starý oběžník, týkající se převozců vlčích kůží. Leouan systematicky rozleptávala nezdolnost poručíka.

„Mám diplomatický statut," řekla, „a tihle lidé jedou se mnou. Vyvoláte incident, který může skončit až odvoláním vašeho přidělence."

Lien Rag se raději díval jinam. To už bylo zastrašování. Ale Zrzavci skutečně trpěli horkem a jedna mladá žena si nakonec strhla blůzu. Strážci nadskočili a zrudli. Zcela zřetelně rozeznávali pod plavou srstí temné hroty ňader a okraj lůna.

„Oblečte se," řekl poručík podrážděně...

„Pusťte ji ven," řekla Leouan. „Už nemůže."

Mladé ženě nakonec dovolili, aby opustila kontrolní stanoviště. Spatřili, jak vyšla z vyrovnávací komory a z plných plic se nadechovala.

„Co chcete dělat v Atlantic Station?"

„Jenom projíždíme. Nastupuji na místo na jihu, ve Společnosti Mořského ledovce!"

Poručík se zatvářil rozpačitě.

„Kaempolis?"

„Bravo, vyznáte se," provokovala.

„Byl jsem členem posádky jednoho torpédoborce," řekl tlumeným hlasem. „Divný kraj..."

Vypadalo to, že se stydí za výprask, který tam utržili, a od té chvíle se snažil formality co nejrychleji vyřídit.

I Lien Rag ocenil mrazivý vzduch a nevytopený vlak. „Zrovna tak budeme muset válčit s Transevropany," řekla Leouan. „Jinak bychom museli cestovat příliš dlouho panamerickou zónou."

Začínali potkávat plachetnice na kolejích, nejčastěji to byli velrybáři nebo tuleňáři, ale i transporty s těžkým zbožím.

Dřevo, z Transevropské, rostlinný substrát pro panamerické skleníky. Celý vlak, les roztodivných stožárů na každém vagonu jeden, plachty, které se nadouvaly severozápadním větrem. Impozantní scenerie.

O něco později předjeli obrovskou ocelárnu na kolejích, která chrlila sirná oblaka.

„Aby si neotrávili svou Společnost, vypouštějí to svinstvo na Mořský ledovec."

„Možná je to vězeňská fabrika," řekl Lien Rag. „Pár takových existuje. Pracuje se tam v otřesných podmínkách."

Vjeli do Transevropské, do meteorologické stanice GT Station. Lien Rag tu už jednou byl, když hledal jistého Mila Cartiera, od kterého nutně potřeboval informace o chovateli sobů, Lienty Ragusovi.

I tady 'měli nervy drásající. Příslušníci Vojenské Bezpečnosti se navíc vysmívali tuctu Zrzavců a Zrzavých míšenců, kteří o sobě tvrdili, že jsou filmovým štábem.

Zastavili na čtyřiadvacet hodin mimo stanici. Jejich vlak zůstal stát daleko na poslední odstavné koleji, střežené obrněncem. Neustále na ně mířilo automatické dělo.

Z G. S. S. pak musel přijít nějaký příkaz, protože je uprostřed prohlídky pustili" Teď už jim nezbývalo, než se dostat do Atlantic Station. Odtud najedou na rozsáhlou železniční síť po které přejedou aftický vnitrozemský ledovec. O něco dál čekala Australasijská federace s myriádou Společností, které povětšinou řídili skuteční vyděrači.

Jen co budou v Afrikanii, přestane se Lien Rag sRrývat ve svém převleku. Vzpomněl si, že kdysi přesně takový použil, aby se ukryl v kabaretu Miki.

Do Transeyropské se vrátí s důležitou expedicí, která sestoupí do propasti vlkodlaků, aby objasnila jejich tajemství. Nakonec se dozví, proč jeho původní jméno Ragus, z něhož mu zbyly jen první tři písmena, sloužilo těmhle obludám za talisman, a proč ho některé kmeny Zrzavců znali v obrácené podobě - tedy Sugar - cukr, symbol štěstí.

Ale jaká, expedice bude pro Transevropskou přijatelná? Domníval se, že založí soukromou společnost, která si nechá udělit koncesi pro Dálný Sever, pro těžbu v RUN, různých úsporných nalezištích. Kid by jí neměl odmítnout finanční zálohu. Zvolí si novou totožnost.Propast mohla skrývat obchodně využitelné produkty. Pára, která odtud stoupala, byla využitelná okamžitě, mohla se tu postavit mini elektrárna.

„Jsi šťastný, že se tam vracíš?“ zeptala se ho jednou večer Léouan, když ho našla zadumaného.

„Samozřejmě.“

„Šťastný, že se zase setkáš se Jdrienem?“

„To je přece normální.“

„A s Yeuze?“

„Patří k našemu životu, ne?“

Leouan přisvědčila přimhouřením svých dlouhých řas.

31

Svatokrádci

„Ale to je historická pravda, třebaže ji pak našim současníkům zatemnili“ řekl R. „Po celá léta, i když se ledovce dostaly až ke Středozemnímu moři, i když lidé pochopili, že už není na světě jediného místa bez ledovců, naděje přežívala. Šířily se nejšílenější fámy. Říkalo se, že pozemšťané na Alfě mají mocnou flotilu vesmírných korábů, které mohou na jeden zátah naložit miliony pozemšťanů. Říkalo se také, že už přiletěli a že přistáli na severu země.“

„Proto možná tehdejší papež Rehoř XVII., místo aby se s obyvatelstvem uchýlil na jih, chtěl jít na sever? Možná, že měl nějaké přesnější informace?“

„Nevím. Jedinou jistotu, kterou mám, je, že loď Terra odvezla nové usedlíky k souhvězdí Hadonoše, ke slunci, které se nazývá Hadonoš IV, a k planetě Alfa.“

„Dali o sobě vědět?“

„Určitě. Protože nacházíme stopy po nadšených ohlasech. Lidé z vesmíru prý poznali zlatý věk. Jejich technika šla fantastickými kroky kupředu. Budoucnost Země byla tam, velmi daleko v kosmu.“

„Našel jste nějaké, dokumenty?“

„Celý archív - v domě rodiny která bydlela na břehu Středozemního moře, poblíž města, které se jmenovalo Nice.“

Yeuze se rozesmála.

„To už je samo osobě výmluvné.“

„Ano,“ řekl Spisovatel, „ale v těch, dobách tam Nice neodpovídalo anglickému fajn nebo skvěle. Ve francouzštině je

to jen název města, jako každý jiný.“

„Škoda,“ řekla Yeuze. „A co dál?“

„Byly tam celé stohy časopisů a zápisků. Ti lidé věřili dlouhá léta, že je lidé z Alfy zachrání. Viděli, jak přicházejí ledovce, jak zamrzá moře. Museli opustit svůj krásný dům, zahradu, mimózy.“

„Mimózy?“

„Nevím, zda zachránili nějaké výhonky. Je to nádherný stromek s malými hrozny žlutých kuliček.“

„Jak to s nimi dopadlo?“

„Nevím. Odjeli, to je vše. Led narůstal přímo před očima, pustošil domy, města, všechno drtil.“

„Co se stalo s těmi dokumenty?“

„Když jsem se před desítkou let vrátil do Panamerické, měl jsem je sebou. S jejich převážením nebyly žádné potíže. Usadil jsem se, v malé stanici a psal tu velmi poplatné romány, dobře přijímané cenzurou. V té době jsem se také setkal s Obnoviteli Slunce.“

Yeuze se trochu zachmuřila. Tušila, že k těmhle lidem cítí jakési sympatie. Což ji trochu znepokojovalo. Nebyla tak trochu neopatrná, když ho přemluvila ke spolupráci? Neměla sebemenší chuť povzbudit lidi, kteří chtěli za každou cenu dosáhnout, aby slunce znovu svítilo, i kdyby za to měly tři čtvrtiny obyvatelstva zaplatit životy.

„Obnovitele, kteří používali magická zaklínadla. Chtěl jsem tenhle fenomén zkoumat, byly tu zajímavé věci, pravdivá podstata,která mi mohla ještě posloužit. Obnovitelé používají hromadu čarodějných knih, může v nich být všelicos. Třeba stará knížka o kosmologii, bukolický román, vyprávějící o tenkrát zcela běžných věcech, jako jsou květiny, ptáci, koupání v řece.“

„Účastnil jste se jejich rituálů?“

„Samozřejmě, dokonce jsem se pokusil stát se jedním z Obnovitelů, začlenit se. Upřímně. Ale nedokázal jsem to. Věděl jsem, že Většina takzvaných čarodějných knih jsou jen historické dokumenty.“

„Co se stalo pak?“

„Naši skupinu Obnovitelů někdo zradil. Byli jsme zatčeni, vyslýcháni a mučeni. Našli u mě dokumenty z Nice a nechali je spálit. Já byl odsouzen k smrti, ale podařilo se mi utéct. Ukryl jsem se, u jiné skupiny Obnovitelů, kteří magii nedůvěřovali a považovali se za vědce, dokonce v jakýchsi sklenících vytvořili čtvero ročních období. Tehdy jsem psal svoje tajné romány, ale ještě jsem neuvažoval nad seriálem o Velké Panice. Vyprávěl jsem jenom jednotlivé příběhy,které se odehrávaly v oněch dobách.“

„Takže čerpáte už, jen ze své paměti?“

„Bohužel ano.“

Yeutze zklamaně vydechla. Domnívala se, že existují nějaké písemné zprávy o kosmické lodi Terra, o její posádce a cestujících. A že by to Lien Rag mohl dát do souvislosti s tím, co objevil v oné rybářské stanici, ve které žili Bermannovi potomci až do roku 2298, kdy byli do jednoho zlikvidováni vrahem jménem Tarphy. Ten už tehdy pracoval ve službách Panamerické.

„Máte ještě jiné vzpomínky na tuhle loď a naději lidí?“

„Ale určitě. Musel bych se zamyslet snad i prodělat dotazování v hypnóze. Některé skutečnosti jsem musel v sobě zahrabat hodně hluboko abych je nevyzradil Panameričanům. Když mě mučili, dělal jsem všechno možné, aby ze mne nic nedostali. Víte, používal jsem takový fígl. Představoval jsem si, že své vzpomínky píšu na papír, který jsem pak strčil do pusy a spolkl. Podařilo se mi to tak dokonale, že si dneska některé detaily nedokážu vybavit.“

Lhal.? Chránil si své vzpomínky, aby jich mohl použít pro svůj románový cyklus? Zamýšlel napsat několik desíťek dílů? Dívala se na jeho unavený obličej, povislá víčka, která zakrývala pohled. Hustý prokvetlý knírek skrýval smyslná ústa.

„Necháte ve hře Terru?“

„Určitě. Ukážu, jak lidé začínají zapomínat na svá obvyklá náboženství a uctívají lidi z kosmu. Spasitelem měli být napříště oni a ne dva tisíce let mrtvý muž na kříži.“

„Náboženství bylo hodně zapomenuto?“

„Ano, kněží a biskupové byli pronásledováni... Davy vtrhly do Říma a do Vatikánu, všechno vyrabovaly.“

„To je asi také důvod, proč Řehoř XVII. odešel na sever? Nechtěl, aby ho poznali.“

„Je to možné, já se nikdy o papežovi osudy nezajímal“

„Myslíte si, že se lidé z vesmíru vrátili?“

Pokrčil mohutnými rameny.

„Nemohu to nijak potvrdit. Našel jsem záznamy, kde lidé potvrzují přílet z Alfy, ze souhvězdí Hadonoše IV.“

„Nazývali ji Terra?“

„Právě že ne, takže jsem tomu nevěnoval pozornost. Šlo podle mě o pomatence, kteří chtěli využít důvěřivosti lidí, aby založili sektu a vedli křížovou výpravu. Směrem k bájné kosmické lodi, ztracené někde na ledovci, na kterou čekali, aby je vzala na cestu ke hvězdám.“

„Nevěříte, že mluvili pravdu?“

„Ne. Nebyli schopni uvést žádnou technickou podrobnost, jenom přebírali kolující fámy.“

Řekla si, že nebude schopna podat Lienu Ragovi důkazy, kterých nabyla po přečtení románu R. „Tati, řeka už neteče“.

„Mám strach, co bude dál,“ řekl. „Od nynějška vystoupím ze svého ústraní a stanu se tak trochu populárním, i když tahle hra bude fiaskem. Budu znovu v nebezpečí. Panamerická mě bude chtít nechat zmizet, protože jsem vlastně něco jako živoucí knihovna, chápete? A také někdejší komplic Obnovitelů. Pokud jde o Ominhovu misi, mám podezření na Fleminga. Často se tady motá. Je to nebezpečný muž, i když napohled vypadá dobrácky. Je schopen mě zabít.“

Yeuze si pomyslela, že tak trochu přehání. Příliš dlouhý pobyt v ilegalitě ho naučil nevěřit nikomu.

32

Svatokrádci

Kid se po víc jak roce poprvé znovu vrátil do Kaempolisu. Vrátil se v tichosti. Požadoval, aby se význam této události nezveličoval. Rozhlas o tom informoval jen letmo a ani tisk celou záležitost nerozmazával. Ostatně ve městě vycházely jediné noviny, cenzurované hlavním velitelem výhybkářů.

Kid se měl setkat s kontrolní misí pro Dohody z NY Station. Pracovala na místě už sedm týdnů a dosud neměla tu čest být pozvána do Titanpolisu. Kid se setkání bránil, opakoval, že jim chce nechat úplnou volnost úsudku a nezasahovat nijak do jejich práce.

Ovšem situace v bývalém hlavním městě byla taková, že musel Ominha a jeho kolegy alespoň oficiálně navštívit. Kaempolis zahnívalo ve vlastní bídě, dostávalo jen minimální příděly potravy, trosky nikdo neodklízel. Chyběly nemocnice, doprava, továrny i dílny byly nadále zavřené. Malé obchůdky ani velká nákupní střediska prakticky už neexistovala. Banky otvíraly jen zřídka a úspory obyvatelstva zůstávaly zablokovány.

Komise se domnívala, že příliš strohý režim brání tomu, aby se město vyhrabalo ze své letargie. A také tu byla znepokojená Teute, která poťávala pořád víc a víc nešťastných lidí, rozhořčovala se nad zvůlí Železniční policie ve stanici.

Oproti svým zvyklostem nepřijel Kid ve svém speciálním bílém vlaku se zlatým zdobením, ale jen v anonymním lokocaru bez zvláštního doprovodu. Odebral se k Yeuze, objal Jdriena a zeptal se ho, jestli má nějaké zprávy o otci.

„Přijede sem, víš. Od včerejška se mi už několikrát podařilo zachytit jeho myšlenku."

„Tím lépe" řekl Kid s úsměvem.

„Chce zase odjet. Zorganizuje, expedici, která má proniknout až ke středu Země."

Kid požádal, aby se mohl setkat s R. Yeuze s tím počítala a Spisovatele pozvala, čekal teď vedle.

„Částečně jsem tu i kvůli vám," řekl Kid bez obalu. „Komise je zděšena vaší divadelní hrou, domnívá se, že jde o špatně skrývanou propagandu Obnovitelů Slunce."

„Pojednává pouze o nejdůležitějších událostech z poslední tři století. Od Potopy světa naše planeta nezažila podobný zvrat. Je to jen historický dokument."

„Jenže přichází v choulostivém okamžiku. Obnovitelé Slunce se znovu ozývají. Na mnoha místech Země stoupla teplota."

„Pouhá shoda náhod," řekl R.

„Ano? Lien Rag, o němž jste jistě slyšel, na shodu náhod odmítá věřit. Mám pocit, že brzy začnu jeho pocity sdílet."

R zrudl, ale tvář měl dál nehybnou.

O hodinu později se Kid dostavil do vagonu, kde se scházela komise. Bylo tu mnoho lidí, mnoho stolů s občerstvením, mnoho a zajímavých lahví.

Všiml si, že připravili pódium, odkud měl pronést řeč. Se svou výškou metr deset stejně nikoho neoklame.

Ominh mu zdlouhavě děkoval za jeho návštěvu a pak se podělil o všeobecné obavy, týkající se znovuobjevení

divných a nekontrolovaných jevů.

„Nové, přesnější statistiky hovoří o dalším zvýšení teploty o stupeň. Dostáváme se tak na minus pětačtyřicet. Nikdo nemůže lhostejně přihlížet záludnému nebezpečí. Musíme se spojit, vytvořit orgán, který bude celou otázku studovat, navrhne prostředky a bude mít k dispozici rozsáhlou neustále aktualizovanou dokumentaci. Sekty nakloněné Obnovitelům se množí a poslední zprávy o tom vzdušném plavidle, které se vzneslo na severu do vzduchu, jsou opravdu zneklidňující. Dokazují, že někteří necouvnou ani před bezbožností ani před obyčejným pohrdáním zákony. Musíme se spojit, přijmout některá omezení a kontroly, které těmto fanatikům zabrání, aby si napříště něco podobného zopakovali. Prudké oteplení by nás zničilo. Světová ekonomika by se z toho nevzpamatovala. Zázrak by se už podruhé neopakoval. Musíme zahájit tím, že zakážeme veškerou propagaci těchto šílenců, ať je jakkoliv nenápadná.“

Kid odpověděl jiným tónem. Oznámil, že Kaempolis kulturní akcí konečně ožije a dostane se ze svého marasmu. „Chci, aby se stalo symbolem umění, kultury a vzdělávání. Vytvoříme studijní centra, kde budou nadále pokračovat výzkumy ve všech oblastech. Chceme, aby se tato stanice, která poznala občanskou válku, převrat, diktaturu a několikanásobnou okupaci uchvatitelů, kteří bažili po připojení, stala městem svobody, a to svobody nejúplnější.“

Ominh,sebou trhl a pohlédl na ostatní členy mise. Bylo to úplné odmítnutí obžaloby, veřejná facka. Kid si zachoval klidný tón a pak mrštil svou bombu.

„Tahle stanice, symbol svobody, bude od nynějška mít složky pro zjišťování a potírání veškerých pokusů o destabilizaci. Na sekty, jako jsou Obnovitelé Slunce, bude zaměřeno hlavní úsilí, které nebude mít obdoby.“

Po studené sprše následovala teplá. Ominh spolkl svou hořkost a uvědomil si, že tenhle trpaslík nepostrádá důvtipu.

33

Svatokrádci

Ann Suabová zachytila radiostanici, která každou čtvrthodinu vysílala varování:

„Jelly se vrací, Jelly se vrací. Rozsah se odhaduje na čtyři sta kilometru západovýchodním směrem a tisíc severojižním. Ukryjte veškeré živočišné a rostlinné látky, všechno, co je organického původu. Máte-li minerální oleje, rozprašte je na poklopy, kopule a vagony. Pozor, nebojí se ani plamenometů ani laserů.“

Julius je přesvědčil, aby vzducholoď rozebrali a přenesli ji do malého plastikového krytu. Greog se domníval, že bude moci z vody vyrábět kyslík, pokud by obří améba ucpala všechny spáry krytu.

Pracovali celé hodiny jako šílení, aniž by si na chvíli odpočinuli. Balonety bylo nutno trpělivě vypustit a poskládat naplocho na sebe. Pak bylo třeba rozmontovat kostru.

„Budeme na to potřebovat dva dny,“ opakoval dokola Greog, „dva dny.“

Od severu se přímo na ně valila slizká mlha. Člověku to připomínalo obrovský ledovec, klouzající nezadržitelně po mírném svahu. Při Velké Panice se lidem musela naskytnout podobná podívaná.

„Zřejmě se zvrhla nějaká amébová kultura. V důsledku změny klimatických podmínek nebo po nějakém ozáření.“

Nadcházela noc a oni neměli práci dosud hotovou. Trochu odpočívali a po třech hodinách pokračovali. Světélkující houba se zdála být už docela blízko. Neznámá radiostanice nadále vysílala rady, hovořila d chapadlech, která se umí vystřelit na desítky kilometrů daleko, aby tam rozpoznávala terén a předávala informace centrálnímu mozku.

„Jestli tím mozkem myslí jádro, pak je to opravdu améba“

Hlasatel tvrdil, že se samotná chapadla mohou dále dělit a někdy nejsou silnější než vlas, který pak pronikne kamkoliv. „Pokud nemáte minerální olej, lze chapadla smrštit antibiotiky, avšak nedochází k jejich zničení.“

„Panožky, žádná chapadla,“ rozčiloval se Julius. „Vždyť o tom pořádně nic nevědí.“

„Máme antibiotika v aerosolu,“ řekla Ma. „Možná budou účinná. „

Julius cestou ke kostře vzducholodi, kam šel pro výztuž z karbonu, o něco zakopl a natáhl se jak dlouhý tak široký.

Ma ho uviděla ve světle reflektorů a pospíchala za ním.

„Fuj,“ řekla.

Byl to jakýsi bělavý hádek, pokrytý sliznatými vlákny. Jako něj Julius zakopl, vlákna se protáhla nahoru a směřovala přímo k Juliovým ústům. Ma ho zvedla:

„Panožky,“ zakřičela. „Útočí!“

Odtáhla svého manžela pryč, a běžela pro aerosolovou bombu. Antibiotický oblak opravdu vyvolal smrštění vláken a pak i celé panožky.

„To je ale hnus,“ řekla Ma... „Chce se mi zvracet.“

Vzburcovaný Greog jich objevil celý půl tucet - ohmatávaly kostru řiditelného stroje. První reflex byl, že je rozšlape, ale zvědavost u vědce zvítězila. Začal je pozorně sledovat. Panožky se rychle množily, teď už jich tu bylo snad čtyřicet. Nedařilo se jim identifikovat hmotu, kterou ohmatávaly, bakteriální pryskyřici. Pojednou začaly ustupovat.

„No tohle,“ řekl Greog.

Přicházeli k němu Julius a Ma.

„Myslím, že bychom mohli nechat vzducholoď venku. Vypadá to, že jim nechutná.“

„No dobře, ale karbonová vlákna by jí měla normálně jít k duhu. Je to základ každé, živé hmoty. Že by Jelly nelákala pryskyřice, vyrobená menšími kolegyněmi bakteriemi? Tomu nevěřím. „

Slizká mlha pomalu rotovala dokola a pořád rostla. „Bude mít určitě sto metrů na výšku,“ informovala Ma nevidomého manžela.

„Měli bychom se už ukrýt, a zacpat spáry na krytu. Tady, zdá se dojdeme brzo k úrazu.“ Byl už téměř den, když za sebou uzavřeli poslední poklop někdejší rybářské stanice. Poblíž děr tučňáků už bělavé panožky zahájily lov. Bylo slyšet křik zděšených ptáků.

„S naším olejem se můžeme rozloučit,“ řekla Ann sklíčeně.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Svatokrádci

Lady Diana se rozhodla, že nechá členy užší rady, aby navštívili její severojižní tunel. Alespoň nejdelší úsek, asi tisícikilometrový, mezi třicátou a čtyřicátou severní rovnoběžkou. Byla to dlouhá cesta gigantickou štolou, jejíž horní část se ztrácela v mlžném oparu, způsobeném zahřátými reflektory. Viděli tu titánskou práci, boční chodby, nořící se do někdejší půdy Spojených států amerických. Odkud se mělo těžit bohatství, opuštěné od dob Velké Paniky.

„Nacházíme všechno - železo, cihly, potraviny, všechno dokonale zachovalé. Bývalé doly i naftové vrty. Odkrýváme muzea,. památníky, unikátní stará sídla.“

Nábožně jí naslouchali. Jenom Veterán se záhadně usmíval.

„Čeká nás zlatý věk,“ řekla Lady Diana. „Znásobíme celé bohatství desetkrát. Jestli nám nechají dost času.“

Dávkovala jim věci dokonale.

„Teplota znovu stoupla o stupeň. Když to půjde takhle dál, za pár let všechno zhroutí. Tenhle tunel, štoly, ale i země tam nahoře. Panika bude mnohem větší než tenkrát. Mraky lidí budou unášeny na plujících ledových horách, zbytek se utopí a obnažená půda zůstane tak jako tak pod metrovými nánosy bahna, kam se celástoletí nikdo nedostane. Hustá mlha definitivně pohltí světlo. A teplo, o kterém Obnovitelé tolik mluví? Žádné nebude. Podle expertů se teplota ustálí někde kolem nuly.“

Potají si přála, aby je zachvátil děs a oni její očekávání nezklamali.

„Je tu ten Lien Rag, který hledá svůj původ a občas zavadí o pravdu, aniž by mu to docházelo. Jenže při své paličatosti nakonec přijde na Tajemství. A má stále nové pomocníky. Teď třeba Spisovatele, který se odvažuje znovu ukázat. Myslela jsem, že už je mrtvý. Smolí romány o Velké Panice a o tom, že z kosmu přiletí spasitelé...“

Otřásli se.

„Lien našim komandům stále uniká. Floa Sadonová ho nechala uprchnout a já tvrdím, že to bylo v komplotu s železničním pirátem Kurtsem. Určitě je spojuje smyslné spiklenectví. „

„Co podle vás máme dělat?“

„Musíme ho dostat sami. Konec s najímání neschopných žoldáků.“

„Cože?“ vzkřikl Veterán. „My, členové užší rady, se budeme, muset angažovat osobně?“

„Chcete snad, aby se to Lienu Ragovi podařilo a Obnovitelé slunce triumfovali? Zapomínáte snad, že všechno souvisí se vším a že úspěch prvního může strhnout další?“

„Kdo by to byl řekl, že se jednoho dne budeme potýkat s takovými problémy,“ řekl němý. „Společnosti za tři století ještě nebyly v takovém ohrožení jako dnes.“

„Konec řečí, mám konkrétní návrh,“ řekla Lady Diana. „LienRag se podle posledních zpráv vrací do Společnosti Mořského ledovce. Vyhledá Spisovatele. To je dobře, spolu tak budou mnohem zranitelnější. Zejména tehdy, pokud Obnovitelé v téhle koncesi zřídili své základny.“

Krátce se zasmála hrdelním smíchem.

„Kid chce zřídit centrum potírání Obnovitelů. Na jedné straně povoluje tomuhle čmáralovi, aby se jich zastával, a na druhé straně si uvědomuje nebezpečí, které představují. Pomůžeme mu, finančně i materiálně. Trpaslík nakonec zjistí, že Lien Rag je jeho nepřítel, komplic Obnovitelů.“

Pořád se usmívala. Příští souboj mezi těmito dvěma muži bude dozajista její nejkrásnější pomstou.

??

??

??

??

- 1 -